WAR

COMANDO · URMARIRI
TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI
OPERAŢIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

William Lovejoy

BĂTĂLIE AERIANĂ

WILLIAM LOVEJOY

BĂTĂLIE AERIANĂ

„Nici un inamic din lume nu poate opri forţa copleşitoare a ATACULUI PHANTOM american”.

DEDICAŢIE

Statul Nebraska are câteva caracteristici pozitive şi cea mai pozitivă dintre ele sunt locuitorii lui.

Acest roman este dedicat unor locuitori extrem de amabili şi talentaţi ai statului Nebraska: Doug Bereuter, Rich Bringelson, Anne Campbell, Chris Christofferson, Bill Colwell, Jim Exon, Roger Flanders, Dorset Graves, Chuck Harrington, Murl Mauser, Ed Nelson, Ward Reesman, Larry Tangeman, Gerry Vasholz, Dave Wagman, Bob Walker, Jerry Warner.

Şi în memoria lui Henry Lee şi George Rebensdorg.

Mă consider privilegiat că am colaborat şi am învăţat de la ei toţi, într-un anumit moment al vieţii mele.

EDITURA Z

RENAŞTERE

Capitolul 1

Avioanele păreau impunătoare, lucioase şi eficiente, chiar şi de la un kilometru depărtare. Soarele dimineţii arizoniene se reflecta, fierbinte şi alb, pe panourile strălucitoare de aluminiu şi titaniu, rănind ochii privitorilor. Arşiţa pâlpâitoare făcea pământul să tremure în depărtare.

În Jeep-ul din faţă, Andy Wyatt îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei şi îşi „pescui“ ochelarii de soare din buzunarul de la piept al cămăşii sport tricotate, de culoare cafenie. Lentilele Polaroid opriră strălucirea, oferindu-i o imagine mai întunecată.

Când se apropiară de primul grup de avioane, căpitanul de aviaţia Owen Dinning, aflat la volanul maşinii, încetini la cincizeci de kilometri pe oră. Dinning era tânăr, blond şi surâzător, şi manifesta o deferenţă degajată faţă de vizitatorii săi. În lumea reală, non-militară, ar fi avut un birou de afaceri pe *Madison Avenue*. O luă pe unul dintre drumurile asfaltate care traversau parcul de avioane, împărţindu-l în pătrate cu latura de un kilometru, ca o tablă de şah. În interiorul pătratelor, tufele şi buruienile fuseseră distruse cu ierbicid, lăsând în loc doar solul ars de soare, de culoarea unor pete de ceai.

În spatele lor, o formaţie de F-15 decolă de la baza aeriană cu un muget ce bubui la nesfârşit peste deşertul întins. Wyatt urmări cu privirea cele două avioane, care se îndepărtară în zbor orizontal spre monumentul Naţional Saguaro, după care îşi ridicară boturile şi urcară abrupt spre nord.

Pe Andy Wyatt, avioanele *vii* îl interesau mai mult decât cele

moarte.

Aruncă o privire solemnă avioanelor pe lângă care treceau. Păreau înţepenite la sol şi era sigur că multe dintre ele ar fi trebuit să fi fost înmormântate.

Amabilul căpitan Dinning făcu semn cu degetul spre epavele ce se coceau în soare, în stânga lor.

— Sunteţi sigur că nu vreţi un BUFF, domnule Wyatt?

BUFF! Mare şi urât, un grăsan blestemat. Năpasta Hanoi-ului. În timpul operaţiunilor de război din Asia de Sud-Est, acele B-52 aruncaseră mai multe bombe asupra Vietnamului de Nord decât toată muniţia consumată în cel de-al doilea război mondial. Bombardamentul zilnic asupra oraşului capitală ar fi fost suficient ca să înnebunească şi să supună orice naţiune, dar strategia fusese greşită.

Hanoi-ul câştigase.

Văzute de aproape, avioanele B-52 îl întristară pe Wyatt. Erau mai mult de o sută, parcate în şiruri lungi. Erau părăsite şi neglijate. Vopseaua şi însemnele se cojeau, pelicula metalică îşi pierduse luciul, cauciucurile erau dezumflate, suprafeţele de control lipseau, plexiglasul era zgâriat şi crăpat. Majoritatea avioanelor aveau nacelele motoarelor goale, turboreactoarele fiind adunate pentru a fi utilizate în alte scopuri. Ştia că sistemele radar şi de aviaţie ale majorităţii avioanelor fuseseră îndepărtate. Grămezi de sfărâmături – rezervoarele goale, piloni, panouri de acces – erau aruncate în dezordine pe porţiunile de pământ de sub aripi. În rândul al doilea, în umbra uneia dintre aripile gigantice rabatate, se aflau o camionetă albastră şi doi tehnicieni care executau o *intervenţie chirurgicală* pentru înlăturarea unei piese a bombardierului vechi de patruzeci de ani, piesă de care avea nevoie cineva, undeva.

Design-ul era şi el vechi de patruzeci de ani, dar B-52 era încă unul din principalele puncte de sprijin ale Forţelor Aeriene, cu o sută şaizeci şi cinci de modele G şi H în serviciu activ. Asta spunea ceva subtil, dar important, despre design.

— Prefer să mă abţin, îi spuse Wyatt şoferului său.

— Nu păreţi prea fericit, domnule.

— Dacă eu aş fi condus această bază aeriană, aş fi demontat toate blestemăţiile acelea şi le-aş fi topit.

— Poate că vom avea din nou nevoie de ele? sugeră căpitanul.

— Reconstrucţia unuia ar costa astăzi mai mult decât a cheltuit iniţial firma Boeing, căpitane.

— Asta e adevărat, domnule.

Lui Andy Wyatt nu-i plăcea imaginea flotei pusă la naftalină de la Baza Forţelor Aeriene Davis-Monthan. Teoretic, miile de avioane erau ţinute în rezervă, dar, practic, cea mai mare parte dintre ele nu aveau să mai zboare niciodată. Scheletele împrăştiate ordonat pe acea întindere nisipoasă erau un tribut extrem de vizibil adus învechirii, un simbol costisitor al irosirii americane, în stilul Forţelor Aeriene.

La intersecţia următoare, Dinning încetini şi roti volanul la dreapta. Trecură pe lângă ghetouri de avioane Lockheed C-121 Constellation, P-2 Neptune, câteva Electra, nişte Martin B-57 Night Intruder, amfibii Grumman Albatross şi F-101 Super Sabre. Pe o parcelă îndepărtată, Wyatt văzu câteva avioane din vremurile de aur: nişte B-17, B-36 şi un Mustang schilodit.

Wyatt privi în spate. Celălalt Jeep ţinea pasul cu ei. Bucky Barr îi făcu cu mâna, dinţii lui mari, ca de cal, trădându-i buna dispoziţie. Barr găsea în orice un motiv de distracţie, dar exuberanţa lui nu se răsfrânse şi asupra lui Wyatt. Nu era deprimat doar din cauza acelei plimbări prin cimitirul de avioane. Săptămânile care aveau să vină îl puteau pune în postura neplăcută de a cumpăra câteva pietre funerare pentru nişte oameni la care ţinea.

Căpitanul Dinning trecu în viteza a doua, ieşi de pe suprafaţa tare, asfaltată şi porni în viteză printre primele două rânduri ale celor poate două sute de avioane F-4 Phantom. Al doilea Jeep veni lângă ei, ca să scape de norişorul de praf pe care-l ridica Dinning.

Ghidul lui Wyatt îşi căută mapa în spaţiul dintre scaune, verifică foaia de deasupra şi începu să examineze numerele trecute pe cozile avioanelor. Opri maşina la jumătatea şirului de avioane, iar sergentul care conducea celălalt vehicul opri lângă ei.

— Acesta este primul, domnule Cowan.

— Model E? întrebă Wyatt, răspunzând la numele pe care îl folosea.

— Da, domnule. Unul din cele douăsprezece pe care le-am primit. Majoritatea celor retrase aici sunt modele B, C şi D. Toate

modelele mai recente sunt încă în serviciu, de obicei ca rezerve. Multe, de toate tipurile, au fost vândute unor guverne prietene.

Wyatt îşi roti picioarele afară din maşină şi se ridică. Praful deşertului acoperi imediat luciul cizmelor Wellington. Pantalonii lui marinăreşti fuseseră călcaţi încă de la şapte dimineaţa, când şi-i pusese în camera de motel, dar dunga dispăruse acum, din cauza căldurii şi a transpiraţiei. Cămaşa părea lipicioasă. Wyatt avea o constituţie atletică, iar cămaşa umedă părea că este un alt strat epidermic.

Barr, Demion şi Kriswell coborâră din celălalt Jeep şi veniră lângă el, în faţa botului avionului Phantom. Şi ei erau îmbrăcaţi obişnuit, înfruntând arşiţa uscată în blugi, cămăşi de sport şi tenişi. Sergentul purta echipamentul de lucru, iar Dinning, în ţinuta de vară Clasa A, părea singurul proaspăt. În vremurile când servise în Forţele Aeriene, Wyatt cunoscuse comandanţi ca Dinning, oameni care păreau imuni faţă de elementele naturii.

Pentru o clipă, rămaseră toţi şase tăcuţi privind avionul.

— Nu văd nici o urmă, remarcă Bucky Barr.

— Poate că l-au tractat? zise Jim Demion.

— Orice ar fi folosit, arată încă bine, le spuse Kriswell.

În ciuda progreselor tehnologice făcute cu Eagle, Tomcat şi Hornet, avionul F-4 avea totuşi un aspect mortal. Iar Wyatt ştia că era un avion pe care se putea baza. Fuseseră construite peste cinci sute, una din cele mai mari producţii, chiar şi pentru un avion de vânătoare. Numai MIG-21 mai atingea aceleaşi cifre. Primul Phanton zburase în 1958; iar dosarul lui de luptă în Vietnam, sub conducerea unor piloţi din Forţele Aeriene, Marină şi Infanteria Marină, era vrednic de laudă.

Dispozitivele de admisie a aerului, uriaşe şi ovoidale, plasate de o parte şi de alta a fuzelajului, confereau avionului un aspect greoi atunci când îl priveai din faţă. Panourile exterioare ale aripilor erau întoarse în sus, într-un unghi diedru, un contrapunct al stabilizatoarelor de la coadă care formau un unghi ascuţit abrupt, de douăzeci de grade. Acestui Phantom îi lipseau rezervoarele exterioare de combustibil, iar cei doi piloni pentru armament montaţi pe aripi – pe care în mod normal se găseau patru rachete Sidewinder – erau greoi. Partea de dedesubt a avionului era vopsită într-un alb mat, iar fuzelajul şi suprafeţele

superioare erau îmbrăcate în cel mai recent model de culori de camuflaj: măsliniu, verde şi cafeniu. Eticheta de identificare arăta că făcea parte din Escadrila Tactică de Avioane de Vânătoare numărul treizeci şi doi, despre care Wyatt ştia că încă opera, în Europa.

— Vrei să loveşti cauciucurile cu piciorul, domnule B? întrebă Wyatt, având grijă să evite numele reale, pentru a nu-şi trăda ţara şi, atât cât era posibil, forţa lui aeriană.

Barr îi zâmbi.

— Da, la naiba! Sunt un încercător de roţi, de pe vremuri. Vânzătorii mă urăsc.

— Asta pentru că le dezumfli roţile, când le loveşti, spuse Kriswell.

Nelson Buckingham Barr al treilea era o namilă solidă, cu un fizic asemănător cu al numeroşilor bolovani pe care Wyatt îi văzuse pe marginea autostrăzilor din Munţii Stâncoşi. Wyatt avusese întotdeauna impresia că cineva inventase un încălţător uriaş cu singurul scop de a-l introduce pe Barr în carlinga unui avion. Avea 1,77m înălţime, dar constituţia lui îi conferea soliditate.

Tom Kriswell, inginerul – magician în electronică – era cu treizeci centimetri mai înalt ca Barr, şi pe jumătate cât el, ca lăţime. El i se adresă lui Dinning:

— Când a fost adus aici, căpitane?

Dinning îşi cercetă mapa.

— Acum trei luni pe 17 aprilie.

— A venit în zbor? Nu a fost transportat?

— A venit cu propriile-i forţe, domnule.

— Presupun că mai are încă putere electrică?

— Putem încerca, dacă nu i-au scos deja bateriile, îi spuse Dinning.

Dinning, Kriswell şi Jim Demion, inginerul în aeronautică al lui Wyatt, se apropiară de avion. Kriswell găsi comanda înfundată pentru cupola din faţă şi umblă la ea. Cupola începu să se ridice, cu un zgomot de împotrivire al etanşării de cauciuc. Era o mişcare lentă, dovadă a bateriei aproape consumate.

Sergentul tehnician luă o scăriţă din partea din spate a Jeep-ului lui Dinning, o aduse lângă avion şi o prinse de rama cupolei.

Kriswell urcă repede pe trepte, cu o agilitate surprinzătoare pentru corpul lui lung şi slab, verifică bulonul de siguranţă al scaunului de catapultare, îşi trecu picioarele slăbănoage înăuntru şi se lăsă să cadă pe scaun.

Jim Demion începu să se învârtă în jurul avionului, băgându-şi capul în nişele de retragere a trenului de aterizare, testând suprafeţele de control, uitându-se pe ţevile de eşapament ale turboreactoarelor gemene J 79-GE-17. Lovi încuietorile Dzus ale trapelor de acces, le deschise şi examină mecanismele interioare. Apoi, merse în faţa avionului şi înlătură panourile protectoare ale dispozitivelor de admisie a aerului.

Bucky Barr lovi cu piciorul cauciucul de la babord.

Kriswell îi întinse lui Wyatt jurnalul de întreţinere al avionului, care fusese lăsat în carlingă.

— Ce ai acolo sus, Tom? întrebă Wyatt.

— Nu prea mult. Am putere la panoul cu instrumente, dar amperajul e insuficient ca să pot verifica staţiile radio sau radarul.

Wyatt luă jurnalul şi se îndreptă spre Jeep. Se aşeză pe scaunul pasagerului şi îl citi încet, făcând notiţe în carneţelul din piele neagră pe care-l purta în buzunarul de la şold. Avionul Phantom fusese construit în 1975, deci nu participase la festivităţile din Vietnam. Scheletul avionului avea peste patruzeci de mii de ore, dar amândouă reactoarele *General Electric* fuseseră schimbate şi acum aveau unsprezece mii de ore de zbor. Trebuiau reparate pentru a atinge soliditatea pe care o dorea el. Aparatul etala un sistem video cu obiective-zoom Tiseo, care amplifica posibilitatea de urmărire vizuală a ţintei de către pilot. Nici un avion F-4 nu avea „Head-Up Display”[1], dar acest aparat avea sistemul avansat de observare. Era computerizat şi creştea precizia interceptării şi folosirii armamentului aerian şi de la sol. Noul radar APQ-120 de control al focului era instalat, ca şi celula de combustibil suplimentară, din partea din spate a fuzelajului. Acest fapt îi conferea o autonomie de navigaţie de două mii cinci sute de kilometri.

Jim Demion se întoarse lângă Jeep şi aşteptă să-i vină rândul la jurnal.

Inspecţia lor dură patruzeci de minute.

---

[1] Head-Up Display (HUD)! Afişajul de deasupra capului. (n.tr.)

Când terminară, se aşezară în semicerc în jurul avionului lăsat în părăsire şi Wyatt întrebă:

— Are cineva vreo întrebare pentru căpitan?

Nu avea nimeni, dar, în definitiv, căpitanul nici nu era un aviator.

— În regulă, spuse Wyatt. Atunci să aruncăm o privire următorului, căpitane Dinning.

La următorul Phantom, Wyatt îl trase pe Demion de-o parte ca să nu poată fi auziţi de Dinning şi de sergentul tehnician.

— Ce crezi, Jim? Blestemăţiile astea vechi o să ne fie de folos?

— Sunt cele mai bune pe care le putem obţine, Andy.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare. O să ne împotrivim unor sisteme de armament al naibii de sofisticate. Nu vreau să văd la sfârşit câmpul plin de cadavre.

— E vorba despre cadavrele noastre?

— La ele mă gândesc în primul rând, Jim.

— Să ne întoarcem la ce am discutat înainte, Andy. S-ar putea ca sistemele opoziţiei să fie nişte opere de artă, dar gândeşte-te mereu la oamenii din spatele lor. Sunt nişte cretini, îţi aminteşti?

— Poate. Dar cretinii sunt condiţionaţi să răspundă instinctiv.

— Fii calm, şefule! Când eu şi Kriswell ne vom încheia treaba, avioanele astea blestemate vor fi nişte frumuseţi. Venus din Milo, fă-le loc.

— Nu mă interesează cât de frumos vor arăta, îi spuse Wyatt.

— Dar pe Bucky, da, zise Dinning.

Barr solicitase, şi primise, responsabilitatea pentru schimbările de înfrumuseţare. Spunea că asta îl va ţine departe de măruntaiele avionului, la care, oricum, nu se pricepea.

Timp de patru ore, echipa verifică trei F-4 model E, patru model D şi unul model C. Fiind ora unu, soarele ardea, ridicând temperatura la peste treizeci şi opt grade Celsius, şi probabil chiar la mai mult de atât, pe acea suprafaţă goală a „Cimitirului“ Bazei Aeriene Davis-Montham.

— Mi-e foame, spuse Barr.

— Asta nu înseamnă nimic, zise Kriswell. Ţie îţi e foame tot timpul.

— M-am săturat să dau cu piciorul în cauciucuri. Hai să ne jucăm mâine cu avioanele, iar acum să mergem la hotel!

— Dacă porneşti acum, pe jos, o să ajungi în Tucson până când terminăm noi, îi spuse Wyatt zâmbind.

— La naiba! Cum de m-am înhăitat cu nişte „înrobiţi ai muncii“?

— Vreţi să mai vedeţi câteva, domnule Cowan? întrebă Dinning.

— Cred că am epuizat avioanele Phantom. Hai să ne uităm la acel 130 F, acum!

Se întoarseră cu toţii la Jeep-urile albastre ale Forţelor Aeriene şi merseră vreo cinci kilometri până în locul unde era parcat un C-130 Hercules. Transportoarele Lockheed C-130, fabricate în 1951, erau avioane operaţionale încă în producţie şi folosite, la scară mondială, de vreo douăsprezece guverne şi de nişte întreprinderi particulare. Era un aparat de zbor competent, iar Wyatt avea deja unul pe care-l implicase în acest proiect.

Acel unic Hercules condamnat la naftalină era ceva deosebit, proiectat ca KC-130 F. Existase un experiment de transformare a avioanelor Hercules pentru rolul de rezervoare aeriene, în stilul normal, tipic, al contractelor şi proiectelor militare, deşi Wyatt auzise poveşti despre rezervoare C-130 improvizate, create pe loc, în Vietnam, de infanteriştii marini, probabil, căci ei erau experţi în dispozitive Rube Goldberg. Se pare că Forţele Aeriene se hotărâseră să rămână la rezervoarele lor mari, cu reactoare, căci jurnalul de bord al acestui tip de avion indica un timp prea mic, la cele patru turbopropulsoare Allison. După un tur de recunoaştere scurt, atât în interiorul, cât şi în jurul avionului, Demion şi Kriswell păreau satisfăcuţi.

Întorşi la sediul bazei, la ora trei, căpitanul Dinning dădu liber sergentului şi îi duse pe ceilalţi la clubul ofiţerilor, pentru un sandvici şi o bere.

— Iisuse! Aer condiţionat. Uitasem ce înseamnă asta.

Barr se prinse de cămaşa Izod galbenă cu degetele mari şi arătătoarele, ca un amator sensibil, şi trase de ea, îndepărtând-o de pieptul la fel de păros ca al unui urs brun. Îşi scoase şapca de golf *Pebble Beach* şi o stoarse.

— Educaţia ta lasă de dorit, îi spuse Demion.

— Ce?

— Puţină educaţie, de exemplu.

— Am fost un tânăr lipsit de mijloace, explică Barr.

Barr era unul din cei trei fii ai unei familii de seamă, cu legături cu „Mayflower“, din New Hampshire. Lipsindu-i trăsăturile fizice care să-l identifice ca aparţinând clanului Barr, el evoluase ca „oaia neagră” a familiei. Beneficiind de o educaţie la Yale, Bucky Barr se complăcea într-o grosolănie bonomă. Totodată, avea un fond de mai multe milioane de dolari, asigurat de familie, sumă ce îi aducea un sfert de milion pe fiecare doi ianuarie.

Lipiră două mese una de cealaltă ca să stea lejer, şi petrecură o oră cu cartofi prăjiţi, hamburgeri, Heinken şi notiţele pe care şi le făcuseră. Dezbaterea avu ca subiect principal condiţia observată a subsistemelor.

Căpitanul Dinning avea grijă ca ceştile de cafea să fie pline şi halbele de bere să nu lipsească, în timp ce-i asculta cu ceea ce lui Wyatt i se părea a fi o suspiciune crescândă. Căpitanul părea să creadă tot mai puţin povestirea lor de acoperire, care nu-i fusese prezentată detailat. Wyatt nu-şi făcea prea mult griji în legătură cu ghidul lor, dar arunca din când în când câte o declaraţie care să le sprijine povestea.

— Pe trei mii trei sute optzeci şi şapte, care e rezultatul dacă îl renituim cu noile nituri crestate?

— Mult mai bun, spuse Demion. Ar valora cam 0,1 Mach.

La ora patru, cei patru membri ai echipei căzură de acord asupra unei liste şi Wyatt notă numerele lor. În partea de jos a paginei, scrise un număr de telefon cu codul zonal două sute doi. Rupse pagina din carneţel şi i-o întinse lui Dinning.

— Asta e lista, căpitane, presupunând, bineînţeles, că fiecare dintre ele are încă un certificat de capabilitate de zbor.

Căpitanul – care era mai mult specialist în relaţiile cu publicul, decât pilot – privi lista cu atenţie.

— O să verific certificatele şi o să comand întocmirea hârtiilor oficiale, domnule Cowan.

— Avem nevoie ca pe primul F-4 E să fie instalate rezervoare auxiliare, sublinie Demion.

— Şi mai trebuie să luăm două paraşute de pe câteva avioane, un înlocuitor IFF [1] pentru o mie cinci sute doi şi o cupolă din spate

---

[1] IFF – Identify Friend or Foe – Identifică: prieten sau inamic. (Dispozitiv codat ce emite un semnal de pe avion, permiţând identificarea avioanelor

pentru nouă sute douăzeci şi cinci, adăugă Kriswell.

— Bineînţeles. Nu e nici o problemă, spuse Dinning şi îşi întoarse capul spre Wyatt. Vă supăraţi dacă vă întreb ce veţi face cu avioanele acestea?

— Deloc. În ’61, Phantom a realizat nişte recorduri mondiale pentru viteză, la 2,6 Mach, şi pentru altitudine, la douăzeci şi nouă de mii cinci sute de metri. Încă e un avion bun, căpitane, iar noi le vom modifica pe acestea pentru probe de zbor şi rezistenţă, şi le vom înscrie în circuitul aerian demonstrativ.

— Înţeleg. Vă doresc noroc, dar chiar aveţi nevoie de toate sistemele acestea electronice?

— La naiba! Dacă tot le cumpăr, vreau să primesc tot ce există pe ele.

Expresia gurii lui Dinning sugera că el gândea altceva.

— Da. Presupun că aşa e.

— Mulţumesc. Iar acum, aş aprecia dacă aţi putea să le remorcaţi şi să le verificaţi pe toate, dimineaţă. În clipa asta nu ne interesează prea mult sistemele de aviaţie, dar avem nevoie ca bateriile să fie instalate pe majoritatea avioanelor, iar încărcătura bateriilor şi nivelul de ulei vor trebui să aibă valorile normale. Aş vrea ca până poimâine toate să fie alimentate cu combustibil şi gata de plecare.

Căpitanul se îndreptă pe scaun, cu o expresie apologetică.

— Până joi? Mi-e teamă că nu va fi posibil, domnule Cowan.

— Avioanele pe care le-am ales n-ar trebui să pună prea multe probleme, căpitane.

— În ceea ce priveşte pregătirea de zbor, nu, domnule. Totuşi, înainte ca avioanele de rezervă să poată fi vândute civililor, suntem obligaţi să punem echipele de la sol să înlăture o serie de sisteme legate de armament: pilonii pentru armament, piesele de artilerie, dispozitivele de avertizare a pericolului, de bruiere, cele de lansare a programului de bruiere a rachetelor sol-aer, radarul de atac şi altele de acelaşi gen. Sunt sigur că înţelegeţi, domnule. Oricum, nici unul dintre acestea nu ar fi util scopurilor dumneavoastră.

În timp ce Dinning îşi explica problema, Wyatt îşi scoase portofelul şi extrase din acesta un cec pentru două sute douăzeci

---

„prietene”.) (n.tr.)

şi cinci de mii de dolari. Cecul era identificat ca fiind emis pentru *Noble Enterprises, Inc.*, din Phoenix, Arizona. Îl puse pe masă şi îl împinse spre Dinning.

— Ce este acesta, domnule?

— Plata pentru şapte avioane, căpitane. Şi vă voi da încă un cec pentru combustibil şi pentru operaţiile de întreţinere necesare.

Judecând după expresia feţei lui, se părea că Dinning nu credea că nişte avioane ce valorau douăzeci de milioane de dolari trebuiau încredinţate unui civil, pentru un penny la dolar.

— Hm, cred că oamenii de la materialele de rezervă vor dori să mai negocieze suma aceasta, domnule.

— Preţul a fost deja aprobat de Departamentul Apărării, îi explică Wyatt.

— Oh! Nu am ştiut asta, domnule Cowan.

— Iar preţul include tot echipamentul care se află acum la bordul avioanelor. Le luăm aşa cum sunt.

Dinning se ridică în picioare, pe faţa sa citindu-se clar hotărârea de a împiedica accesul unor civili la sisteme de armament militar atât de sofisticate, şi posibil încă secrete.

— Va trebui să verific asta, domnule Cowan.

— Ştiu. De aceea v-am scris acel număr de telefon.

Capitolul 2

Părul lui Andrew Michael Wyatt îi acoperea complet urechile, se termina într-o codiţă subţire mai jos de ceafă şi îi cădea într-o şuviţă neglijentă pe frunte. Cu faţa puternic bronzată putea trece drept un surfer de pe *Malibu Beach* sau din Honolulu. Cutele adânci de la colţurile ochilor albaştri şi reci şi gura fermă sugerau însă altceva. Nu zâmbea prea des şi chiar şi cei mai apropiaţi prieteni îl considerau uneori lipsit de simţul umorului. Ceea ce distrugea cu adevărat imaginea de „pierde-vară“ era culoarea cenuşie-metalică a părului său.

Cu toate că avea doar patruzeci şi cinci de ani, Wyatt lăsa impresia că era puţin mai în vârstă şi puţin mai înţelept, poate de cincizeci de ani. Trăia cu această imagine de maturitate excesivă de douăzeci de ani, după ce încărunţise prematur, la douăzeci şi patru de ani. De fapt, putea identifica cu precizie data când în părul lui negru începuseră să apară firele argintii.

17 aprilie 1970, cu câteva ore înainte de 18 aprilie.

Era o misiune nocturnă deasupra oraşului Haiphong, iar el zbura pe un bombardier cu aripi mobile F-111 A, proiectat de *General Dynamics*. Wyatt făcea parte din Escadrila Tactică de Avioane de Vânătoare numărul patru sute douăzeci şi opt, cu baza lângă Ubom, în Tailanda, iar escadrila primise şase F-111 pentru încercări în operaţiuni deasupra Vietnamului de Nord. Prima versiune a avionului fusese dezamăgitoare, căci pierduseră jumătate din ele în mai puţin de o lună.

Al lui fusese unul dintre acestea.

Avionul lui Wyatt, încărcat cu două bombe de trei sute cincizeci de kilograme, primise ca ţinte principale un doc şi un depozit. Serviciul Militar de Informaţii stabilise că atât docul, cât şi depozitul, reprezentau obiective militare, şi nu civile. Obiectivele erau foarte precise în acel război, aprobate de cercul interior al Casei Albe – ai căror membri se considerau experţi militari – şi tot ce nu purta însemnul NVA[1] era considerat „zonă interzisă”.

Wyatt şi camaradul lui de aripă, un al doilea locotenent numit Ruskin, se apropiaseră de port zburând la joasă înălţime, dinspre vest, trecând cât mai aproape posibil de terenul deluros, pentru a evita să fie detectaţi de radar. Erau însoţiţi de o formaţie de patru avioane F-4 ale Marinei, care le asigurau acoperirea. Când se apropiaseră de oraş, Wyatt şi Ruskin urcaseră la o mie cinci sute de metri şi se depărtaseră la patru sute de metri unul de celălalt, în căutarea obiectivelor misiunii lor, în partea îndepărtată a locului de ancorare. Ofiţerul cu Sistemul Armelor de pe avionul lui Wyatt, Miles Adair, stătea pe scaunul de lângă el, aplecat, cu capul aproape de cutia radarului.

Wyatt nu ajunsese la nici una dintre ţintele sale – nici măcar nu le văzuse. Cu opt kilometri înainte să ajungă în port, ecranul radarului se luminase datorită impulsurilor radarelor de căutare

[1] NVA – North Vietnam Army – Armata nord-vietnameză. (n.tr.)

din Fan Song. Adair numărase şase lansări de rachete sol-aer. Majoritatea radarelor din Fan Song redeveniseră pasive când avioanele de vânătoare F-4, încărcate cu rachete, lansaseră atacuri de ripostă împotriva instalaţiilor radar. În momentul în care portul apăruse, în sfârşit, cerul întunecat era plin de puncte luminoase: SAM[1]-urile ce explodau şi obuzele antiaeriene lansate de bateriile ZSU-23 pline de tunuri mobile, care înconjurau oraşele Hanoi şi Haiphong.

Un operator radar curajos îşi păstrase aparatul activ pentru a-şi ghida proiectilul, iar Wyatt auzise în căşti tonul strident de avertizare a pericolului şi completările verbale ale lui Adair.

— Ne-a prins, Andy! Ia-o la dreapta!

Verificând în oglinda retrovizoare, Wyatt văzuse flacăra de la eşapamentul rachetei în jurul găurii negre a corpului proiectilului şi virase brusc la dreapta, urcând, însă fără să reuşească să scape de urmăritorul ucigător.

Proiectilul intrase direct în ţeava de eşapament de la tribordul avionului.

Şi nu explodase. Era o versiune de proiectil neexplodat a Uniunii Sovietice.

Coliziunea aeriana îi dezintegrase, totuşi, motorul drept TF30 Pratt & Whitney, sfâşiind fuselajul şi aripa cu bucăţi smulse din elice. Avionul F-111 calase şi zvâcnise, după care începuse să vibreze violent. Luminile roşii de avertisment iluminau panoul de instrumente ca Aeroportul din Las Vegas. Wyatt oprise motorul drept. O apăsare rapidă a butonului de transmisie îi comunicase că îşi pierduse staţiile radio. Arterele vitale electrice şi hidraulice fuseseră retezate.

Wyatt aruncase încărcătura de bombe şi rezervoarele de rezervă în mijlocul portului şi redusese admisia la babord, ceea ce dusese la micşorarea vibraţiei. Făcuse o întoarcere lentă de o sută optzeci de grade şi pornise cu avionul infirm înapoi spre vest, spre Laos. Ruskin rămăsese lângă el tot timpul şi se învârtise în cerc deasupra lor, când Wyatt nu mai reuşise să menţină în aer avionul F-111 şi se catapultase împreună cu Adair, deasupra unui lan de orez. În mai puţin de o oră fuseseră recuperaţi de un elicopter, iar a doua zi dimineaţă, trezindu-se, Wyatt descoperise primele

[1] SAM – Surface-to-Air-Missile – Rachetă sol-aer. (n.tr.)

şuviţe albe, la tâmple.

Până la încheierea celor o sută şaptezeci şi şase de misiuni şi al celui de-al treilea tur, încărunţise complet.

Joi dimineaţă, se trezi la cinci şi treizeci de minute şi îşi execută programul de douăzeci de minute de genuflexiuni, flotări şi aplecări. Cei un metru şi optzeci de centimetri de muşchi tari ai lui Wyatt erau probabil într-o formă mai bună decât cu douăzeci de ani în urmă, dar era nevoie de un efort sporit ca să-i menţină la nivelul pe care-l dorea. După exerciţii, făcu un duş, se spălă la cap şi se bărbieri. Îi trebuiră cinci minute ca să se îmbrace cu pantalonii largi şi cămaşa sport albastră şi ca să-şi împacheteze bagajul. Wyatt îşi duse la recepţie la *Holiday Inn* sacul mic şi pe cel mai mare, în care avea echipamentul de zbor, şi achită nota, plătind în numerar. Toţi trebuiau să plătească numerar. Cumpără un exemplar din *Phoenix Gazette* şi porni în căutarea micului dejun.

Barr era deja în cafenea, luptându-se cu patru ouă şi două felii de costiţă. Îi zâmbi lui Wyatt, când acesta se aşeză vizavi de el.

— ’Neaţa, şefule.

Wyatt îşi turnă o ceaşcă cu cafea din vasul din plastic etanş de pe masă.

— Arătaţi uimitor de vioi. Cum a fost la Nogales?

Bucky Barr şi doi dintre ceilalţi trecuseră graniţa în noaptea precedentă, ca să analizeze nivelul actual al orgiilor mexicane. Raportă:

— Într-o lume a schimbării, Noga rămâne acelaşi. O întreagă varietate de orgii.

În aşteptarea restului echipei sale, Wyatt comandă o omletă, despre care se garanta că conţinea piper extra „jalapeno“, şi citi ziarul. De la Tokio la Beirut şi până la Washington, lumea era într-o dezordine tipică. Puţină lăcomie, puţină luptă pentru putere, mult fanatism.

La şase şi treizeci de minute îşi îngrămădiseră cu toţii bagajele din piele moale în lobby şi se adunaseră la două mese, îndemnându-şi chelnerul asediat să se grăbească. Pe lângă Barr, Demion şi Kriswell, erau încă patru feţe. Norm Hackley, Dave Zimmerman, Cliff Jordan şi Karl Gettman veniseră în după-amiaza precedentă cu un zbor comercial de la Albuquerque. Hackley şi

Gettman erau cei doi pe care Barr îi ademenise să îl însoţească la cheful mexican. Dimineaţă, amândoi aveau ochii înceţoşaţi şi o preferinţă specială pentru apă cu gheaţă şi suc de portocale.

Zimmerman, un bărbat de douăzeci şi opt de ani, bine făcut şi cu păr de culoarea nisipului, era cel mai tânăr pilot din grupul lui Wyatt. Făcuse parte din USAF[1] până cu unsprezece luni în urmă. Se aplecă spre masa lui Wyatt şi spuse:

— Nu pot să înţeleg, Andy, de ce fosilele astea bătrâne, care se presupun că sunt veterani cu experienţă de viaţă, nu pot înţelege nişte adevăruri simple. Eu am învăţat că există o corelare directă între noapte şi dimineaţa ce-i urmează.

— Plimbă ursul, Davie, băiete, mumură Gettman.

Barr, care nu era afectat niciodată de dimineţile de după, spuse:

— Adevărul e că noaptea trecută a meritat o dimineaţă ca asta, Dave.

— Ticălos egoist, îi spuse Gettman lui Barr. Întotdeauna vorbeşti numai în numele tău.

— Ştiam că e un adevăr în chestia asta, dar cred că e vorba de ceva adevărat doar pe jumătate, zise Norm Hackley.

— Voi vă daţi seama că vorbiţi incoerent, băieţi? întrebă Wyatt.

— Ei, ăsta e un adevăr, spuse Zimmerman.

— Ar fi trebuit să-i auzi noaptea trecută, ca să vorbeşti de incoerenţă, zise Barr.

— Astăzi, în mod special, nu vreau incoerenţă. Vreau ochi ageri şi guri înehise.

Primi ca răspuns nişte înclinări aprobatoare din cap, dar unele dintre ele nu păreau prea convingătoare.

Wyatt îşi împături ziarul şi îşi privi cercetător grupul. Toţi erau angajaţi ai firmei sale *Aeroconsultants Incorporated*, şi ţinea la toţi. Cu excepţia lui Zimmerman şi a câtorva tehnicieni rămaşi în Albuquerque, servise în Forţele Aeriene, în diverse colţuri ale lumii, alături de toţi oamenii săi.

După ce chelnerul mai aduse două căni cu cafea, Wyatt îi informă:

— Bucky, Cliff şi cu mine vom lua avioanele F-4. Jim, tu îl iei pe

---

[1] USAF – United States Air Force – Forţele Aeriene ale SUA (n.tr.)

cel Herc, iar Tom va zbura cu tine, pe scaunul din dreapta.

Demion avea pe diplomă notări pentru zborul pe avioane multimotor şi cu reacţie, deşi nu zburase niciodată pentru armată, cu excepţia unei activităţi periferice de consultanţă. Interesul lui era subordonat profesiunii sale de inginer în aeronautică.

Kriswell nu era pilot. Abandonase obţinerea licenţei de pilot după prima lui aterizare în primul zbor efectuat singur, pe un Cessna o sută optzeci şi doi. Reuşise să lase o parte a elicei şi trenul de aterizare la câteva sute de metri distanţă de locul în care avionul se oprise, în cele din urmă.

— Tu te vei ocupa de termostate, Tom, spuse Demion. Fără să atingi manşa.

— Pot să mă joc cu manetele de admisie?

— Dacă eşti foarte cuminte, promise Demion.

— Ceilalţi am venit doar ca să privim? întrebă Hackley.

— Nu, îi spuse Wyatt. Vă plătesc ca să munciţi. Am două F-4 D pentru Dave şi Karl. Norm, tu primeşti un model C.

— La naiba! Cel mai încet dintre toate, fără îndoială. Vrea cineva să dăm cu banul?

— Fără schimburi. Sistemele hidraulice sunt cam nesigure pe „Pasărea” ta, Norm, şi am nevoie de experienţa ta în carlingă.

Domolit, Hackley – care avea ore de zbor în luptă pe F-4 – ridică din umeri şi zise:

— În regulă.

— Destinaţia noastră este Ainsworth.

Până atunci, Wyatt nu spusese asta nici unuia dintre ei.

— Ce naiba e un Ainsworth? întrebă Barr.

— Şi unde naiba este? adăugă Hackley.

— În nordul părţii centrale a statului Nebraska. Cam o mie cinci sute kilometri, şi îi putem parcurge într-un singur salt.

— Nebraska, în mijlocul lui iulie? se plânse Barr. Cred că îţi baţi joc de noi, Andy.

— Cocorilor de nisip le place.

— Mda, dar pariez că populaţia de cocori conţine ambele sexe, zise Barr.

După ce goliră ultimele picături de cafea din ceşti, membrii grupului făcură ultimul drum la toaletă, iar apoi îşi cărară bagajele în arşiţa uscată a dimineţii şi le aruncară în portbagajele a două

taxiuri. Treizeci de minute mai târziu, le transportară în biroul de operaţii de la Davis-Montham şi le stivuiră lângă un perete, vizavi de ghişeu.

Wyatt presupuse că toate telefoanele necesare fuseseră date şi majoritatea obiecţiilor depăşite, căci văzu cele şapte avioane ale lor aliniate pe asfaltul pistei, la cinci sute de metri depărtare. În jurul lor erau adunate: o cisternă cu combustibil, trei cărucioare de transport şi vreo doisprezece oameni.

Aşteptară, învârtindu-se prin zonă şi lovind automatul de Coca-Cola.

Căpitanul Dinning sosi la opt şi cincisprezece minute, afişând un zâmbet descompus şi ducând în mână un dosar de zece centimetri grosime. Îl aruncă pe birou şi spuse:

— Nu ştiţi prin ce am trecut în ultimele douăzeci şi patru de ore, domnule Cowan.

— Îmi dau seama, căpitane. Şi totul în patru exemplare, pe deasupra.

— Am primit toate numerele de înregistrare pe care le-am cerut? întrebă Bucky Barr.

— Exact!

— O să iau doi băieţi şi o să începem să completăm planurile de zbor. Jim s-a dus să obţină informaţiile meteo.

— Bine. Vreau ca avionul Hercules să plece primul, urmat de o formaţie formată din cele patru model D şi cel model C. Ceilalţi vom zbura ultimii.

— Şi o să ajungeţi primii, fără îndoială, spuse Barr.

Barr, Gettman şi Hackley se duseră la capătul biroului şi începură să completeze formularele.

Dinning îşi deschise mapa şi începu să întindă în faţa lui Wyatt, unul câte unul, formulare complexe. Acesta văzu că avioanele fuseseră trecute în proprietatea lui *Noble Enterprises* aşa cum ceruse, Phoenix, Arizona. Wyatt semnă cu stiloul fiecare formular, cu numele de Roger A. Cowan, Preşedinte, *Noble Enterprises*. Primi copii ale chitanţelor, înregistrărilor temporare, certificate temporare FAA şi, pentru cele patru avioane F-4E, înregistrări temporare pentru tunurile M61A1 de douăzeci de milimetri, cu mai multe ţevi.

— Înţelegerea este că veţi contacta divizia de arme de foc a

Departamentului de Finanţe şi veţi aranja o audiţie pentru acestea, spuse Dinning.

— Desigur, zise Wyatt, care nu credea că putea include asta în orarul lui.

— Ele au produs cele mai multe probleme, îi spuse Dinning. A fost implicat chiar şi comandantul bazei.

Care pierduse, presupunea Dinning.

— În cele din urmă a aprobat, dacă tunurile M61 erau scoase din funcţiune.

— Cum aţi realizat asta?

— Au fost scoase cutiile negre ale controlului focului, îi spuse căpitanul!

— Şi unde se află acum?

— La bordul lui C-130.

— În regulă. Aşa sunt în siguranţă.

— Încă ceva, zise căpitanul. Staţiile radio. Trebuie să evitaţi frecvenţele militare.

— Oricum nu-mi place să-i ascult pe piloţii de pe Eagle, îl asigură Wyatt.

Semnă un formular prin care promitea acest lucru.

— Apoi, avem asta.

Wyatt luă declaraţia de la „Întreţinere şi Operaţiuni” şi examină articolele. Fuseseră înlocuite două roţi. Patru seturi de frână erau noi. Sistemele de aviaţie şi instrumentele de bază fuseseră examinate superficial şi garantate temporar. Mai erau cheltuieli de manoperă pentru instalarea unui parbriz din spate, pe nouă sute douăzeci şi cinci. Toate motoarele fuseseră pornite şi lăsate să funcţioneze timp de cincisprezece minute, dar nu era acordată nici o garanţie. Rezervoarele de combustibil, inclusiv cele exterioare, fuseseră umplute. Fusese facturat pentru aproape două sute şaptezeci litri de lubrefianţi şi lichide hidraulice.

Factura era de 34.292,67 dolari.

Estimarea sa fusese aproape de realitate. Wyatt scoase un alt cec pentru treizeci de mii şi scrise un cec de companie, pentru rest. Amândouă cecurile erau completate din contul din Phoenix al lui *Noble Exterprises*. Era un cont a cărui existenţă avea să înceteze, imediat după achitarea acelui ultim cec.

— Cu asta ne-am achitat, căpitane?

— Cred că da, domnule Cowan. Cursă plăcută.

Căpitanul nu crezuse nici pentru o clipă varianta cu cursa, presupuse Wyatt.

— Mulţumesc. Şi vă mulţumim pentru ajutor.

— Oricând, domnule.

Dinning se întoarse şi plecă.

Barr se apropie de Wyatt.

— Am terminat. Trebuie să-ţi semnezi planul de zbor.

După ce semnă un plan de zbor ce indica o destinaţie din Montana, Wyatt îşi conduse echipa într-un vestiar, unde îşi puseră echipamentul de zbor. Costumele lor de zbor erau identice, de culoare cenuşiu-albăstrui, cu numele de familie al fiecăruia cusut cu roşu pe buzunarul din dreapta, de la piept. Pe spatele fiecărui articol era scris, cu litere roşii: „NOBLE ENTERPRISES-DIVIZIA DE AVIAŢIE”.

Demion şi Kriswell îşi lăsară căştile şi harnaşamentele paraşutelor în rucsace, dar ceilalţi îşi aruncară pe umeri paraşutele şi îşi duseră în mâini căştile, costumele gravitaţionale, măştile personale de oxigen, rucsacele şi sacii de dormit. Părăsiră în grup biroul de operaţiune şi traversară asfaltul fierbinte al pistei spre avioanele parcate. Plimbarea scurtă avu ca rezultat pete negre de transpiraţie, la subsuoare. Wyatt simţea cum sudoarea i se scurgea pe spate.

— Nu vă simţiţi ca Wyatt Earp şi Doc Holliday îndreptându-se spre strada principală din Tombstone? întrebă Barr.

— Sincer să fiu, nu, îi spuse Wyatt.

— Trebuie să ne mai ocupăm de imaginaţia ta, Andy.

Bagajul excedentar fu stivuit în compartimentul echipajului, din spatele carlingii avionului Hercules.

Îşi găsiră fiecare avionul şi petrecură ora următoare examinându-l împreună cu şeful echipei care se ocupase de el. După ce fiecare pilot îşi exprimase satisfacţia relativă, Wyatt spuse:

— Atunci, se pare că putem pleca. Jim, tu şi cu Tom puteţi decola.

Demion şi Kriswell urcară prin uşa echipajului, din partea din faţă la babord, a avionului C-130 şi o închiseră în urma lor. Cele patru turboreactoare se treziră la viaţă, unul câte unul, apoi

transportorul mare ieşi din rând, spre pista de decolare. Jumătate de oră mai târziu, avionul era o pată neagră pe orizontul tremurător.

Hackley, Zimmerman şi Gettman decolară următorii, avionul Phantom al lui Gettman lăsând în urmă o dâră exagerat de groasă de vapori de kerosen, după părerea lui Wyatt, deşi aparatele Phantom erau recunoscute pentru menţiunea identificabilă a eşapamentului lor.

Zece minute după aceea, Wyatt îşi puse costumul de presiune, îşi prinse paraşuta, urcă scăriţa, verifică bolţurile de siguranţă ale scaunului de catapultare, intră în carlingă şi se instală pe scaunul avionului Phantom cu numărul trei mii trei sute optzeci şi şapte. „E bine să fiu din nou aici“, se gândi el, prinzându-se de scaun şi cu curelele de la umeri. Şeful echipei urcă pe scăriţă ca să-l ajute să-şi conecteze legăturile de oxigen şi ale costumului de presiune. Wyatt îşi fixă casca pe cap, prinse masca de oxigen la locul ei – lăsând-o să atârne într-o parte, iar apoi îşi conectă sistemul radio.

— Totul e gata, domnule?

— Gata de plecare, sergent. Mulţumesc pentru ajutor.

— Sunt fericit să le pot vedea zburând din nou, domnule.

„Chiar pilotate de un civil“, adăugă sergentul, în gând..

— Haide să pornim!

Şeful de echipă coborî scăriţa şi o luă cu el.

Wyatt parcurse lista de verificări – pe care nu o uitase niciodată – alimentând panoul şi staţiile radio. Cele două giroscoape ale sistemului de navigaţie inerţială fuseseră activate mai devreme, folosind Unitatea de Putere Auxiliară, căci acestea ajungeau mai greu la valorile normale. Introduse coordonatele lui Davis-Monthan. Parcurse secvenţa de start, manevrând pârghiile de aprindere şi apoi îi făcu semn omului care manevra căruciorul de transport, că era pregătit. Aviatorul îi răspunse la fel şi Wyatt porni rotirea turbinei. Când turaţia pe minut ajunse la treizeci şi cinci la sută, ridică flapsul şi conectă aprinderea motorului de la babord. Turboreactorul gemu în timp ce viteza turbinei creştea, apoi şuieră când preluă controlul. Motorul de la tribord porni câteva secunde mai târziu. Toate instrumentele corespunzătoare aveau afişaj verde.

Făcând semn de „0K“ (cu arătătorul şi degetul mare) oamenilor de la sol, Wyatt eliberă frânele şi rulă înainte. Când ajunse la pistă viră la dreapta, se alinie pe linia galbenă de ghidaj şi apoi opri.

Barr şi Jordan se aliniară în spatele lui.

Wyatt potrivi presiunea barometrică a altimetrului conform valorii pe care o obţinuse Demion prin verificarea meteorologică, introduse frecvenţa locală de la sol pe Navcom şi apoi apăsă butonul de transmitere.

— Controlul la Sol Davis, Phantom trei-trei-opt-şapte!

— Spune, opt-şapte.

— Davis, opt-şapte are o formaţie de trei lângă Hangarul B. Cer permisiunea de rulare.

— Phantom opt-şapte, eşti liber să rulezi pe Pista doi-şapte dreapta. Comută pe Controlul Aerian.

— Phantom opt-şapte, recepţionat.

Cele trei avioane începură să ruleze cu cincizeci kilometri pe oră, îndreptându-se spre pista indicată. Wyatt verifică în oglinda retrovizoare avioanele din spatele lui. Parbrizele anterioare erau încă ridicate, capturând briza fierbinte. Îi aminteau de liniile de decolare în care aşteptase la Baza Aeriană Ton Son Nhut.

Comutând staţiile radio pe frecvenţa controlului aerian local, Wyatt primi imediat permisiunea de decolare şi cele trei avioane Phantom virară pe pistă, Barr şi Jordan aliniindu-se în eşalon în dreapta lui. Wyatt îşi puse masca de oxigen.

Apoi, întrebă pe frecvenţa inter-avioane pe care o stabiliseră:

— Voi doi, sunteţi gata?

— Da, domnule maior, răspunse Jordan!

— Putem folosi aprinderea finală? îl imploră Barr.

— Fără aprindere finală. Încă nu ne dăm în spectacol. Să-i dăm drumul.

Wyatt împinse manetele de admisie în faţă, decuplă frânele şi simţi imediat o forţă de aproape cincisprezece mii de kilograme. Aceasta îl împinse în spate, lipindu-l de scaun, cu o putere satisfăcător de mare. În momentul în care trecu de turnul de operaţiuni, avionul avea o viteză de o sută şaizeci de noduri[1]. O privire rapidă în dreapta îi confirmă că Barr şi Jordan erau alături

[1] nod – 0,514 m/s.

de el, demonstrând disciplina şi îndemânarea pe care o deprinseseră în cele şapte mii de ore de zbor.

Trase manşa în spate cu un nod şi botul lung şi îngust al avionului se ridică. Simţi cum începea să se înalţe şi, o clipă mai târziu, huruitul roţilor încetă. Avioanele Phantom depăşiră gardul de demarcaţie al bazei Davis-Montham la trei sute de metri altitudine şi intrară într-un viraj dreapta.

Wyatt retrase flapsurile şi trenul de aterizare, primind drept răspuns aprinderea beculeţelor verzi.

— Phantom opt-şapte, Controlul Aerian Davis.

— Spune, Davis.

— Opt-şapte, eşti liber să urci la nouă mii de metri, cap zero-zero-cinci.

— Recepţionat, Davis, confirm treizeci „angels”[1], zero-zero-cinci. Opt-şapte, încheiat.

Vocea de bariton a lui Barr îi răsună în căşti:

— Acum?

— Acum, Bucky.

Wyatt împinse cu putere manetele de admisie la maxim, declanşând aprinderea finală şi în acelaşi timp trăgând în spate de manşă.

Cele trei Phantom ţâşniră în sus, urcând aproape vertical, viteza aeriană trecând de semnul de cinci sute de noduri, în căutarea libertăţii rarefiate de la nouă mii de metri.

„Iisuse, îmi place la nebunie.”

Hotelul Excelsior de pe *Bath Road* îi convenea germanului pentru Aeroportul Heathrow, altfel Formsby nu l-ar fi acceptat ca loc de întâlnire. Nu-i plăcea să ţină astfel de întâlniri în locuri ostentative.

Neil Formsby coborî din taxi în faţa intrării principale a hotelului la şase şi treizeci de minute p.m. Dădu portarului un bacşiş potrivit, astfel încât să treacă neremarcat, şi intră în lobby-ul ornamentat. Se opri pentru o clipă după ce trecu de uşă şi privi în jur.

Formsby era în ţinută de seară, căci trebuia să se întâlnească cu Pamela la D’Artagnan, în *Regent’s Park*, imediat după

[1] angel – o mie picioare – trei sute de metri.

întrevederea cu omul din Bonn. De fapt, telefonul lui Muenster aproape că îi stricase întreaga seară. Nu-i plăceau schimbările neaşteptate în program.

Era un bărbat înalt, de un metru optzeci şi cinci de centimetri, şi se îmbrăca întotdeauna în costume imaculate, de ultima modă. Părul blond închis era ondulat şi aranjat cu grijă pe capul aristocratic. Aşezaţi la depărtare unul de celălalt, de ambele părţi ale nasului acvilian, ochii erau căprui şi aveau o privire foarte directă. Oamenii care vorbeau cu Formsby aveau impresia că acesta era fie extrem de interesat de ei, fie insuportabil de cercetător. Aceia care îl considerau nepoliticos, gândeau şi că umerii lui largi se datorau pernuţelor sacoului, iar bustul zvelt, corsetului. Se înşelau.

Reperându-l lângă intrarea în bar pe bărbatul care trebuia să fie obiectivul său, Formsby traversă spre el carpeta pufoasă. Mergea cu un şchiopătat vizibil. Oasele gleznei stângi îi erau aproape solidificate cu bare de aluminiu, iar flexibilitatea încheieturii dispăruse aproape total.

— *Herr* Ernst Muenster?

— Da. Domnul Carrington-Smyth?

Neamţul vorbea o engleză aproape fără accent.

— Corect. Intrăm? spuse Formsby, ridicând o mână spre hol.

— Desigur!

După ce se aşezară la o masă din spate şi comandă un coniac pentru german şi un scotch de malţ pentru el, Formsby spuse:

— Apreciez faptul că aţi răspuns atât de repede, *Herr* Muenster.

— Vă rog! Spuneţi-mi Ernst.

— Iar mie Malcolm, dacă doriţi. Încheiaţi în mod frecvent afacerile faţă-în-faţă?

— Întotdeauna. Mă asigur astfel că vor exista şi afaceri ulterioare.

Formsby aprobă din cap, dar rămase tăcut în timp ce chelnerul le aduse băuturile şi le plasă în faţa lor, cu o plecăciune.

„Muenster folosi acest răstimp examinându-l cu atenţie pe Formsby, căci acesta era, în definitiv, adevăratul motiv al întâlnirii directe“, se gândi Formsby.

Muenster părea să aibă aproximativ şaizeci de ani. Ceea ce-i

mai rămăsese din păr – o şuviţă ce fusese tunsă foarte scurt – era alb ca zăpada. Avea fălcile puţin cam lăsate, potrivindu-se cu talia masivă. Formsby aprecie că neamţul ar ridica acul indicator la mai mult de o sută douăzeci de kilograme. Croitorii lui avuseseră mult de lucru, dar reuşiseră o treabă acceptabilă. Bărbatul purta un costum de vară din lână, care valora o mie de dolari. Totodată, afişa un zâmbet aproape constant, ca şi cum circumstanţele în care se afla erau la limita umorului.

Dar nu se ocupa cu o afacere amuzantă. *Herr* Ernst Muenster era traficant de arme, însă, sincer vorbind, un traficant de cel mai înalt calibru şi cea mai bună reputaţie. Formsby păstră jocul de cuvinte pentru el.

După plecarea chelnerului, Formsby ridică paharul, şi sprânceana, într-un toast:

— La subiect?

Muenster sorbi din paharul de cristal, apoi îşi plimbă încet limba pe buza superioară.

— Îmi plac oamenii care trec direct la subiect.

— Foarte bine.

Formsby scoase o foaie galbenă din buzunarul interior de la piept şi i-o întinse peste masă.

Neamţul o examină, ezitând asupra câtorva articole. Aprobă din cap.

— Se poate rezolva.

— Sper.

— Inclusiv livrare?

— Vă rog!

— Şi certificate de garanţie?

Formsby ridică din umeri.

— Cum doriţi.

Muenster înclină din cap.

— Scump, dar rezolvabil. Destinaţia contează şi ea. Pot să ştiu care va fi ea?

— Va fi hotărâtă la o dată ulterioară, dar în mod sigur pe continentul african.

— Da. Înţeleg.

— Care va fi preţul? întrebă Formsby.

— Va fi hotărât la o dată ulterioară, spuse germanul, cu un

zâmbet puţin mai accentuat. Va trebui să verific, în cazul câtorva articole. Cerere şi ofertă, înţelegeţi?

— Înţeleg. Vă voi suna în prima zi a săptămânii viitoare.

Neştiind numele adevărat sau numărul de telefon al lui Formsby, neamţul nu îi putea telefona acestuia.

— Joi ar fi o zi mai indicată, zise Muenster. Va trebui să călătoresc puţin.

— Atunci, rămâne stabilit pentru joi, acceptă Formsby.

Îşi terminară băuturile şi Formsby se ridică, traversă lobby-ul şi ieşi. În timp ce portarul fluiera pentru ca un taxi să avanseze, Formsby revăzu în gând întâlnirea şi se gândi că decursese bine.

În curând avea să fie din nou înarmat.

Câmpiile brune şi cafenii din Nebraska se întindeau de la un orizont la celălalt, părând nesfârşite, de la altitudinea de patru mii cinci sute de metri a lui Wyatt, aproximativ trei mii opt sute metri deasupra solului, la Ainsworth. Din loc în loc erau împrăştiate câteva puncte albastre, care reprezentau ceea ce rămăsese din lacuri, în iulie. În faţă, în South Dakota, la optzeci kilometri, se afla Rezervaţia de Indieni Rosebud.

— Se pare că sunt destul de puţini pomi, îi spuse Barr, prin staţia radio.

— Nu trebuie să construim o fermă.

— Hei, hei, hei! Am ajuns, interveni Cliff Jordan. Ora unsprezece.

Wyatt văzu aerodromul exact în clipa în care Jordan raporta. Pistele lungi şi drepte brăzdau terenul.

— Dumnezeule! spuse Barr. Asta ce caută aici?

Virând puţin la stânga, ca să intre pe direcţia aeroportului, Wyatt atinse butonul de transmisie şi spuse:

— A fost o bază de pregătire pentru bombardiere, în timpul celui de-al doilea război, Bucky.

— Ei, dar a fost una al naibii de mare!

Pistele de beton erau atât de largi, încât avioanele mici puteau decola şi de-a curmezişul lor. Fiecare dintre cele trei piste păreau să aibă cam trei mii de metri lungime. Un rând de hangare masive erau aşezate la distanţă unul de celălalt, în capătul nordic al câmpului, acoperişurile lor ondulate fiind brăzdate de rugină şi

noroi. Locul părea pustiu, de la trei kilometri depărtare.

— Vă puteţi imagina locul acesta plin de avioane B-17, B-25 şi B-36 aliniate pe piste? întrebă Jordan prin staţie.

— Mda, Cliff, poţi fi sigur că eu pot, zise Barr, cu o voce puţin îndurerată.

Avea o slăbiciune pentru era avioanelor de luptă din 1940.

Wyatt îi coborî la o mie cinci sute de metri şi făcu o trecere pe deasupra pistei nordice, ca să poată verifica condiţiile. Un colţ al unuia dintre hangare, lângă turnul în ruină, conţinea un serviciu local de zbor. În faţa acestuia erau parcate în linie două Aeronica, un Mooney, un Cesna bireactor şi un Beacheraft. Avioanele păreau nişte miniaturi fine, în mijlocul acelei întinderi de beton. Sus, pe hangar, atârna moale un con de vânt. Când cele trei avioane Phantom traversară pista în formaţie, şapte sau opt siluete ţâşniră afară din serviciul de zbor privind spre ele în sus.

Pistele păreau în formă bună, deşi în crăpăturile dintre dale crescuseră smocuri de buruieni. O parte din marginile exterioare erau fărâmate, dar nu era nimic îngrijorător. Liniile centrale nu erau pictate.

Wyatt înclină avionul spre stânga, pentru ca să vireze cu o sută optzeci de grade şi să-şi înceapă apropierea. Când ajunseră la capătul estic al rutei de apropiere, celelalte trei Phantom apărură dinspre sud. Formaţia de F-4E a lui Wyatt trecuse pe deasupra lor cu o sută cincizeci de kilometri în urmă. Cisterna C-130 era şi mai în spate, efectuând călătoria cu o viteză de croazieră de trei sute treizeci de noduri, faţă de cele cinci sute cincizeci de noduri care reprezentau viteza de zbor medie a avioanelor Phantom.

Vocea lui Gettman veni pe calea aerului.

— Asta e casa noastră, Andy?

— Casă, scumpă casă, îi spuse Wyatt.

— Crezi că există cineva în L.A., de exemplu, care ar vrea să mă adopte? întrebă Gettman.

— Tu ai fost alungat din toate casele în care ai fost, spuse Barr. Îţi aminteşti noaptea trecută?

— Graficul spune că nu există operaţiuni pe aeroport, interveni Norm Hackley.

— E adevărat, spuse Wyatt. Serviciul de zbor are o staţie radio

la bază, dacă vreţi să vorbiţi cu cineva.

Wyatt trase în spate manetele de admisie, coborî trenul de aterizare şi fixă flapsurile la patruzeci de grade. Avionul Phantom se apropie plutind, urmat îndeaproape de surorile lui identice. Roţile scrâşniră când atinseră pavajul fierbinte. Wyatt îşi încheie aterizarea, virând la dreapta, pe pistă, în clipa în care formaţia de trei a lui Hackley trecu pe deasupra lor, executându-şi şi ele turul de examinare a pistei.

Zborul durase mai puţin de două ore, deşi pierduseră o oră traversând zona de schimbare a fusului orar.

Wyatt ridică acoperişul, în timp ce avionul continua să ruleze pe pistă. După arşiţa uscată a Arizonei, umezeala de aici era ca o pleznitură peste faţă cu prosopul fierbinte al unui bărbier. Picături de sudoare îi apărură imediat pe frunte. Betonul alb ca varul reflecta soarele, iar absenţa vântului imobiliza aerul supraîncălzit.

Hangarele Patru şi Cinci fuseseră închiriate de *Noble Enterprises*. Structurile acestora erau înalte, clădite aşa încât să permită libertatea de mişcare a stabilizatoarelor verticale ale bombardierelor antice acum. Lângă perete erau o mulţime de buruieni de doi metri înălţime. Nişte numere şterse, abia lizibile, scrise pe colţurile din faţă ale hangarelor, îl ajutară să le identifice pe cele două pe care le căuta. Wyatt apăsă frâna stângă şi coti spre Cinci exact în clipa în care uşile uriaşe ale hangarului începură să se deschidă, huruind.

La treizeci de metri de clădire, Wyatt opri, asigură frânele şi opri motoarele. Când Barr şi Jordan parcară lângă el, în linie dreaptă, Wyatt se deconectase deja de la sistemele electric şi ambiant. Se ridică în picioare în carlingă, se aplecă în faţă, spre parbriz, şi privi în jur.

La un kilometru depărtare, lângă serviciul de zbor, oamenii se îngrămădeau în două autocamionete. Trebuiau să vină să-i viziteze pe turişti.

În spatele lui, motoarele formaţiei lui Hackley îşi pierdură tonalitatea stridentă, când avioanele ce aterizau trecură şuierând.

În faţa lui Wyatt, cinci bărbaţi îl priveau zâmbind, din uşile deschise ale hangarului. În spatele lor, parcate în adâncurile ce păreau răcoroase, se aflau un avion comercial Cessna Citation şi un Lockheed C-130 Hercules. Aparatul Citation era vopsit în crem,

iar cel Hercules în culoarea aluminiului pur, amândouă având pe fuzelaj o dungă albastră subţire, care era însemnul lui *Aeroconsultants, Inc*.

Dar literele cu margini roşii de pe cozile lor le identificau ca aparţinând lui *Noble Enterprises*.

Capitolul 3

Ace avea o amuletă albă în mijlocul pieptului şi un cerc de blană albă în jurul unuia din ochii galbeni, dar în rest era de un cenuşiu intens. Avea cam nouăzeci de centimetri lungime, de la nas până la vârful cozii rupte şi, după o rundă de pariuri făcute de tehnicieni, greutatea lui fusese stabilită ca fiind de şapte kilograme şi cinci sute de grame. Intrase în zona de vânzări, într-o dimineaţă, la o lună după ce Aeroconsultants, Inc. îşi deschisese porţile pentru afaceri şi rămăsese acolo de patru ani. Îi plăcea să stea în vârful lucrurilor (lăzi cu scule, avioane, terminalul computerului din biroul lui Kramer) şi să-şi supravegheze lumea. Ace nu era prea afectuos. Aproape singura care avea voie să-l alinte era Janice Kramer. Cu toate acestea, oricine putea să-l hrănească, iar Ace devora ca un leu conservele de „9-Lives“. Factura pentru mâncarea lui era o povară serioasă pentru încasările mărunte.

După prânzul lui de joi, Ace se întinse pe birou, lângă terminalul computerului şi începu să se cureţe, în timp ce Jan Kramer dădea instrucţiuni aparatului să scoată la imprimantă extrasele de cont lunare. Când îşi termină baia, Ace îşi sprijini bărbia de telefon şi adormi. Din când în când, Kramer întindea mâna şi îşi trecea degetele prin blana lui deasă.

De facturi se ocupa de obicei Liz Jordan, soţia lui Cliff Jordan şi secretara companiei, dar lui Kramer îi plăcea să opereze din când în când la computer. De fapt, numai Kramer, Andy Wyatt şi Bucky Barr puteau accesa anumite fişiere de date înmagazinate pe hard disk. Oricine încerca să intre în aceste fişiere fără codurile de

acces corecte nu găsea decât fraze fără înţeles. Fişierele erau programate să se autodistrugă la prima încercare de acces neautorizată.

Kramer era în companie încă de la început. Abia rămasă fără slujbă şi înnebunitor de aproape de capătul economiilor ei, trimisese câte un *curriculum vitae* la aproape tot ce apărea în ziare, chiar şi la anunţurile scurte, fără amănunte. Fusese extrem de sceptică atunci când una din aceste prezentări îi adusese un telefon. Unul din aspectele ciudate ale interviului cu Andy Wyatt fusese acela că nu se dusese ea la el. Wyatt venise cu avionul la Seattle şi convorbirea lor avusese loc în holul lui *Sea-Tac Airport*, la cinci după-amiaza.

Era un bărbat foarte prezentabil, îmbrăcat într-un costum bun şi cu o cravată conservatoare, cu un stil prezentând unele aspecte cam dure şi o abordare gen „să nu pierdem timpul”.

Kramer îşi pusese cel mai bun costum al ei de afaceri, cu fustă – un bej-crem – şi o bluză verde din mătase, care se asorta cu ochii ei de un verde intens şi contrasta plăcut cu părul bogat, roşcat-închis. Costumul îi ascundea parţial curbele cele mai îndrăzneţe ale corpului conferindu-i un aspect profesional după părerea ei. Încă nu era atât de disperată după o slujbă încât să-şi folosească feminitatea ca un atu.

Cu toate acestea, avusese impresia că Wyatt nici măcar nu observase toate acestea. Jumătate din timp el rămăsese întors cu profilul spre ea, privind traficul aerian pe piste şi părând doar parţial interesat de inteiviu, deşi întrebările lui erau incisive şi directe.

Wyatt trecuse direct la primul punct, un subiect dureros.

— Aţi fost concediată de la Boeing?

— Împreună cu mulţi alţii, domnule Wyatt. A avut loc o reducere importantă în cadrul sectorului.

El bătuse cu palma în *curriculum vitae*.

— Aici scrie că v-aţi obţinut licenţa în drept la UCLA. A treia din clasă?

— Este corect. Dacă credeţi că este necesar, pot face rost de copii.

— Spuneţi multe minciuni?

— Cum! Bineînţeles că nu.

— Atunci nu am nevoie de copii, nu-i aşa?

— Oh! Nu, nu aveţi nevoie!

— Puteţi spune o minciună, dacă este necesar?

La această întrebare fusese nevoită să se gândească câteva clipe. Era un interviu diferit de cele despre care citise sau la care fusese supusă vreodată.

— Nu ştiu. Vă referiţi la problemele legale?

— Dacă este implicată securitatea ţării?

— Aşa au considerat cei de la Fawn Hall.

— Dacă Baghdad-ul vrea să otrăvească rezerva de apă a oraşului Seattle?

Ea ezitase din nou.

— Presupun că pot, dacă există motive justificate.

— Sunteţi la curent cu legile legate de aviaţie?

— Foarte la curent.

— Dar cu administrarea unui birou?

— Cred că mă pot descurca. Am lucrat în biroul de contabilitate al tatălui meu, în timpul liceului şi în timp ce mergeam la colegiu, la Universitatea din Washington.

— Şi sunteţi divorţată? întrebase Wyatt, privind-o direct cu ochii lui albaştri, puţin cam indiscreţi.

Asta nu scrisese în *curriculum vitae*. Wyatt făcuse câteva verificări ale trecutului ei, înainte să o contacteze. Acest lucru indica faptul că era mai scrupulos decât sugerase prima ei impresie.

— Nu ştiu ce importanţă are asta în…

— Pentru această slujbă va fi nevoie să vă mutaţi în alt oraş, domnişoară Kramer. Este mai uşor pentru o persoană necăsătorită.

— Divorţul a fost finalizat cu mai mult de doi ani în urmă.

— Vă deranjează dacă vă spun Janice?

— Prefer Jan.

— Şi nu aveţi nimic împotriva mutatului?

Wyatt începuse să privească din nou avioanele.

— Probabil că nu, răspunse ea. Domnule Wyatt, anunţul dumneavoastră solicita simplu: „Avocat, legislaţia aviaţiei şi contracte”. Nu ştiu nimic despre compania dumneavoastră. De exemplu, pentru început, unde îşi are sediul?

Wyatt întorsese capul şi îi zâmbise.

— Nu are. Nici nu este formată încă, acesta fiind primul motiv pentru care am nevoie de un avocat. Dar, pentru moment, înclin spre Albuquerque, ca bază de operaţii. Vă place Albuquerque?

— Nu am fost niciodată acolo.

Nu era de mirare că articolul nu conţinea amănunte. Toată treaba începea să semene cu o schemă de zbor cu ochii închişi. Fără să aibă cu adevărat această intenţie, Kramer începuse să inverseze procedura interviului. Acum ea punea întrebările.

— Ce gen de afacere începeţi, domnule Wyatt?

— Vom fi consultanţi profesionali în probleme de aviaţie. Totul, de la studii de eficienţă la management-ul traseelor, de la aplicaţii ale aviaţiei federale la comandarea şi reconstruirea unor avioane foarte sofisticate, pentru clienţi.

— Şi aveţi pregătirea pentru aşa ceva?

Primise din nou acel zâmbet discret, ca şi cum el ar fi fost amuzat de cursul luat de conversaţie.

— Tocmai am ieşit din Forţele Aeriene, domnişoară Kramer.

— Aţi fost pilot?

— Pe aproape toate tipurile de avioane.

— Şi v-aţi pensionat?

— Nu. M-am retras cu câţiva ani mai devreme.

„Şi renunţase la pensie? În nici un caz. Probabil că fusese dat afară.” Kramer începuse să devină foarte nervoasă.

— Domnule Wyatt, nu sunt sigură că sunt cea…

— Nu m-aţi întrebat despre salariu.

— Bine. Ce salariu oferiţi?

— Veţi începe de la şaptezeci de mii.

— „Hei.“

— Dacă vă convine şi corespundeţi şi pentru noi, salariul va creşte constant şi veţi primi prime în bani sau, opţional, în materiale.

— Aţi spus „noi”, domnule Wyatt.

— Companiei i se vor alătura câţiva prieteni ai mei.

Pentru Kramer totul suna ceva mai interesant, ideea de a participa la lansarea unei întreprinderi noi. Totuşi, nu exista nici o garanţie.

— Păreţi sigur că această investiţie va avea succes, zise ea.

— Va avea, spuse el, cu o încredere deplină. Am deja patru contracte pregătite. Bineînţeles, avocatul meu va trebui să le verifice, înainte să le semnez.

— Pare o ocazie potrivită – zise ea, încercând să fie drăguţă – dar cred că eu caut şi un anumit grad de siguranţă.

Zâmbetul lui se lărgise.

— Ei bine, Jan, pentru moment îţi pot garanta salariul pentru câteva sute de ani. Am un capital de zece milioane.

— Dumnezeule! De unde aveţi o astfel de sumă?

— Acesta e unul din acele mici secrete cu care va trebui să avem grijă. Gândeşte-te la el ca la rezerva de apă a Seattle-lui.

„Dubios. Nu se putea abţine să gândească despre toate acestea că erau ceva dubios.“

— Nu ştiu care e părerea ta – spuse el, privindu-şi ceasul – dar întrebările tale m-au convins. Vrei să iei cina cu un nou şef?

— Îmi oferiţi slujba?

— Dacă îţi poţi face bagajele în seara asta, dimineaţă putem zbura împreună la Albuquerque.

Toată treaba era ridicolă, bineînţeles. Nu putea zbura aşa, pur şi simplu, cu un străin pe care abia îl întâlnise, spre o destinaţie învăluită în ceaţă.

Dar o făcuse.

Iar tatăl ei se supărase pe ea.

În patru ani, Andy Wyatt nu fusese niciodată excesiv de autoritar. Şi, după patru ani, Janice Kramer era vicepreşedinte, administrator şi manager general al companiei, câştigând prime de o sută de mii de dolari anual. Nu beneficia de primele cu adevărat impresionante pe care le primeau o parte dintre ceilalţi, dar nici nu îşi asuma aceleaşi riscuri ca ei. Totuşi, Wyatt o aprecia. Ura detaliile administrative şi lăsa în grija ei toate problemele cotidiene legate de decizii şi contractări standard. Kramer lua legătura cu Wyatt şi Barr numai în problemele de politică generală şi contracte speciale, dezbătând cu ei avantajele. Învăţase să-i iubească şi să aibă încredere în amândoi. Considera că aceste sentimente erau reciproce, deşi Wyatt nu era genul expansiv, iar Bucky Barr era atât de exuberant, încât iubea pe toată lumea.

Relaţia ei cu Wyatt luase un curs cu mai multe meandre decât

Rio Grande. Kramer nu-şi dădea seama exact cum de îşi îngăduise să devină atât de implicată emoţional – înrobită – faţă de un bărbat a cărui atenţie era atât de uşor distrasă de riscul extrem.

Telefonul sună şi Liz Jordan răspunse, iar apoi îşi roti scaunul spre ea.

— Andy e pe Linia Unu, Jan.

— Mulţumesc.

Ridică telefonul, după pe mută cu grijă capul masiv al lui Ace de pe consola acestuia.

— Eşti pe poziţie?

De câte ori se desfăşura o astfel de operaţiune, erau extrem de prudenţi la telefon.

— Pe poziţie şi conform orarului, spuse Wyatt.

— Bine.

— Ai veşti de la Neil?

— A sunat noaptea trecută, zise ea. A făcut primul contact, cu toate că îi stânjenea o cină fabuloasă pe care o plănuise.

— Cum a mers?

— Cina? Nu mi-a spus.

— Nu cina, la naiba!

— Contactul pare promiţător. El crede că va merge strună, dar nu va şti sigur decât la sfârşitul săptămânii.

— Bine. S-ar putea să reuşim, totuşi.

— Aţi avut probleme în Arizona?

— Numai una, dar importantă. Am reuşit să obţinem tot setul de echipamente. Dacă vrem să respectăm orarul, voi mai avea nevoie de nişte oameni.

Din cei treizeci şi opt de angajaţi ai *Aeroconsultants*, numai şaisprezece, inclusiv ea, fuseseră acceptaţi de Wyatt şi Barr pentru contractele speciale.

— I-ai folosit pe toţi, Andy. Nu ne-a mai rămas decât Fox, şi l-am trimis în Riad.

— Ştiu. Ce-ai zice să-i aducem pe Harris şi Gering?

Lefty Harris şi Arnie Gering erau tehnicieni în motoare.

— Aveţi probleme cu echipamentul de putere?

— Va trebui să le refacem în întregime, dar nu, nu avem probleme reale. Ei s-ar putea ocupa de o parte din celelalte sarcini, ca toţi ceilalţi. De vopsit, de exemplu.

— Cât timp vei avea nevoie de ei? întrebă Kramer, devenind brusc protectoare faţă de schema ei. Am deja o serie de proiecte pentru ei, aici.

— O săptămână.

— Andy.

— Zece zile, poate.

— Crezi că sunt pregătiţi pentru asta?

— Nu vor cunoaşte întreaga operaţiune. O să-i aştept la Lincoln, mai întâi, şi o să le explic.

— Bine, zise ea, cu o oarecare îndoială.

Lui Jan Kramer nu-i plăcea să-şi rişte întregul viitor pentru nişte evenimente neaşteptate.

Nelson Buckingham Barr fusese căsătorit o dată, în timp ce era încartiruit la Baza Forţelor Aeriene Nellis, în Nevada. Raylene Delehanty Barr era o blondă sculpturală, cu zece centimetri mai înaltă decât Barr. Fizicul ei corespundea cerinţelor stricte pentru dansatoarele de la Tropicana, iar Barr se gândise, în acele vremuri, că tot ce era legat de ea era ireproşabil. Nu era prima dată când se înşelase, dar fusese cea mai costisitoare greşeală. Entuziasmul căsătoriei dispăruse după vreo treizeci de zile, iar pasiunea îl urmase câteva luni mai târziu. Fusese necesar un aranjament de două sute de mii de dolari ca să scape din acea căsnicie.

Episodul era încă dureros, de câte ori se gândea la el. În ciuda comportamentului său exterior, lui Barr nu îi erau indiferenţi banii. Din punct de vedere material nu era acaparator. În Albuquerque era proprietarul unui mic apartament, cu două dormitoare, şi al unui elicopter antic Bell Model 47, care data din Războiul cu Coreea. Deţinea, împreună cu Wyatt, un P-40 Warhawk reparat.

După cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a sa, când începuse să primească două sute cincizeci de mii de dolari pe an din fondul creat de tatăl lui, învăţase că se putea descurca destul de bine cu salariul său primit de la Aviaţie. Îşi stabilise atunci un buget pe care-l urma şi în prezent. O parte importantă a ratelor din fond era pusă de-o parte pentru achitarea impozitelor, cinci sau şase mii de dolari erau vărsaţi în centrul său pentru distracţie, iar restul era investit. Stocul de acţiuni, obligaţiuni şi numerar al

lui Barr, precum şi Certificatul său de Depuneri valorau în momentul de faţă aproape şapte milioane. Deţinea cincisprezece procente din *Aeroconsultants, Inc.*, şi era înregistrat în hârtiile corporaţiei private ca vicepreşedinte şi secretar. Această poziţie îi aducea o sută de mii de dolari pe an, plus primele ocazionale. Uneori aceste prime erau egale cu salariul, dar de fiecare dată când primea una, dona o parte din ea Crucii Roşii, Asociaţiei Americane pentru Cardiaci, cercetărilor în domeniul SIDA şi/sau fundaţiei sale educaţionale favorite.

În cea mai mare parte, îşi câştiga salariul zburând, ceea ce reprezenta prima şi adevărata sa dragoste.

Vorbea mult despre pilotaj şi atunci când se aduna cu prietenii lui în jurul unei mese.

Rancher's Cafe and Lounge avea să fie cantina lor pentru următoarele câteva săptămâni, şi întreg grupul sosi acolo la ora opt seara, parcând lângă bordură cele trei Jeep-uri Wagoneers închiriate în Lincoln. Era un local drăguţ, de orăşel. Mese cu feţe de masă *Formica* şi linoleum nou pe podea. Ferestrele mari le ofereau imaginea pistei principale şi a celor şase maşini şi camionete ce o traversau. Barr avea speranţe mari în legătură cu mâncarea.

La sosirea lor, la mese erau zece consumatori, iar chelneriţa de şaptesprezece ani din spatele tejghelei se îndreptă la înălţimea celor 1,72 metri ai săi, în clipa în care cei treisprezece bărbaţi intrară pe uşă.

Wyatt se îndreptă direct spre ea, traversând camera.

— Directorul este aici?

— Da, domnule. Proprietarul. Îl chem acum.

Fata se răsuci şi ieşi pe uşa din spatele ei, strigând:

— Tată!

Din bucătărie ieşi un bărbat, ştergându-şi mâinile pe un prosop. Avea vreo patruzeci de ani şi purta un şort.

— Domnul Jorgenson?

— Da. Cu ce vă pot fi de folos?

— Numele meu e Cowan. Sunt de la *Noble Enterprises*.

„Ceea ce era evident", se gândi Barr. Toţi purtau fie cămăşi, fie jachete cu numele companiei etalat cu gust. Asta făcea parte din piesă. O piesă plină de clasă, considera Barr, căci el crease

design-ul emblemelor şi îmbrăcăminţii.

— Am auzit că pregătiţi cea mai bună mâncare din oraş, domnule Jorgenson.

— Ne mândrim cu reputaţia noastră, recunoscu bărbatul.

— Să vă spun ceva, zise Wyatt, scoţând un rulou cu bancnote din buzunar şi începând să le îndrepte. Vom sta aici câteva săptămâni. Vom avea nevoie de mic-dejun în fiecare dimineaţă şi de cină în fiecare seară. Aş vrea să ne pregătiţi zilnic pachete cu mâncare pentru prânz. Dacă vă dau acum cinci mii de dolari, vreţi să-mi ţineţi dumneavoastră socoteala?

Economia din Ainsworth tocmai făcea un salt uriaş, şi asta se vedea pe faţa lui Jorgenson.

— Aş fi bucuros să o fac, domnule Cowan.

— Anunţaţi-mă când totalul egalează suma pe care v-am dat-o. Să începem cu o ladă de Budweiser.

— Aduc eu berea, Julie, iar tu lipeşte patru mese una de cealaltă.

Barr se duse şi o ajută pe Julie să mute mesele şi scaunele într-un colţ retras, după care se aruncă pe un scaun. Julie era o fată liniştită şi se dezvolta foarte armonios. Părea stânjenită de întrebările inofensive ale lui Barr. Când acesta îşi ridică ochii spre Wyatt, şeful îi aruncă o privire fermă.

Ceilalţi se strânseră în jurul meselor, mulţi dintre ei ştergându-şi sudoarea zilei şi pregătindu-se pentru aerul condiţionat al cafenelei. Dennis Maal se aşeză lângă Barr. Şi el era tot pilot al companiei, cel care zburase pe C-130 cu o zi înainte. Lângă el stătea Winfield Potter, cel mai bun tehnician al companiei. Era încadrat tot ca pilot şi condusese avionul Citation. Ceilalţi specialişti în armament, sisteme electronice şi motoare reactoare erau Ben Borman, Sam Vrdla şi Hank Cavanaugh.

— Unde e Lucas? întrebă Barr, dându-şi seama că lipsea Littlefield, tehnicianul în scheletul avioanelor.

Răspunse Potter.

— Cred că va întârzia astă-seară. L-am trimis în Lincoln să închirieze o cisternă de patruzeci de mii de litri şi să cumpere câteva găleţi de JP-4.

Jorgenson începu să aşeze pe masă sticlele de Bud. Barr o goli pe a lui din trei înghiţituri.

— Sunt pregătit pentru încă una, domnule Jorgenson.

Omul zâmbi fericit.

— Mă întorc imediat. Şi spuneţi-mi Max, vă rog.

— Hei, Andy – întrebă Hackley – sunt destule camere de motel pentru noi, în burgul ăsta?

— S-a ocupat Winnie de asta, zise Wyatt.

— Am luat paisprezece camere la *Sandy Inn*, spuse Potter. Cele mai bune. Şi am fost al naibii de norocos. Suntem în plin sezon turistic.

— Îţi baţi joc de noi, zise Demion. Care turişti?

Potter făcu semn cu degetul spre est.

— Hei, dacă te-ai afla acolo şi ai vrea să o iei în direcţia cealaltă, trebuie să treci prin Ainsworth.

— Ce e în direcţia cealaltă? întrebă Barr, arătând spre vest.

— Black Hills. Mount Rushmore. Dacă vrei să vezi unde l-a învins cavaleria pe Şeful Crazy Horse, trebuie să te duci la Fort Robinson. Asta e la vest de Chadron.

— Chadron.

— Bucky, multă istorie e adunată în partea asta a ţării.

— Cred că prefer să citesc despre ea, sau să zbor pe deasupra ei, îi spuse Barr.

Julie le luă pe rând comenzile, ochii lărgindu-i-se la vederea cantităţii din unele cazuri. Barr îi adresă cel mai frumos şi mai politicos zâmbet al său şi comandă două copane de pui prăjit.

Maiorul Ahmed al-Qati avea un fetiş în legătură cu curăţenia, poate din cauză că-şi amintea de tinereţea lui de beduin, ca una plină de praf şi nisip. Se spăla zilnic sau chiar mai des, şi se îmbrăca în fiecare dimineaţă cu o uniformă kaki curată. Cu toate că dulapul său conţinea veşmântul tradiţional arăbesc, se simţea mult mai bine în uniforma cu cămaşă cu mâneci scurte şi pantaloni largi, călcaţi cu o dungă ascuţită ca lama de cuţit, introduşi în cizmele de luptă, în stilul paraşutiştilor.

În vârstă de vreo cincizeci şi cinci de ani, al-Qati era slab şi la fel de dur ca deşertul din care provenea. Antebraţele ce ieşeau din mânecile cămăşii şi faţa lui erau bronzate şi arse de soare. Era meticulos cu tunsoarea părului său negru – care era foarte cârlionţat şi prezenta o pată de chelie în partea din spate a

capului – şi cu netezimea obrajilor. Avea ochii aproape negri şi privea în permanenţă ţinându-i pe jumătate închişi. Cutele de pe faţă se adânceau cu trecerea fiecărui an, întinzându-se din colţul ochilor şi în jos, pe verticală, în lungul obrajilor, de la baza nasului mare şi încovoiat cu mândrie.

Al-Qati comanda un batalion de infanterie motorizat – incluzând o companie de soldaţi ai forţelor speciale – şi îl comanda bine. Învăţase cele mai bune detalii ale meseriei sale cu treizeci de ani în urmă, ca ofiţer străin în vizită la centrul de instrucţie Ranger de la Fort Benning, Georgia. Baza educaţiei sale ca soldat profesionist îi inoculase o disciplină despre care era sigur că nu putea fi găsită decât în armata libiană.

Era conştient de faptul că majoritatea oamenilor pe care îi comanda îl urau. Cu toate acestea, îl respectau, ceea ce era mult mai bine. Oamenii lui munceau mai din greu, se instruiau mai des şi erau angajaţi în exerciţii de antrenament realiste într-un orar accelerat. Nu, nu îl plăceau, dar se mândreau cu ei înşişi, iar al-Qati era sigur că mulţi dintre ei ar fi murit pentru el, dacă apărea necesitatea să o facă. Oamenii din companiile şi plutoanele sale erau calificaţi ca paraşutişti, infanterie de asalt aerian şi ca membri ai forţei de desfăşurare rapidă. Majoritatea erau antrenaţi în cel puţin două stiluri de luptă.

Cei patru sute de soldaţi din batalionul lui aveau un moral, un „esprit de corps”[1] mai ridicat decât puteai găsi în tot restul forţelor armate libiene. Al-Qati era sigur de asta. Ştia că alţi comandanţi erau geloşi pe el şi, cu toate că le oferea sfaturi atunci când i se cereau, acestea nu erau urmate niciodată. Ahmed al-Qati îi considera pe cei mai mulţi dintre fraţii lui din corpul ofiţerilor ca fiind exclusivişti şi leneşi, iar acest gen de conducere avea ca rezultat unităţi de luptă dezordonate, predispuse la greşeli.

Conducătorul recunoştea, bineînţeles, calităţile lui al-Qati, căci acesta era solicitat deseori să ţină prelegeri în diverse cercuri militare.

Acesta era motivul pentru care se afla acum la cazarma din Tripoli, presupusese al-Qati, departe de batalionul său aflat în garnizoană la El Bardi, lângă graniţa egipteană de la Marea

[1] Esprit de corps – spirit de trupă (fr.).

Mediterană.

Cu toate că această rechemare bruscă îl iritase, al-Qati nu îşi manifesta starea de spirit, în timp ce participa la informările din dimineaţa întoarcerii sale la Tripoli. Întrunirea avea loc în sala înghesuită de şedinţe, de la primul etaj al clădirii îmbrăcate în lemn şi cu aer condiţionat a administraţiei, şi participau doar al-Qati şi un locotenent în uniformă, din aviaţie. Locotenentul nu îşi spuse numele, iar al-Qati nu ceru să-l afle.

— Trebuie să vă fac o informare generală asupra unui avion, domnule maior.

Al-Qati nu ştia motivul, dar spuse:

— Atunci să începem, domnule locotenent!

Locotenentul stinse luminile din cameră şi pomi proiectorul. Pe ecranul mare de pe perete apăru forma gri-argintie a unui avion de model recent, construit în fosta Uniune Sovietică.

— Acesta este bombardierul de atac Sukhoi Su-24.

Al-Qati îl mai văzuse.

Pe ecran apăru o altă imagine. Era schiţa unui avion, cu secţiuni transversale permiţând vederea componentelor interioare. Linii, săgeţi şi litere arabice ondulate identificau diversele părţi anatomice ale avionului. În multe cazuri, în care limba arabă era insuficientă pentru tehnologia implicată, erau utilizate cuvintele originale ruseşti.

— Forţele NATO au dat avionului Su-24 numele de „Fencer“.

Al-Qati ştia şi asta. Se plictisea deja.

— Avionul egalează ca performanţe pe cel american FB-111 A. E un aparat cu două locuri, pentru orice vreme, care poate zbura cu viteze de 1,2 Mach. Este extrem de precis, domnule maior, livrându-şi bombele în cadrul a cincizeci şi cinci de metri de ţintă. Modelul D, despre care am înţeles că vă va interesa, a intrat în producţie în 1983.

Locotenentul părea să ştie mai multe despre responsabilităţile lui al-Qati decât el însuşi, iar acest lucru îl irită şi mai mult.

— Modelul D a fost dotat cu un sistem de realimentare cu combustibil în timpul zborului, obţinut de la francezi. Are doar o mitralieră de treizeci milimetri, cu şase ţevi şi maxim unsprezece mii kilograme de arme de atac la sol. Acestea pot varia de la armament greu, lansabil în cădere liberă, până la rachete ultra-

explozive aer-sol AS-7, rachete ghidate prin laser AS-10 şi rachete AS-14. Pentru navigaţie şi atac radar sunt utilizate cele mai avansate sisteme electronice. De asemenea, are şi un radar de evitare a terenului. Metodele de ochire pot fi fie un telemetru radar, fie căutătoare de ţinte marcate.

Cea mai mare parte a acestor amănunte reprezenta vorbire păsărească pentru al-Qati. Era mai interesat de tacticile de infanterie motorizată şi de performanţele maşinilor sale blindate şi ale transportoarelor de personal.

Locotenentul se deplasă spre partea din faţă a camerei lângă ecran, şi începu, cu ajutorul unui indicator lung, de metal, să-l poarte pe al-Qati într-un tur prin schiţele secţiunilor. Pentru a-l familiariza pe al-Qati cu terminologia, identifică fiecare componentă a desenului de la flapsuri, până la senzori şi sisteme de bruiaj.

— Aveţi vreo întrebare, până în acest moment?

— Nu, domnule locotenent, nu am întrebări.

— Nici una?

— Va trebui să zbor în blestemăţia asta?

— Nu cred.

— Atunci ştiu tot ce am dorit vreodată să ştiu.

Locotenentul spuse, cu o expresie sceptică pe faţă:

— Atunci trebuie să vă prezentaţi în faţa domnului colonel Ghazi.

Al-Qati nu se obosi să-i mulţumească instructorului său. Se ridică, părăsi sala de şedinţe şi se duse să aştepte în anticamera biroului lui Ghazi. După douăzeci de minute, un bărbat pe care al-Qati nu-l cunoştea ieşi din birou şi secretarul îi spuse lui al-Qati că putea intra.

Pentru un om care comanda forţele libiene de la sol, colonelul nu avea un birou mare. Cu toate acestea, îl făcuse confortabil, cu covoare din lână, câteva piese de mobilier antic, retapiţate cu piele nouă cenuşie, şi picturi pastorale atârnate pe pereţii panelaţi. Picturile se concentrau asupra unor scene de pe râul Neva, de lângă Leningrad, unde Ghazi fusese instruit odată, de sovietici.

Ghazi se ridică şi ocoli biroul ca să-l îmbrăţişeze pe al-Qati. Avea un aspect masiv, de urs, prototipul tipic arab umplut cu

mâncarea din vest pe care o adora. Era robust şi avea o faţă pe măsură. Sprâncenele mari şi negre, îi umbreau cavernele întunecate ale ochilor.

— Arăţi bine, Ahmed al-Qati.

— Mulţumesc, domnule colonel. Am fost activ. Şi dumneavoastră vă simţiţi bine?

— Foarte bine, spuse Ghazi, zâmbind. Cum e la El Bardi?

— Încă mă aşteaptă. Am un exerciţiu important în desfăşurare.

Colonelul îşi ocoli din nou biroul, îndreptându-se spre scaunul său.

— Ştiu. Totuşi, mi-e teamă că va cădea în sarcina adjunctului tău. Ia loc, Ahmed, te rog.

Al-Qati se aşeză într-unul din cele două scaune îmbrăcate în piele. Această convorbire cu superiorul său nu începea bine. Al-Qati nu lăsase niciodată până atunci o operaţiune neîncheiată.

Totuşi, Ghazi era superiorul său, iar lui al-Qati nu i se permiteau prea multe puncte negociabile.

— Ai fost la expunerea despre bombardierul Sukhoi?

— Da. Mi se pare de competenţa forţelor aeriene.

Pe colonel nu-l interesa părerea lui al-Qati.

— Până acum câţiva ani, Su-24 nu a fost scos în afara Uniunii Sovietice. Fosta putere, cei de la Cartierul General al Armatei Roşii, nu au vrut să rişte făcând accesibile celor din afară sistemele electronice secrete.

Al-Qati înclină aprobator din cap. Ştia ce urma.

— Ştii, desigur, că douăsprezece dintre aceste bune bombardiere au fost furnizate aviaţiei noastre.

— Ştiu asta, domnule colonel.

— Şi, o dată cu decesul Uniunii Sovietice, bombardierele au devenit o parte permanentă a inventarului nostru.

El aprobă din nou din cap.

— Ştii, de asemenea, că bombardierele au fost încredinţate colonelului Ibrahim Ramad.

— Asta nu ştiam, zise al-Qati.

— Îl cunoşti pe Ramad.

— Da, domnule colonel.

— E un ticălos de nimic.

Al-Qati zâmbi, pentru prima dată după două zile.

— Este o evaluare optimistă a caracterului său.

Ghazi înclină din cap, exprimându-şi acordul.

— Conducătorul a considerat imperativ să supraveghem programul lui Ramad, precum şi să-l integrăm cu strategia actuală a forţelor de la sol. Tu vei fi legătura dintre proiectul lui Ramad şi biroul meu.

Nu părea o însărcinare promiţătoare.

— Care e natura acestui proiect? întrebă al-Qati.

— Este un program de bombardament, bineînţeles. Ceea ce dorim, ceea ce a sugerat Ramad, este ca bombardierele lui să poată fi folosite ca sprijin direct al infanteriei. Tu va trebui să evaluezi metodologia, să faci orice sugestie vrei şi să-mi raportezi mie rezultatele.

— Şi va trebui să-l supravegheze pe Ramad.

— Desigur, dar asta rămâne între noi doi.

„Exista un posibil câştig în asta“, se gândi al-Qati.

— Va fi destul de dificil, domnule colonel.

Comandantul se încruntă.

— De ce?

— Ramad îmi este superior în grad. Ar trebui să am mai multă autoritate.

Încruntătura fu înlocuită de un zâmbet în colţul gurii.

— Mă şantajezi, Ahmed al-Qati.

— Deloc, domnule colonel. Sunt sigur că mi se cuvine.

Colonelul înclină încet din cap.

— Foarte bine. Voi vorbi Conducătorului despre asta.

În ciuda promisiunii acelei promovări mult-întârziate, al-Qati era extrem de dezamăgit în continuare. Nu vroia să fie ţintuit în mijlocul unui teren de aterizare fierbinte şi dezgolit, lângă un comandat de bombardiere agresiv şi ambiţios. Vroia să se întoarcă pe plajele Mediteranei, unde îşi stabilise cartierul general. Vroia să se implice în acţiunile şi mişcările BMP-urilor şi BMVD-urilor sale, în timp ce acestea traversau deşertul, asigurând graniţa împotriva invaziei egiptene.

Ceea ce, oricum, nu avea să se întâmple.

Dar era bine să fie pregătiţi.

Al-Qati credea în pregătire.

Credea, totodată, în tânăra şi promiţătoarea doamnă pe care o cunoscuse în Tobruk, cu două luni înainte.

Martin Church apăsă butonul interfonului său şi spuse:

— OK, Sally! Lasă-l să intre.

Church era directorul adjunct pentru Operaţiuni al CIA[1]. Avea în spate cincisprezece ani de experienţă în acţiune, experienţă care îi rărise părul şaten şi îi săpase riduri adânci pe frunte şi pe părţile laterale ale nasului. Faţa îi era uşor cicatrizată de acnee.

Pe lângă excelenta reputaţie pentru activitatea lui în teren, Church era un administrator competent. Avea o minte multi-compartimentată, capabilă să urmărească zeci de operaţiuni curente. Sintetiza bine conceptele şi îi ţinea la curent cu operaţiunile în desfăşurare şi cu evaluările informaţiilor obţinute atât pe directorul adjunct al Agenţiei Centrale, cât şi pe directorul executiv. Totodată încerca ca biroul lui să nu aibă probleme cu presa, ceea ce reprezenta una din sarcinile principale ale biroului DDO[2]. Church nu putea fi învinuit pentru devotamentul său faţă de ţară şi datorie.

George Embry intră în birou pe uşa largă şi se lăsă să cadă pe un scaun, de cealaltă parte a biroului. Protocolul nu era una dintre preocupările lui principale. Embry, care conducea Divizia Nord-Africană şi care făcea comentarii geloase referitoare la panorama DDO asupra peisajului de ţară din Virginia, sări de data aceasta peste aceste comentarii.

— Pari nervos, George.

— Sunt.

— Pot să ştiu şi eu de ce?

— Marianna Cummings? zise Embry.

Church se gândi timp de cinci secunde.

— Am trimis-o undeva, sub acoperire. Pe Mediterană.

— Corect, în Tobruk. E acolo de şapte săptămâni şi era gata să-l agaţe pe al-Qati.

— În regulă. Am înţeles.

— Tripoli tocmai l-a rechemat pe al-Qati.

---

[1] CIA – Central Intelligence Agency – Agenţia Centrală de Informaţii. (n.tr.)

[2] DDO – Deputy Director for Operations – Director Adjunct pentru Operaţiuni. (n.tr.)

— La naiba! exclamă Church.

— Aşa am zis şi eu, Marty. Acum trebuie să o luăm de la capăt şi va trebui să o convingem să seducă pe altcineva.

Capitolul 4

Dimineaţă, după o informare în grup – care fusese mai mult o conferinţă decât o informare, căci fiecare avea câte un cuvânt sau două de spus – Wyatt ridică în aer avionul Citation şi zbură la Lincoln, Nebraska. Foloseau Cessna pe post de taxi aerian. Dacă ar fi mers în Lincoln cu un C-130 sau un F-4, ar fi atras, în mod sigur, o atenţie nedorită.

Înainte să-şi înceapă apropierea de aeroport, făcu un cerc larg deasupra oraşului. Reţeaua de străzi contura blocuri de frunzişuri dese; ulmii şi arbuştii erau din abundenţă, hrăniţi de umiditatea ridicată. Era un oraş frumos vara, exact aşa cum şi-l amintea din cei patru ani petrecuţi în universitate. În miezul verii, petecele de iarbă aveau o nuanţă gălbuie. Capitoliul Statului domina partea centrală a oraşului, iar traficul de pe strada est-vest O, care trecea pe lângă campusul principal al universităţii, era aglomerat.

Lincoln şi Omaha, la est de primul, fuseseră odată pentru Wyatt nişte minuni ale sofisticării metropolitane. Crescut la o fermă din apropiere de Norfolk, în partea de nord-est a statului, Wyatt venise naiv la universitate şi o părăsise tot aşa, dar cu o diplomă în inginerie şi cu un brevet al Şcolii de ofiţeri de rezervă ai Forţelor Aeriene.

Turul aerian al oraşului îi readuse în minte amintiri legate de părinţii lui. Muriseră când o tornadă smulsese din fundaţie casa lor de la fermă, în 1972, anul ultimei lui misiuni în Vietnam. De atunci, Wyatt se dedicase carierei în Forţele Aeriene, cedând bucuros partea lui din ferma de trei sute douăzeci de acri surorii lui şi pe atunci proaspătului ei soţ. În anii care trecuseră, se gândise, din când în când, cât de simplă ar fi fost viaţa lui dacă s-ar fi întors în Norfolk.

În timp ce apela controlul aerian pentru a obţine permisiunea de aterizare, Wyatt se gândi că numai două lucruri erau în neregulă cu Lincoln, Nebraska. Unul dintre ele erau verile fierbinţi, umede şi iernile lungi, friguroase. El prefera arşiţa uscată din New Mexico, la o mie cinci sute metri altitudine. În al doilea rând, aveau nevoie de o echipă profesionistă de fotbal. „Kansas City Cheefs“ erau în alt stat şi prea departe ca să poată genera o loialitate pe scară largă, iar fanii, neavând propria lor echipă profesionistă care să le difuzeze interesul, ajunseseră aproape maniaci faţă de Big Red. Lui Wyatt nu i se părea ceva sănătos. El era părtinitor, bineînţeles. Jucase la echipa de fotbal când era student în anul I, şi nu reuşise prima lovitură.

Îşi parcă avionul în secţiunea de aviaţie generală şi comandă umplerea rezervoarelor, după care traversă asfaltul încins spre sala de aşteptare şi deschise uşa de sticlă. O rafală îngheţată de aer refrigerat îl izbi peste faţă.

După ce îşi luă o Coca-Cola de la automat, Wyatt merse la telefonul public de pe perete şi folosi numărul secundar al cărţii sale de credit – nu vedea niciodată facturile, dar erau plătite mereu – pentru a suna Washington-ul.

Auzi înregistrarea pe care o aştepta: „Nici o modificare până în prezent“.

Închise, îşi luă Coca-Cola şi se duse spre una din canapele, unde se tolăni, în aşteptarea lui Gering şi a lui Harris.

Fata din spatele biroului, care completa echipamentele aviatorilor în cutia din sticlă, îl privea pe furiş din când în când, dar Wyatt îi zâmbi, şi atâta tot. În zilele tinereţii sale indiferente, s-ar fi sprijinit de marginea biroului după numai două secunde. Avusese o mulţime de astfel de aventuri, unele cu rezultate proaste, în anii tinereţii sale ca pilot. Ca şi Barr, Wyatt fusese şi el căsătorit, dar Tracey găsise alinare în băutură şi într-un alt pilot, în timp ce Wyatt era detaşat de la Baza Forţelor Aeriene originară, pentru servicii speciale în Grenada. Divorţul nu fusese un lucru bun pentru cariera lui. Aviaţia prefera familii stabile, sau măcar superficial stabile.

Îşi terminase Coca-Cola, când văzu avionul United 737 aterizând şi rulând spre terminalul comercial. Patruzeci de minute mai târziu, Gering şi Harris coborâră dintr-un taxi şi intrară în sala

de aşteptare, trăgându-şi bagajele după ei.

— Iisuse, şefule! spuse Gering. Credeam că în Albuquerque e cald.

Arnie Gering avea douăzeci şi şapte de ani, păr blond şi piele roşie. Pe obraji avea nişte pistrui proeminenţi. Absolvise cu calificative bune câteva şcoli de aviaţie specializate şi era un adevărat vrăjitor cu uneltele de mână, cu maşinile-unelte şi cu instrumentele electronice. Era extrem de ambiţios şi nu se temea să-i ceară lui Jan Kramer măriri de salariu, lucru pe care-l făcea regulat.

Wyatt arătă cu mâna spre unul din dispozitivele de aer condiţionat.

— Bucură-te de el cât poţi, Andy. La următoarea oprire va fi şi mai cald. De ce eşti atât de morocănos, Lefty?

— Nu suport zborurile comerciale, zise Harris. Nu-mi place să las pilotajul pe seama cuiva pe care nu-l cunosc.

Harris avea aproape cincizeci de ani, un păr cenuşiu şi o piele la fel. Şi el era inginer mecanic, dar petrecuse atât de mult timp în preajma avioanelor încât era expert, cu toate că nu avea certificare, în multe alte specializări.

— Veniţi aici, băieţi, spuse Wyatt, conducându-i spre un grup de scaune dintr-un colţ al sălii.

Se aşezară, aplecându-se unul spre celălalt, şi Wyatt zise:

— Ce v-a spus Jan?

— Doar să ne urcăm în avion, zise Harris. Şi că ne vei informa tu, când vom ajunge aici.

— Iată care e esenţialul, spuse Wyatt. Sst!

— Sst? întrebă Gering.

— Exact. E vorba de un proiect secret şi dacă credeţi că nu îl puteţi păstra doar pentru voi – vreau să spun, Arnie, că nu vei vorbi despre asta nici chiar cu prietena ta, iar tu, Lefty, cu soţia – atunci vă cumpăr un bilet de avion pentru întoarcere.

Cei doi ştiau, bineînţeles, că o parte din piloţii şi tehnicienii de la *Aerodinamics* dispăreau din când în când, pentru a reapare câteva zile sau săptămâni mai târziu, fără nici o explicaţie. Wyatt nu avea de gând să dezvolte nici unul dintre proiectele secrete din istoria companiei.

— E ilegal, Andy? întrebă Harris.

— Intri direct în subiect, nu-i aşa, Lefty? Să spunem doar că nimic din ce veţi face voi nu e ilegal. S-ar putea, totuşi, să vedeţi unele lucruri care se vor afla la limita legalităţii, în sensul civil al acesteia. Nu voi spune mai mult de atât.

— Pentru cine lucrăm? întrebă Gering.

— Nu trebuie să faci nici măcar speculaţii pe tema asta Arnie. Cu nimeni.

— Mai lucrează şi alţi băieţi în chestia asta? întrebă Harris.

— Da. Şi vom lucra strict pe baza regulii ca fiecare să ştie numai ce e nevoie să ştie. Unii vor şti mai mult decât voi şi mai puţin decât alţii. Dar nimeni nu va vorbi despre asta.

— Presupun că nu e vorba şi de vreo plată suplimentară? întrebă Gering.

Wyatt îi zâmbi.

— Ne aşteptăm la vreo patru săptămâni de lucru, Arnie, dar de voi doi voi avea nevoie doar vreo zece-douăsprezece zile. Pentru asta, veţi beneficia de o primă de două mii de dolari, şi nici despre asta nu puteţi vorbi, căci oamenii vor dori să afle cum aţi câştigat-o.

— Eu intru, spuse Gering.

— Nu e considerată plată pentru muncă periculoasă, nu-i aşa? întrebă Harris.

În Vietnam, el servise ca infanterist marin.

— Nu, Lefty. E vorba doar de aceleaşi riscuri pe care le ai în mod normal, lucrând cu lichide şi combustibili volatili. Vom lua aceleaşi precauţiuni ca de obicei.

— Totuşi, trebuie să-mi sun soţia şi să-i spun ceva.

— Povestea de camuflaj pe care o folosim este recuperarea şi repararea unui avion comercial care a aterizat forţat în North Dakota. Nu avem telefoane în apropiere.

— Ar fi mai bine să o sun şi eu pe Jackie, spuse Gering. Ar fi fericită să creadă că am fugit cu altă puicuţă. Dacă mă gândesc bine, probabil că va fi îngrijorată în legătură cu fata fermierului. Există ferme în North Dakota, Andy?

— Câteva. Dar spune-i că cea mai apropiată e la o sută douăzeci de kilometri distanţă.

— Asta va rezolva problema.

Las Vegas-ul părea prăfuit şi obosit sub soarele amiezii; strălucirea era atenuată, dar aşa era mereu, de la patru mii cinci sute metri altitudine.

Barr făcu deasupra oraşului un cerc larg, în sens antiorar, pierzând altitudine şi întorcându-se din nou spre est. În faţa lor, Lacul Mead părea o oglindă sclipitoare aruncată pe pământul de culoarea argilei.

Cliff Jordan stătea pe scaunul copilotului. Era un bărbat solid, de 1,70 metri înălţime, cu ochi căprui fermi şi un ten bronzat, deteriorat de o cicatrice de şapte centimetri, pe obrazul stâng. Mai avea şi alte cicatrici pe braţul stâng şi pe piept, rezultate ale zdrobirii avionului său F-14 Tomcat pe puntea vasului „America”. Izbitura avusese loc după o ieşire deasupra Bagdadului, unde primise câteva lovituri din partea antiaerienei în partea de la pupa a avionului. Nu-şi dăduse seama că cârligul de aterizare fusese deteriorat, decât după ce intrase cu avionul în cablu de frânare. Avionul Tomcat lovise cablul, ezitase, apoi scăpase liber, se răsucise în lateral, îşi pierduse trenul de aterizare şi se rostogolise pe aripa stângă. Avionul nu trecuse peste bordul portavionului, dar îi sfâşiase pe Jordan şi coechipierul său de pe locul din spate.

După războiul cu Irak-ul şi reducerile din cadrul Marinei, locotenent-comandorul Jordan optase pentru o retragere timpurie la pensie, aranjată de câteva persoane misterioase, care-l cunoşteau pe Andy Wyatt

Barr se auzi chemat prin staţia radio.

— Lockheed doi-nouă, ai un Continental şapte-şase-şapte ieşind din McCarran. Păstrează altitudinea curentă timp de un minut şi lasă-l până la o mie cinci sute de metri.

— Înţeles, Nellis. Doi-nouă recepţionat, spuse Jordan, în timp ce Barr împingea în faţă manetele regulatoarelor de admisie.

Barr se aplecă în faţă, ca să privească în jos, prin parbriz. Văzu avionul Boeing 767 trecând de balizele exterioare ale aeroportului civil. În timp ce ei îşi continuau virajul, avionul de pasageri trecu pe dedesubt.

— Lockheed doi-nouă, liber pentru coborâre şi aterizare.

— Doi-nouă, Nellis. Recepţionat!

Barr examină instrumentele, apoi întoarse capul şi privi în spate, spre staţia mecanicului de zbor, verificând afişajele de

acolo.

— Hei, Cliff, l-am uitat pe mecanic.

— Nu crezi că e puţin cam târziu să-ţi faci griji pentru asta?

— Problema forţei noastre aeriene e că nu are personal complet.

— De acord. Marina era mult mai eficientă.

— Mai eficientă decât cine?

— Decât Congresul, de exemplu.

— Aici ai dreptate.

Barr continuă să tragă în spate manetele de admisie, pierzând altitudine. Avionul C-130 viră pe un cap nordic şi Barr aduse aripile la acelaşi nivel.

— Crezi că ar trebui să folosim trenul de aterizare, Cliff? întrebă Barr.

— Eu sunt pentru, din toată inima. Poate şi nişte flapsuri.

— Dacă insişti, şi să-mi spui când eşti pregătit.

Jordan comandă scoaterea trenului de aterizare şi a flapsurilor, iar Barr simţi transportorul uriaş sărind în sus din cauza creşterii suprafeţei de rezistenţă la coborâre. Reduse şi mai mult puterea cu ajutorul manetelor de admisie.

Pista largă şi dreaptă de la Baza Forţelor Aeriene Nellis se întindea în linie cu avionul C-130.

— Balizele exterioare, anunţă Jordan. Trei-opt AGL[1], doi-opt-zero noduri. Ai de gând să foloseşti toată pista asta blestemată?

— Vrei să pilotezi tu?

— Da.

— Mai bine spune-le că suntem jos şi du-te la Controlul de la sol.

— Nu suntem încă jos.

— Amănunte.

Cu patru sute de metri înaintea capătului pistei, Barr semnaliză, reduse turaţia turboreactoarelor mari şi se stabili cu siguranţă pe asfalt. Trenul principal de aterizare hurui şi începu să vibreze prin fuzelaj.

— Pariez că nu văd prea des un Herc cu dungi decorative aterizând aici, spuse Barr.

— Să sperăm că nu vor verifica numerele de pe coadă, Bucky.

---

[1] AGL – Above Ground Level – Deasupra nivelului solului. (n.tr.)

Ca şi emblema falsei *Noble Enterprises,* transportorul Hercules avea pe coadă un număr care izvorâse din imaginaţia cuiva.

În timp ce viteza scădea, Jordan comută pe frecvenţa Controlului de la Sol.

— Control de la Sol Nellis, Lockheed doi-nouă cere înregistrarea.

— Doi-nouă, Nellis. Am avionul vostru aici. Nu staţi prea mult la noi.

— Recepţionat.

— Ah, doi-nouă, virează pe a doua bifurcaţie la stânga, ia-o la dreapta pe drumul asfaltat şi direct până la capătul lui.

— Doi-nouă, înţeles, spuse Jordan.

Barr atinse frânele şi inversă sensul de rotaţie al elicelor pentru a încetini viteza de înaintare, apoi viră de pe pistă.

Jordan îşi scoase casca, îşi desfăcu curelele şi se ridică cu greu de pe scaun.

— Utilarea asta blestemată îi pune chiar şi pe comandorii din Marină să facă treabă de încărcători.

Barr îi zâmbi.

— Câţi încărcători sunt plătiţi la fel de bine?

— Există compensaţii, spuse Jordan, apoi se duse în spate şi coborî scăriţa de pe puntea de zbor.

Apropiindu-se de capătul pistei, Barr văzu indicatorul de „rampă coborâtă“ aprinzându-se, când Jordan începu să o coboare. În faţă, într-o parte, erau două Jeep-uri cu remorci acoperite cu prelată. După ce trecu de ele, apăsă pedalea stângă de frână, împinse manetele de admisie de la tribord, roti avionul cu o sută optzeci de grade, apoi îşi încetini înaintarea spre Jeep-uri şi acţionă frânele.

Motoarele ambelor Jeep-uri, în care se afla doar câte un şofer, porniră şi maşinile ieşiră din câmpul lui vizual, spre spatele avionului. Simţi o trepidaţie uşoară când Jordan coborî rampa pe restul distanţei până la pământ.

Fuzelajul se cutremură puţin când fiecare din cele două Jeep-uri porniră cu spatele, introducându-şi remorcile în nişa pentru încărcătură, le decuplară şi apoi se îndepărtară din nou. Încărcarea celor două remorci dură mai puţin de patru minute, după care Jeep-urile plecară.

Jordan îi spuse, la interfon:

— Rampa se ridică. Trebuie să mai leg bebeluşii aceştia doi, dar dacă conduci încet, pot să o fac în mişcare.

— Oh, Ainsworth, iată că venim – cântă Barr – exact acolo de unde am pornit…

— Şi nu cânta! ordonă Jordan.

Cu excepţia lui Ace „Motanul Minune“, Janice Kramer era singură în birou. Era trecut de ora zece şi, dincolo de fereastră, felinarele din parcare luminau numai şase maşini, printre care şi Buick-ul ei Riviera.

Hangarul era încuiat şi în întuneric. Singura lumină din birou provenea de la lampa de birou sub care se odihnea Ace şi de la ecranul computerului.

Ace se ridică, se întoarse cu o sută optzeci de grade, căzu din nou jos şi îşi ascunse capul sub laba din faţă.

Kramer termină ultimul paragraf şi salvă totul pe disc.

— Ace, asta este o lucrare scrisă, magnifică. O lucrare creativă.

Ace nu spuse nimic.

Kramer ridică telefonul şi formă numărul de la *Sandy Inn*.

Acesta sună numai o dată.

— Wyatt.

— Eşti conectat, Andy?

— O secundă, Jan.

În timp ce aştepta ca el să conecteze modem-ul computerului portabil, ea apelă programul de comunicaţii, şi selectă fişierele pe care vroia să le trimită.

— În regulă, scumpo!

— Vine!

Transmise datele spre Nebraska, apoi aşteptă în timp ce el le citea pe ecranul computerului.

— Arată bine, spuse el. Faci nişte lucruri minunate.

— Nu-mi vine să cred că eu, un membru al relativ bine cotatului Barou din New Mexico, îmi pierd nopţile creând documente ilegale.

— Nu faci asta, zise Wyatt. Altcineva o va face. Cineva care e, probabil, tot un membru al baroului.

— Cum rămâne cu ordinele de serviciu?

— La fel. Dă-i drumul şi trimite-le în întregime la numărul ştiut.

— Dacă mi se va cere vreodată să depun mărturie împotriva ta, Andy?

— Va trebui să ne căsătorim.

— Spuneai că nu o să te mai căsătoreşti niciodată.

— E mai bine decât în închisoare, spuse el.

Dar nu mult mai bine, din punctul lui de vedere, ea ştia asta. Wyatt era foarte fericit cu relaţia lor, hoinărind când vroia să hoinărească, sau urmărind un contract şi petrecând la fel de mult timp în apartamentul lui, cât petrecea şi în al ei. Kramer crezuse că va merge la fel şi pentru ea, dar în ultimele luni începuseră să i se strecoare în minte frânturi ticăloase de îndoială.

Poate că nu era o adevărată femeie a anilor ’90.

— Când te voi revedea? întrebă ea.

— O să încerc să mă întorc în următoarele două zile.

— Mi-e dor de tine.

— Şi mie.

Kramer închise, apoi folosi computerul ca să formeze numărul două sute doi al codului zonal. Când primi legătura, începu să transmită fiecare dintre fişiere computerului din Washington.

Exista câte un fişier pentru fiecare om care participa la operaţiune. Pe lângă o fotografie de paşaport, fişierul furniza o scurtă biografie, împreună cu datele statistice vitale ale persoanei respective, adresa, telefonul şi ocupaţia.

Fotografia şi datele statistice erau corecte, dar tot restul era un produs al imaginaţiei ei.

Ultimul fişier furniza o poveste de acoperire detailată, ceea ce spiriduşii numeau legendă. Din toate aceste informaţii, expertul în acest gen de lucruri urma să creeze documentele necesare: paşapoarte, cărţi de credit, permise de şofer, cărţi de Asigurare Socială, ordine de cumpărare, hârtii ale avioanelor, asigurări şi, probabil, chiar şi cutii de chibrituri din diversele lor oraşe de reşedinţă.

Kramer mai făcuse asta de zece sau unsprezece ori înainte, dar niciodată la o scară atât de mare. În mod obişnuit era vorba de echipe de doi sau trei oameni. Avea impresia clară că, cu cât era mai mare operaţiunea, cu atât erau mai mari şansele ca

lucrurile să meargă prost.

De data aceasta avea o presimţire rea.

Cineva nu avea să se mai întoarcă.

Iar ea îi iubea pe toţi.

Şi în special pe Andy.

Formsby purta o cămaşă Oxford, albastru-deschis, din bumbac moale, pantaloni largi kaki şi o jachetă safari kaki. Cizmele scurte din piele îl costaseră nouăzeci de lire sterline, dar, de altfel, încălţămintea lui era întotdeauna scumpă şi făcută de comandă, aşa încât pantoful sau cizma stângă să-i susţină adecvat glezna.

Se gândi că era îmbrăcat adecvat pentru Rabat. Mai târziu, urma să colinde prin pieţe pentru suveniruri sau poate chiar pentru ceva util. După-amiază, avea să se plimbe pe faleză, privind împrejurimile şi adăugându-le la cunoştinţele sale. Îşi dorea să fi avut timp să meargă în Casablanca, doar pentru că nu fusese niciodată acolo.

Dacă Formsby avea acum un scop declarat în viaţă, acela era de a merge în locuri în care nu mai fusese înainte. La un anumit moment, obiectivul său fusese să piloteze orice şi tot ce avea aripi şi echipament de putere. Dar asta nu mai era posibil, şi reuşea cu destul de mult succes să-şi înlăture din minte această dorinţă.

Dorinţa lui de a călători era bine susţinută de salariul său şi era recunoscător pentru asta. În plus, slujba nu îi stânjenea în mod neplăcut viaţa.

Astăzi avea două sarcini:

O începu pe prima aşezându-se pe marginea patului din camera sa de hotel, ridicând telefonul şi cerându-i operatorului să-i facă o legătură.

Trecură cincisprezece minute înainte ca legătura să fie realizată. Telefonul sună şi operatorul îi spuse, într-o engleză stricată, că putea vorbi.

— Alo? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Aici Carrington-Smyth.

— Ah, da. Ce mai faceţi? întrebă Muenster.

— Foarte bine, mulţumesc. Am sunat să văd dacă piesele şi-au găsit locul.

— În cele din urmă, da. Câteva piese au fost greu de găsit, dar am avut succes.

— Şi partea scriptică?

— E completă, zise Muenster.

— E de încredere?

— Rezistă şi celei mai bune verificări.

— Iar preţul?

— Se va ridica la unu-virgulă-opt. Americani, bineînţeles.

— Bineînţeles. Totuşi…

Formsby îşi lăsă propoziţia neterminată.

— Ah, râse germanul. Întotdeauna există un „totuşi“. Aveaţi altă cifră în minte?

— Da. Eu eram hotărât pentru unu-virgulă-doi.

— Mi-e teamă că asta e imposibil.

Se tocmiră un sfert de oră înainte să ajungă la un milion şi jumătate de dolari. Muenster îi spuse un număr lung, pe care Formsby îl recunoscu ca fiind un număr de cont la o bancă elveţiană. Ştia, de asemenea, că era doar un cont de primire şi că fondurile aveau să fie scoase imediat din el şi transferate într-un cont al cărui număr era mult mai secret.

— Jumătate şi jumătate, zise Formsby.

— Pot accepta asta. Destinaţia?

— Destinaţia vă va fi comunicată o dată cu prima plată.

— Excelent, domnule Carrington-Smyth. A fost o plăcere.

— Exact, spuse Formsby şi închise.

Se ridică şi îşi îndreptă tivul jachetei. Acum avea să cutreiere bazarele în căutarea a ceva util.

De exemplu, o sută de mii de litri de petrol JP-4, pentru motoarele reactoare.

Şi nişte camioane cu cisternă pentru transportul lor.

Şi pe cineva care să le conducă câteva mii de kilometri în deşert.

Nu era o problemă de nedepăşit.

Mai rezolvase probleme similare în trecut, iar ca director pentru Transport şi Aprovizionare al – cum se numea de data aceasta, *Noble Enterprises?* – nu avea nici o îndoială că avea să găsească ceea ce căuta.

Nou-promovatul locotenent-colonel Ahmed al-Qati îşi cumpără nişte uniforme noi înainte să plece din Tripoli. Îşi lăsase aproape toate posesiunile în El Bardi, şi nu vroia să fie prins undeva în deşert fără o uniformă de schimb.

Se gândi să o sune pe Sophia, italianca pe care o cunoscuse în Tobruk, dar se hotărî să nu o facă. Părea foarte sofisticată şi el nu vroia să pară nerăbdător.

Al-Qati comandă un camion militar care să-l ducă la aeroport la timp ca să prindă o cursă cu avionul de transport săptămânal *Aeritalia* G-222, spre Marada. Era la o distanţă de mai mult de şase sute de kilometri şi zborul dură două ore. În micul aeroport din Marada fu întâmpinat de un şofer cu un alt camion, şi merseră alte două ore spre nord-vest, pe drumuri care abia se distingeau în deşertul înconjurător.

De două ori văzu beduini suiţi pe cămile, pe vârful dunelor, şi îşi aminti de moştenirea sa, acum spulberată şi dispărută, deşi nu şi uitată.

Baza Marada, care era la o sută douăzeci de kilometri de Marada, era greu de reperat, chiar şi când se apropiară de ea. Singurele semne vizibile erau micile buncăre de beton ce conţineau tunuri antiaeriene, rachete sol-aer şi complexe de antene radio şi radar, precum şi unica pistă, lungă şi largă. Pista era acoperită cu culori de camuflaj ce se potriveau cu deşertul înconjurător, dar al-Qati era sigur că America şi Europa ştiau exact amplasarea ei, datorită supravegherii lor prin satelit.

Baza nu era ascunsă, dar era protejată.

Baza Marada era subterană.

De pe pistă, drumul asfaltat conducea spre rampele înclinate ce permiteau avioanelor să coboare douăzeci de metri sub nivelul solului. Erau parcate în caverne protejate de uşi rezistente la explozii şi acoperişuri consolidate din oţel şi beton, acoperite cu multe mii de tone de nisip.

Al-Qati făcuse o dată un tur al instalaţiei şi ştia că Forţele Aeriene ale Republicii Libiene trimiseseră la acea bază cele douăsprezece bombardiere Sukhoi, precum şi două escadrile de interceptare MIG-23 şi avioane de atac MIG-27.

Şoferul intră direct pe drumul asfaltat, îl traversă în viteză şi coborî pe rampă, trecând prin gaura uriaşă creată prin retragerea

în lateral a uşilor groase din oţel, glisante.

Opri lângă ceea ce al-Qati ştia acum foarte bine, în urma instructajului, că era un bombardier Sukhoi. Şoferul făcu semn spre o uşă din peretele de beton.

— Cartierul general e dincolo de acea uşă, domnule colonel.

— Mulţumesc.

Coborî din camion, luându-şi cu el rucsacul din prelată. În comparaţie cu soarele deşertului, în interiorul hangarului era relativ răcoare. Şiruri de lumini fluorescente scăldau buncărul într-o lumină difuză. Un număr mare de specialişti în diverse domenii se învârteau în jurul celor patru avioane de vânătoare-bombardiere din acest hangar, îndeplinind sarcini de întreţinere.

Se apropie de uşa învelită în oţel, o deschise şi intră pe un coridor. Acolo funcţiona un sistem rudimentar de aer condiţionat, coridorul fiind poate cu vreo zece grade mai răcoros decât hangarul.

La jumătatea holului găsi camera de operaţiuni, ocupată de controlorii de zbor şi operatorii radar. Lângă ea, separat de un perete de sticlă, era biroul lui Ramad. Al-Qati îşi lăsă bagajul pe coridor, traversă centrul de operaţiuni şi ciocăni la uşa din sticlă.

Colonelul Ibrahim Ramad era la biroul lui, cu capul aplecat deasupra hârtiilor întinse pe acesta. Al-Qati se gândi că omul era probabil puţin miop, dar prea orgolios ca să recunoască acest defect. Era, spus în termeni politicoşi, masiv. Talia lui avea o circumferinţă egală cu a pieptului. Uniforma, deşi călcată, părea că nu i se potrivea.

Faţa lui Ramad era plină ca o lună, şi el îşi lăsase mustaţă şi cioc, ca să o alungească. Părul de pe faţă şi cap era rar şi şaten. Nasul era încovoiat şi dominant, iar ochii căprui, dar în lumina care venea de deasupra lui păreau roşii strălucitori, din cauza lipsei de somn.

Auzind ciocănitui, Ramad ridică privirea, zâmbi şi îi făcu semn să intre. Se ridică, ocoli biroul şi îl îmbrăţişă pe al-Qati, ca şi cum ar fi fost fraţi despărţiţi dè mult. Sau chiar prieteni.

— Ahmed, mă bucur să te văd.

— Şi eu mă bucur să vă văd, domnule colonel.

— Prostii! Te felicit pentru bine-meritata promovare şi te rog să-mi spui Ibrahim.

Al-Qati înclină din cap, în semn de mulţumire.

— Am fost anunţat, bineînţeles, că vom lucra împreună pentru a coordona mişcările din aer şi de la sol, şi sunt entuziasmat de perspective.

— La fel şi eu, minţi al-Qati.

— Vino! Trebuie să-ţi arăt ce avem, iar apoi vom găsi o cameră pentru tine. Astă-seară, la cină, îmi vei cunoaşte ofiţerii.

Ramad îl conduse înapoi prin camera de operaţiuni, pe coridor şi în hangar. Trecând printre avioane, ajunseră la o altă uşă de oţel – aceasta având doi metri lăţime – din partea din spate a hangarului.

De cealaltă parte a ei era un alt coridor. Avea cinci metri lăţime şi patru metri înălţime. În partea dreaptă se înfunda. Pe peretele opus uşii se aflau mai multe uşi. În stânga lui al-Qati, coridorul părea nesfârşit, distanţa dintre pereţi micşorându-se în perspectivă, capătul lui părând un vârf de ac ce nu putea fi atins.

— Coridorul duce la uzină, la douăzeci kilometri depărtare, spuse Ramad.

— O realizare uimitoare, spuse al-Qati şi o şi gândea.

— Toată munca de excavare de la suprafaţă a fost executată noaptea, aşa încât sateliţii de supraveghere să nu detecteze activitatea. Sunt foarte mândru de ce am realizat.

— Aşa şi trebuie, Ibrahim. De ce l-aţi făcut atât de larg?

— Avem transportoare cu alimentare electrică, iar tunelul trebuia să fie suficient de larg ca să le permită să treacă unul pe lângă celălalt. Altfel s-ar fi produs blocaje.

— Înţeleg. E o treabă bine făcută.

— Vino!

Ramad traversă tunelul spre o altă uşă largă din oţel, pe care erau imprimate, în arabă, cuvintele: „Intrarea persoanelor neautorizate interzisă“.

Scoase o cheie şi descuie una din uşile duble.

Intrară.

Ramad aprinse luminile de deasupra capului.

Era o cameră mare, posomorâtă, din cauza pereţilor din beton. Aerul avea un miros acid.

Pe lângă pereţi se aflau nişte canistre acoperite cu capace, aşezate pe cărucioare cu roţi.

Al-Qati recunoscu simbolul galben al capului de mort cu oase încrucişate imprimate pe ele.

Se îndreptă spre cea mai apropiată canistră şi citi legenda: „Elemente gazoase otrăvitoare. Extrem de periculoase. A se mişca cu prudenţă deosebită”.

— Nu-i aşa că sunt adorabile? îl întrebă Ramad.

Capitolul 5

După cinci zile, îşi stabiliseră rutina necesară împlinirii sarcinilor lor. Se sculau la cinci, luau micul dejun la *Rancher’s Cafe and Lounde* – servind cârnăciori de porc, şuncă, ouă, clătite, pâine de grâu prăjită, brioşe, chiftele, suc de portocale şi litri întregi de cafea – şi apoi se ascundeau în hangare, pe la şase, cărându-şi cutiile uriaşe. La şapte sau la opt seara se întorceau în grup la *Ranger’s Cafe* şi comandau grămezi de hamburgeri, costiţă sau pui, cotlete de viţel înconjurate de cartofi prăjiţi, sare şi pâine texană. Cei din forţa de muncă a lui Wyatt nu se prea omorau după mazăre verde, cereale sau broccoli. Max Jorgeson îşi dublă comanda cu camionul de livrări Budweiser. Noaptea, când intrau, erau plini de sudoare, obosiţi şi zdrenţuiţi şi se îndreptau dornici spre duşuri şi cearceafuri curate.

Bucky Barr începea să o cunoască bine pe Julie Jorgenson. Ea nu mai era nervoasă în preajma lui şi, după ce ei mâncau, stătea cu el şi îi vorbea despre viaţa ei în Ainsworth, despre speranţele şi visele ei. Barr era un bun ascultător.

Dincolo, la baza vechiului bombardier, localnicii care se învârteau în jurul biroului aeroportului se obişnuiseră să-i vadă şi, dacă erau încă curioşi, erau suficient de politicoşi ca să nu-i sâcâie cu întrebări despre activităţile din Hangarele Patru şi Cinci.

Cessna-Citation şi *Aeroconsultants C-130* erau parcate în faţa hangarelor, iar dungile albastre subţiri de pe fuzelajul lor dispăruseră, fiind înlocuite de două dungi purpurii strălucitoare, paralele şi mai late, care erau trasate în lungul fuzelajului, după

care urcau într-un unghi ascuţit pe stabilizatorul vertical. Sigla *Noble Enterprises* de pe cozile avioanelor era tot roşie. Avionul cisternă Hercules era parcat lângă ele, dar avea încă pe el uniforma Forţelor Aeriene.

Bucky Barr era însărcinat cu decoraţiunile pentru această petrecere şi avusese grijă ca dungile şi siglele roşii, pe bandă cu spate adeziv, să fie perfect aliniate şi drepte.

Şi, după cinci zile, cele şase avioane F-4 Phantom erau nişte simple cochilii, în Hangarul Patru. Norm Hackley, Karl Gettman, Ben Borman şi Lucas Littlefield urcaseră pe ele şi în jurul lor cu polizoare cu aer comprimat, atacând toate numerele de înregistrare pe care le găseau şi arzându-le până dispăreau aproape complet. Fuseseră îndepărtate, de asemenea, o serie de panouri ale fuzelajelor şi aripilor, cu scopul de a avea acces la numerele ascunse identificate de Demion ca necesitând ştergerea. Expunerea scheletelor interne îi dădea ocazia să verifice, totodată, membrele structurale. Din cauza numărului mare de ore de zbor al tuturor scheletelor, existau câteva fracturi de uzură, iar Demion şi tehnicienii în schelet aerian stabiliră reparaţiile de reîntărire.

Deşi metoda lor de ştergere a seriilor numerice nu ar fi rezistat în faţa celor mai recente descoperiri în examinarea judiciară – în care razele X de mare putere, computerele, şi băile de acid puteau aduce la suprafaţă un număr vechi – era suficientă pentru piesele de schimb standard care nu erau specifice unui avion. La acele părţi care puteau fi identificate prin seria lor ca aparţinând unui anumit avion – o bară de ulei, un scaun de catapultare Martin-Baker – zona din jurul vechii serii numerice era încinsă cu o lampă cu acetilenă, pentru a face moleculele să danseze şi să şteargă total, poate, un număr important sau două.

Aproape toate panourile scoase fuseseră acum repuse la locul lor.

La prânz, când intră prin uşa Judas în hangar, Barr găsi doi piloţi şi doi tehnicieni întinşi într-un colţ, bând băuturi nealcoolice şi clefăind sandviciuri groase cu pui şi salată, făcute cu pâine de casă. Presupuse că arşiţa din interiorul hangarului era de vreo treizeci şi trei de grade, o alinare binevenită după arşiţa de pe asfalt. Canistra de douăzeci de litri cu ceai cu gheaţă, sprijinită

lângă perete, era pe jumătate goală.

— Hei, băieţi, iar aţi luat pauză? îi întrebă.

Norm Hackley îi făcu un semn obscen cu degetul. Hackley, care era scund şi brunet, şi care pilotase avioane F-4 într-o misiune în Vietnam, se apropia de cincizeci de ani. Ochii lui luminoşi erau la fel de ageri ca întotdeauna, iar Barr estimă că pierduse vreo şapte kilograme în ultima săptămână, kilograme cărora nu avea să le ducă dorul.

Şi Karl Gettman zburase pe F-4, deşi era prea tânăr pentru Vietnam. Gettman fusese operator al sistemelor de arme, omul-GIB de pe scaunul din spate. Avea treizeci şi cinci de ani şi diplome de pilot pe douăsprezece tipuri de avioane. Era negru ca noaptea, cu părul scurt şi creţ şi un zâmbet sincer.

— Dacă vrei „să iei o pauză“, Bucky – spuse Gettman – fă o plimbare pe lângă avioane. Sau, şi mai bine, ia-o la fugă.

Barr se răsuci ca să privească avioanele. Lângă ele se aflau două compresoare de aer de cinci cai putere şi un aspirator comercial ud-uscat, iar pe podea erau încolăcite furtunele de aer. Betonul era plin de nisipul fin şi uscat, folosit de aparatele de sablat. Nisipul era strâns ca să fie refolosit. Aproape jumătate din însemnele de camuflaj fusese îndepărtată de pe trei din avioane, iar pelicula de aluminiu era strălucitoare şi curată. Simţea mirosul curăţitorului lichid de vopsea, utilizat în completarea sablării.

— Nu eşti cea mai bună menajeră pe care am cunoscut-o, Karl, zise Barr.

— Eu? Lucas se ocupă de podele.

Littlefield – un bărbat mătăhălos, cu mâini uriaşe şi un cap impresionant de mare şi de chel – zâmbi.

— Ceea ce-mi place la chestia asta este că fiecare se ocupă de câte ceva. Eu aspir nisipul.

Cu o experienţă de opt ani în Forţele Aeriene şi alţi opt la Lockheed, în California, înainte ca gigantul în aviaţie să-şi încheie operaţiunile de pe Coasta de Vest şi să se retragă în Georgia, Littlefield era un tehnician de prima-mână în schelet aerian. Când făcea o sugestie, piloţii o aplicau fără să se plângă.

Ben Borman era un alt bărbat masiv, de origine suedeză, vizibilă în culoarea pielii şi în ochii albaştri. Îşi dedicase douăzeci de ani din viaţă Forţelor Aeriene, înainte să se angajeze la

Aeroconsultants. Specialitatea lui fusese armamentul, iar acum învăţa să devină operator al braţului de realimentare.

— Tu cu ce te ocupi, Ben? întrebă Barr.

— Eu mă ocup de Norm. Are nevoie de cât mai multe indicaţii.

Barr se ghemui în faţa grupului, sprijinindu-şi braţele pe coapse.

— Cum staţi cu orarul?

— Există un program? întrebă Gettman.

— Suntem foarte aproape de el, zise Hackley. Poimâine o să fim gata de vopsit. Apoi ne ocupăm de rezervor.

— Slavă Domnului că nu trebuie să cojim decât emblema de pe el, spuse Littlefield. Are aproximativ doi acri[1] de peliculă şi dacă a fost vopsită, ies pe autostradă să fac autostopul.

Barr îi zâmbi.

— Înainte să pleci, n-ai vrea să peticeşti găurile de la modelele E?

— Hei, eu mi-am fabricat deja piesele. Acum îi aştept pe ticăloşii ăştia lenţi să dea jos vopseaua.

Modelele mai vechi de F-4 nu aveau mitralieră în interior, o lipsă a proiectării ce adusese plângeri din partea piloţilor perioadei Vietnam, care, din câte presupunea Barr, nu doreau puştile decât ca să demonstreze că erau nişte piloţi îndrăciţi, într-un drum glorios spre statutul de aşi. Bineînţeles, în perioada aceea nici proiectilele aer-aer Sidewinder nu fuseseră foarte eficiente. Plângerilor li se răspunsese cu piloni pentru mitralieră amplasaţi pe linia centrală, pentru modelele vechi, şi apoi cu mitraliera internă cu butoiaş rotitor M-16 A, montată la prora modelului F-4 E.

Barr crezuse întotdeauna cu fermitate în tehnologia rachetelor, angajându-se în lupte în care se afla la aproape treizeci de kilometri de avionul ostil. Dacă trebuia să foloseşti mitraliera, însemna că te aflai al naibii de aproape. După câteva considerări şi discuţii în legătură cu misiunea, el şi Wyatt hotărâseră sa scoată mitralierele de douăzeci de milimetri de pe modelele E. Nu numai că micşorau mult greutatea, deşi schimbau şi centrul de greutate, dar excludeau posibilitatea ca piloţii să se

---

[1] Unitate de măsură pentru suprafeţe de teren cu valori variabile (în jur de 4000m2). (n.red.)

bazeze pe mitraliere pentru lupta de aproape. Dacă cineva rămânea fără rachete, era mai prudent să se întoarcă.

Littlefield realizase fitinguri noi, care fixau uşile suportului mitralierelor în poziţia închisă.

Barr se ridică din nou în picioare.

— Aveţi nevoie de ceva din Albuquerque?

— Te duci în Albuquerque? întrebă Gettman. Credeam că se duce Andy.

— Are altă întâlnire.

— Am nevoie de vreo patruzeci de kilograme de diluant de vopsea şi de cinci litri de întăritor catalitic, spuse Littlefield.

Barr îşi scoase carneţelul din buzunarul cămăşii şi notă.

— De ce? Credeam că le-am prevăzut.

— Aşa e, dar după aceea am uitat de ele.

— Am înţeles. Altceva?

— Te-aş ruga să o suni pe prietena mea, dar probabil că te-ai duce să o vezi personal, spuse Gettman.

— Aş face-o, zise Barr.

— Ba nu, nu o s-o faci.

Barr părăsi hangarul, traversă asfaltul fierbinte al pistei şi intră în Hangarul Cinci.

Şi aici era pauza de masă. Piloţii şi tehnicienii se adunaseră în partea din spate a hangarului, în jurul bancurilor de lucru vechi, din lemn. În faţa bancurilor erau motoarele de pe avioanele Phantom, în douăsprezece cărucioare de întreţinere. Motoarele Hercules fuseseră aranjate cu grijă de Demion şi Hank Cavanaugh, specialistul principal în motoare, deşi nacelele trebuiseră scoase pentru a fi înlăturate seriile numerice.

Toate turboreactoarele F-4 erau dezasamblate total, examinate, numerele lor de identificare erau şterse, iar apoi, acolo unde era necesar, refăceau etanşările, rulmenţii şi subansamblurile noi. Acesta era motivul principal al excursiei lui Barr – să aducă piese. După părerea lui nu era o evoluţie neaşteptată. Era una din legile mecanicii. De câte ori începea o restaurare mecanică, trebuia să se întoarcă de zeci de ori la magazin, pentru componente uitate. Şi nu era singurul, după numărul de camioane de livrare de Piese Auto NAPA sau de Verificare Piese Auto, pe care le văzuse mergând la toate centrele

de service Ford, Chrysler şi GM, în toate oraşele ţării.

În jurul hangarului erau împrăştiate cutii de scule pe creuzete, macarale mici, compresoare de aer, startere, un laminor mic de tablă, un aparat de sudură cu arc electric şi o pereche cu oxigen/acetilenă. O unitate mare de diagnostic electronic era lipită de perete.

Cele două remorci pe care el şi cu Jordan le luaseră la Nellis erau parcate într-un colţ, acoperite încă cu prelate şi pline cu cutii de carton. Cutiile conţineau toate componentele de avioane şi electronică şi ei nu erau încă pregătiţi să umble în acea grămadă. Wyatt nu era gata, deşi Tom Kriswell şi Sam Vrdla, vrăjitorii în electronică, abia aşteptau să se ocupe de acele cutii.

Barr porni pe cărarea lungă spre partea din spate a hangarului, apropiindu-se de Demion, Kriswell şi Wyatt.

— Cred că am pierdut două kilograme numai învârtindu-mă prin hangarele astea, spuse el.

— Încă nu se observă, zise Demion.

— Eşti sigur că vrei să zbori cu mine azi, Jim?

— Dar am remarcat că pari mai slab la faţă, adăugă Demion. Ce ziceţi, băieţi, nu vi se pare că îi stă mai bine aşa?

— Se pare că Julie aşa crede, spuse Kriswell. Cum te descurci acolo, Bucky?

— Ştiţi că a avut un calificativ mediu de trei-virgulă-şase în liceu? E o puştoaică deşteaptă. Polemică, FHA şi dramă, de asemenea.

— Am observat că are – cât să zicem – 24-22-24? spuse Damion.

Barr îi oferi o expresie chinuită.

— Termină, James. Vrea să se ducă la *Chadron State College* şi să devină profesoară. Nu e nimic rău în asta.

— Atunci, e o candidată? întrebă Wyatt.

— Mda, aşa cred. Voi şti mai multe peste o săptămână.

Numai Demion, Kriswell şi Wyatt ştiau despre fundaţia lui Barr, pentru că făceau parte din comitetul director, completând numărul de membri cerut de reglementările ce guvernau corporaţiile non-profit. Barr era directorul executiv, comitetul de examinare şi întregul personal neplătit. Adăuga o sumă de bani în exces în fiecare an în fundaţie şi găsea personal, în fiecare an,

unul sau doi copii – în general fete – cărora fundaţia le asigura burse şcolare. Fundaţia educaţională, căreia nu i se făcea reclamă, susţinea în prezent unsprezece studenţi la colegiu. Barr nu vroia ca toate fetele pe care le întâlnea să crească şi să ajungă o Raylene Delehanty Barr scurmând după bani.

— Puştile sunt la bordul lui Herc? întrebă Wyatt.

— Avem puşti, spuse Barr. Căpitanul Dinning va fi un om fericit când le va vedea sosind înapoi.

Barr şi Demion urmau să se oprească la Davis-Monthan, ca să returneze mitralierele M 61-A. Cum hotărâseră să nu le folosească în misiune, deciseseră, de asemenea, să le înapoieze. Astfel puteau micşora nivelul de stres al membrilor locali ai Forţelor Aeriene de la Davis-Monthan, prevenind, totodată, alarmarea Biroului Armelor de Foc din Ministerul de Finanţe, în cazul în care vreo hârtie le scăpa printre degete şi ajungea la Birou.

— Am lista de cumpărături la mine, spuse Demion.

— Iar eu am câteva lucruri de adăugat pe ea, zise Barr, rupând o pagină din carnetul său.

— Eu voi decola spre Washington, spuse Wyatt.

— Ce crezi că vor? întrebă Kriswell.

— Cine naiba ştie? spuse Wyatt. Probabil că au hotărât să contramandeze totul.

— Eu unul cred că asta ar fi o adevărată ruşine, spuse Barr.

— Eşti doar setos de sânge, zise Demion.

— Aşa sunt eu, vampirul din New Hampshire.

— Un milion şi jumătate de dolari, spuse Martin Church.

— Un adevărat furt, zise George Embry, care stătea la fereastră, savurând priveliştea.

— De la noi, poate. Ce primim pentru ei?

— Chiar vrei să ştii?

— Poţi fi sigur, spuse DDO.

Şeful ramurii Nord-Africane se întoarse de la fereastră şi îşi împinse ochelarii în sus, pe nas.

— Cum de ai priveliştea cea mai frumoasă din clădire, Marty?

— Haide!

Embry scoase din buzunar o foaie de hârtie cu marginile zdrenţuite şi o examină.

— Să vedem. E vorba de patru suporturi de contramăsuri ALQ-72. Asta presupune o anumită rezistenţă aeriană, ştii?

— Ştiu. Poate că Wyatt a fost exagerat de precaut.

— Wyatt vrea să scape de acolo cu acelaşi număr de oameni cu care se duce, spuse Embry. Nu pot spune că îl condamn.

— Altceva?

— Treizeci şi şase de bombe Mark 84 de două sute de kilograme. Acestea reprezintă complementul pentru atacul la sol. Pentru distracţie, avem douăzeci şi patru de AIM-92 Super Sidewinders. Aşa cum am spus, un târg bun.

— Avem nevoie de toate acestea?

— Încerci să economiseşti bani? întrebă Embry.

— E o eră nouă.

— Dacă vrei să porneşti un război, trebuie să plăteşti, Marty. Vor mai veni şi alte facturi.

Church rămase tăcut pentru o clipă. El, ca şi alţii, se dedicase acelei operaţiuni, şi nu-şi explica de ce despica firul în patru în legătură cu nişte lucruri nesemnificative faţă de schema totală. Poate din cauză că, în subconştient, avea o imagine îngrozitoare a rezultatelor.

— Ce e cu Cummings? întrebă el, pentru a schimba subiectul de la dolari şi cenţi.

— Marianne? Petrece o mulţime de timp pe plajă, distrându-se. Nu a mai fost contactată de al-Qati.

— De ce nu-i spui să dea nişte telefoane? Poate că îl poate găsi undeva.

— Marty.

— Mda, ştiu. În regulă, spune-i doar să ţină pumnii strânşi.

— Mai este o mică chestiune, zise Embry.

— Pe care ai păstrat-o pentru final?

— Întotdeauna păstrez pentru final ce e mai bun, Marty.

— Ei, la naiba, spune-mi!

— E o chestiune aflată la mâna a treia, dar, în definitiv, avem atât de puţine investiţii acolo, încât tot ceea ce aflăm din Libia e la mâna a treia. Cummings nu a primit nici o confirmare încă.

— George.

— Ahmed al-Qati a fost promovat locotenent-colonel şi ataşat la comanda lui Ibrahim Ramad.

— Ce-ţi spune asta, George?

— Ţi-l aminteşti pe Ramad? E în aviaţie şi a dispărut din personalul militar de la Tripoli, când au primit bombardierele Sukhoi. Atunci, părerea generală, deşi niciodată susţinută cu probe, a fost că el a primit responsabilitatea pregătirii unui program de bombardare la distanţe mari. Această presupunere a fost întărită, atunci când prietenii noştri francezi le-au dat tehnologia de realimentare aeriană cu combustibil.

— Ştim unde se află?

— Ştim aproape sigur că e la Baza Marada, cea pe care au îngropat-o în nisip. Oricum, de acolo decolează bombardierele.

— Deci, asta e legătura dintre al-Qati şi Ramad?

— Exact.

— La naiba, George!

— Ahmed al-Qati e un tactician şi un strateg superb în războiul terestru. Oamenii cred că această „căsătorie“ dintre cei doi înseamnă că ei dezvoltă o schemă de atac coordonată aer-sol.

— Deci e vorba doar de nişte planuri militare frumoase, spuse Church. Planuri pentru împrejurări neprevăzute.

— Numai că noi ştim şi că Baza Marada e amplasată la douăzeci de kilometri de ceea ce Conducătorul a descris ca fiind uzina lui de chimicale pentru agricultură.

Church se gândi la asta o clipă, apoi spuse:

— Vrei să-mi trimiţi dosarele acestor doi oameni, George?

— Credeam că nu o să mi-o mai ceri.

Ibrahim Ramad aruncă o privire în lateral, spre al-Qati, care stătea lângă el, pe scaunul navigatorului bombardier. Faţa lui era foarte puţin vizibilă, din cauza căştii şi a măştii de oxigen. Ochii îi erau indescifrabili. Erau îndreptaţi în faţă, spre deşertul năvălitor.

Deşertul în valuri se desfăşura în faţa lor cu o viteză uimitoare, ameţitoare. Indicatorul de viteză se oprise la 1,1 Mach. Avionul sălta uşor în sus şi în jos, când radarul de evitare a terenului comanda pilotului automat să menţină o altitudine de o sută de metri deasupra dunelor de nisip şi văilor secate. Scopul-E de pe tabloul de instrumente, cu „linia vârfurilor” suprapusă peste harta generată de computer a terenului din faţă, arăta cât de aproape de vârful dunelor se apropia avionul Su-24. Ecranul de

Deasupra Capului afişa un simbol pentru bombardier în centrul ecranului, simbol ce se ridica şi cobora, în timp ce avionul răspundea la comenzile computerului de schimbare a poziţiei lui verticale.

Erau atât de jos, încât orizontul se strânsese în jurul lor, făcând ca lumea să fie mult mai mică şi mai izolată. Ramad nu vedea nici un semn de viaţă în afara carlingii. Dacă privea în sus şi în jos, vedea boturile rachetelor de pe suporturile exterioare. Aripile erau în configuraţia „dat pe spate“, iar rachetele erau montate pe suporturile pivotante. Bombele erau mai scurte şi nu le putea zări din poziţia lui. Erau ataşate de suporturile interioare, care erau fixate de porţiunea interioară solidă a aripii. Alte patru proiectile erau ataşate de punctele de rezistenţă ale fuzelajului.

Ramad se simţea absolut confortabil, ca întotdeauna atunci când se afla în carlinga unui avion. Foarte rar devenea nervos şi dacă se întâmpla asta, nu-şi manifesta niciodată starea faţă de cei din jur. Ştia că emana încredere, chiar aroganţă, relativ la talentele sale. Aşa trebuia să fie. Talentele lui îi aduseseră comanda unei întregi baze aeriene la frageda vârstă de treizeci şi cinci de ani.

Era destul de dezamăgit de reacţia lui al-Qati la viteza supersonică, la altitudine joasă. Alţii, din Tripoli, din personalul militar, pe care-i luase în zboruri de orientare, păliseră puternic şi permiseseră fricii să le împăienjenească ochii. Unii încercaseră vitejeşte să-şi reţină ultima masă minute întregi, înainte să-şi smulgă măştile de oxigen şi să împrăştie vomă pe costumele lor de zbor împrumutate.

Mâinile lui al-Qati se odihneau uşor şi neîncleştate în poala acestuia. Nici măcar umerii nu trădau o stare de tensiune ridicată. Ramad hotărî că bărbatul de lângă el îşi merita reputaţia.

Nu trebuia subestimat

Dar, în definitiv, nici Ibrahim Ramad nu trebuia subestimat.

Nu-şi făcea iluzii în legătură cu motivele prezenţei lui al-Qati la baza Marada.

Locotenent-colonelul al-Qati se afla acolo ca să-l spioneze.

Ramad ştia că Kamal Amjab, cel mai apropiat consilier al Conducătorului, şi colonelul Ghazi, şeful armatei, îl considerau curajos, dar nedemn de încredere. Nu făcuse niciodată nimic care

să le provoace neîncrederea şi bănuia că erau geloşi pe creşterea lui rapidă în grad şi responsabilitate, precum şi invidioşi pentru talentele lui şi pentru relaţia lui strânsă cu Farouk Salmi, şeful Forţelor Aeriene. Aşa că trimiseseră un om din armată să-l supravegheze, deşi nu ca un înger păzitor.

Nu era nici o problemă; Ramad se putea adapta.

Începu să tragă în spate manetele de admisie ale turboreactoarelor Lyulka. Afişajul vitezei clipi, iar apoi numerele începură să scadă.

— Douăzeci şi doi de kilometri până la ţintă, Ahmed, zise el prin sistemul intern de comunicaţii.

Al-Qati întoarse capul şi îl privi.

— Sper că nu te aştepţi de la mine să acţionez chestia asta, Ibrahim.

Comandantul de infanterie bătu cu mâna pe carcasa radarului.

— Bineînţeles că nu, zise Ramad. Ne vom concentra mai puţin asupra preciziei, cât asupra demonstrării conceptului.

Avionul se cutremură când coborâră sub bariera sonică.

Ramad întinse mâna spre panoul de armament şi armă cele două bombe. Erau bombe simulate, bineînţeles, fiecare fiind umplută cu trei sute de kilograme de pulbere albă şi cu trei kilograme de exploziv de mare putere.

Comută HUD-ul pe Linia de Impact Calculată Continuu.

Viteza aeriană coborî la patru sute cincizeci de noduri.

Apoi la patru sute de noduri.

Ramad verifică aripile. Computerul le rotea încet înainte, în timp ce viteza scădea.

Automatizarea îi plăcea şi, după multe ore de zbor în care se îndoise, acum se baza pe ea.

Al-Qati se aplecă spre el, ca să vadă mai bine HUD-ul.

— Îl înţelegi? întrebă Ramad.

— Nu.

— Cercul din centru reprezintă localizarea estimată a ţintei, dată pe care am programat-o anterior în computer. Linia punctată aproape verticală care se îndreaptă spre el este calea de zbor recomandată din poziţia noastră prezentă. Direcţia noastră actuală, o sută patruzeci şi două de grade, este indicată la bază. Numărul din dreapta, minus paisprezece, reprezintă distanţa în

kilometri faţă de ţintă.

Al-Qati se lăsă pe spate în scaun şi îşi reîntări legăturile.

— Avem computere similare de ochire pentru artilerie.

— Putem să-i mulţumim lui Allah pentru milostenia lui, zise Ramad.

— Sau Uniunii Sovietice, spuse al-Qati.

Ochii lui Ramad deveniră îngheţaţi. Masca de oxigen îi ascunse încruntătura.

Se forţă să se concentreze asupra sarcinii curente.

Preluă controlul manual al avionului, în timp ce treceau pe deasupra unui şir de dune înalte. În depărtare, în orizontul ceţos, văzu micuţul cort alb pe care-l ridicase într-o depresiune geografică, pentru a-l folosi ca ţintă. Utiliză sistemul de ochire electro-optic ca să-i verifice amplasarea şi descoperi că se afla cam la un kilometru depărtare de poziţia pe care o estimase pentru computer. Introduse la tastatură diferenţa şi urmări cum simbolurile de pe HUD se schimbau imediat. Realinie bombardierul spre ţintă, apăsând uşor pe pedala dreaptă de direcţie.

Preluând rolul bombardierului şi cu micul *joystick* amplasat între scaunul lui şi scaunul bombardierului, care controla simbolul de ochire electro-optic – un set de două linii subţiri formând o cruce roşie în interiorul unui cerc roşu – Ramad deplasă pe HUD floarea-ţintă până acoperi cercul ţintă. Apoi deblocă ştiftul care fixa computerul de atac pe ţintă.

Execută atacul apăsând butonul de pe capătul manşei de control.

Acum, indiferent ce făcea cu avionul în cadrul parametrilor predeterminaţi, computerul avea să determine punctul optim de lansare.

La şase kilometri de ţintă, Ramad trase în spate manşa şi împinse manetele de admisie în poziţia pentru ardere finală maximă. Acţiunea instantanee a turboreactoarelor îl lipi cu spatele de scaun. Afişajul gravitaţiei urcă la cinci G. Simţea cum pielea din jurul ochilor se întindea, trăgându-se în spate.

Avionul Su-24 îşi îndreptă botul spre cerul albastru. După câteva secunde, altimetrul indică şase sute de metri.

Simţi lansarea bombelor.

Şi împinse manşa în faţă, centrând-o într-o ascensiune verticală.

Altitudine o mie cinci sute de metri.

Forţele gravitaţionale scăzură.

Viră brusc cu o sută optzeci de grade la dreapta, smuci manetele de admisie în spate şi apoi trase de manşă spre piept. Avionul se învârti cu spatele în jos, iar Ramad privi în sus, spre pământ, şi descoperi pătratul alb mic care era ţinta lui.

Bombele nu ajunseseră încă acolo.

— Îl vezi, Ahmed?

— Da. Îl văd.

După tonul vocii, al-Qati nu părea impresionat de precizia pilotajului executat de Ramad pentru el. Şi nu dădu nici un semn vizibil că acrobaţiile aeriene îi deranjau echilibrul stomacului.

Bombele simulate loviră suprafaţa nisipoasă a pământului, încărcăturile lor explozive mici distrugând carcasele bombelor şi creând gheizere de pulbere albă. Ramad estimă că fiecare dintre ele se aflau la patruzeci de metri de ţintă, care ar fi fost distrusă, dacă bombele nu ar fi fost trucate.

Ieşind din luping aproape la nivelul solului, Ramad trecu prin dreapta ţintei, aşa încât să poată avea o imagine clară a impactului bombei.

— Foarte bine executat, domnule colonel, zise al-Qati.

Părea sincer.

— Mulţumesc, Ahmed. Tehnologia şi pregătirea piloţilor mei ne vor permite – şi o spun cu mândrie – să livrăm… orice este necesar cu o uşurinţă şi o precizie similară.

— Şi va trebui să concepem tactici care să coordoneze bombele dumneavoastră cu avansul meu la sol?

— Exact! Gândeşte-te, Ahmed, cum ne vom completa unul pe celălalt. Nu ar fi mai bine pentru tancurile şi vehiculele tale blindate să ajungă la sediul unei ţinte care a fost deja devastată?

— Infinit mai bine, recunoscu Ahmed.

Ramad împinse din nou manetele de admisie la ardere finală şi urcă spre ceruri, executând o rostogolire victorioasă în timpul ascensiunii.

— Împreună vom arăta lumii ce suntem capabili să realizăm, Ahmed.

— Sunt sigur că aşa e, Ibrahim.

— *Allah akbar!*

Ibrahim Ramad era doar unealta lui Allah, care să fie folosită aşa cum era necesar ca să împlinească scopurile lui Allah.

Ştia asta.

Şi ştia şi ce avea în minte Allah.

Wyatt parcă avionul Citation în secţiunea de tranzit a Aeroportului *College Park* şi ordonă realimentarea lui. Închirie o Mercury Topaz, conduse spre nord, spre *Capitol Beltway* şi intră în traficul ce se îndrepta spre est. Ceilalţi călători erau într-o continuă vânătoare, căutând spaţii în benzile adiacente şi repezindu-se în ele, doar pentru a fi dezamăgiţi de o nouă absenţă a înaintării, după care săreau din nou în locul în care fuseseră înainte.

Ieşi din coloană la intersecţia cu *Georgia Avenue* şi trecu pe banda din dreapta, după care o luă spre nord, pe Georgia, spre suburbia Wheaton. Wyatt găsi destul de repede *Wheaton Plaza* şi găsi, doar puţin mai greu, un loc pentru Mercury, într-o parcare aglomerată. Coborî, încuie maşina şi începu să caute locul numit *Pizza Joint*.

Era cu o jumătate de oră în avans faţă de ora de vârf a mesei şi avu de ales dintr-un număr mare de mese libere. Alese un separeu Naugahyde roşu, în colţul din spate al sălii de mese, şi se strecurară în el.

Era o ambianţă familiară. Erau feţe de masă cu model „tablă de şah“ în roşu şi alb, lumânări în suporturi greoaie din fier, având destinaţia de a ţine pizza caldă, şi pe pereţii goi de deasupra separeurilor erau aliniate afişe de călătorie. Majoritatea acestora făceau reclame unor ţări din partea nordică a Mediteranei: Grecia, Italia, Franţa, Spania. Proprietarii promovau, fără îndoială, călătoriile sigure. Totuşi, gândindu-se la asta, nu reuşi să-şi amintească să fi văzut afişe care să-l roage: „Să se bronzeze în Siria“ sau să „Schieze în Lebanon“.

Un tânăr cu un smoc de păr negru deasupra unei benzi de păr tuns scurt, crescută în jurul capului şi purtând o cămaşă cu mâneci scurte care se asorta cu feţele de masă, se îndreptă spre el.

— Cu ce să vă servesc, domnule?

Wyatt privi platourile atârnate deasupra tejghelei de servire, care expuneau sortimentele disponibile, şi spuse:

— Să zicem o gigantică cu pepperoni, cârnăciori italieneşti, ciuperci, ceapă şi piper verde. Şi o sticlă foarte înaltă şi foarte rece, de băutură efervescentă de plante.

Băiatul nu păru impresionat de amploarea comenzii lui.

— Douăzeci de minute.

Pizza veni după douăzeci şi cinci de minute, la cinci minute după sosirea lui Church şi Embry. Aceştia băgară capetele pe uşă, îl reperară şi se îndreptară spre el.

Church era în ţinuta lui tinerească tipică, cămaşă albastră din bumbac, cu nasturi, cravată cu dungi şi haină sport albastră. Singurele cute erau cele de pe fruntea lui, şi acestea păreau mai adânci ca oricând.

George Embry purta un costum cenuşiu, care trecuse de doi sau trei ani de stadiul de nou şi care avea destule cute ca să le poată concura pe cele de pe fruntea lui Church. Purta o cravată din lână, cu nodul slăbit, din cauza căldurii. Aşezându-se pe partea laterală a separeului, lângă Wyatt, Embry ridică privirea spre meniul de lângă platouri.

— Bună, maiorule. Ce arată cel mai bine?

— Nu ştiu ce vrei, George, dar vei primi pepperoni şi cârnaţi.

— Fără anşoa?

— Nici un pic.

— Bine.

Church se aşează vizavi de ei.

— Nu ştiam că vii şi tu, Marty, altfel aş fi comandat mai mult.

— Oricum nu prea am chef de pizza, spuse Church.

— Înainte aveai, ne întâlneam în locuri unde puteam servi un cotlet decent şi o coadă de homar, spuse Wyatt.

— Noul program de austeritate, spuse Embry. Nici eu nu sunt prea fericit.

Sosi pizza, împreună cu băutura efervescentă de plante a lui Wyatt. Embry şi Church comandară o bere mai tare.

În timp ce aşteptau să li se aducă cele două Stein, Wyatt şi Embry se ocupară de pizza. Lui Wyatt i se părea bună.

Church tăie o bucată şi pentru el, cu o aparentă lipsă de

tragere de inimă.

— Voi m-aţi chemat aici, spuse Wyatt. Presupun că e vorba de un motiv important.

— Aşa e, spuse Church. Foarte important.

— Doar nu opriţi totul?

— Nu am anulat nici una din misiunile pe care ţi le-am încredinţat, nu? întrebă Church.

Trecuseră patru ani de când Church îl abordase pe Andy Wyatt, maior pe vremea aceea, într-o întâlnire la Sans Souci, unde mâncaseră homar.

— Cât de bine vă pricepeţi la prezicerea viitorului, domnule maior?

— Nu am ţinut socoteala, domnule Church, dar cred că recordul nu e impresionant.

— În afacerea mea, ne ocupăm de preziceri.

— Şi ce rezultate aveţi? întrebă Wyatt.

— Aşa-şi-aşa. Totuşi, există câteva lucruri de care sunt sigur.

— Cum ar fi?

— Armata îşi va reduce personalul, în următorii ani.

Wyatt avea aceeaşi presimţire.

— Şi?

— Şi probabil că dumneavoastră veţi face parte dintre cei la care se va renunţa.

Wyatt ridică o sprânceană. Era vorba despre o încercare de recrutare?

— Aţi vorbit cu cei din personalul Forţelor Aeriene?

— Nu, nu direct. Problema este că nu sunteţi pe un drum corect al carierei. Aţi contrazis câţiva oameni care poartă stele pe umeri. Sunteţi divorţat. Aţi deschis gura în momente în care ar fi trebuit să o ţineţi închisă.

Lui Wyatt nu-i venea în minte nici un contraargument.

— Sunteţi prima ţintă în cazul unei reduceri, la doar câţiva ani distanţă de pensie.

— Pilotez bine, spuse el în apărare, oarecum neconvingător.

— Şi acesta este motivul pentru care stăm de vorbă. Sunteţi calificat în vreo douăsprezece tipuri de avioane şi sunteţi, de asemenea, un manager eficient. Această ultimă calitate nu e

întotdeauna recunoscută în armată.

Wyatt nu întrebă de unde ştia Church toate acestea.

— Şi agenţia mea va suferi reduceri de fonduri şi mă pregătesc pentru acest viitor sărac, spuse Church. Am nevoie de o organizaţie la care să pot apela pentru proiecte speciale.

— O organizaţie cu avioane?

— Exact.

— O Air-America *a vremurilor moderne.*

— Mult mai mică ca amploare, spuse Church. Avem fonduri reduse, vă amintiţi? Nimeni nu va fi trecut pe un stat de plată.

Nu era o recrutare.

— Angajaţi pe bază de contract? întrebă Wyatt.

— Da.

— S-ar putea să doresc să risc şi să încerc să ajung la acea pensie.

— Aţi putea să o faceţi, dar cred că aţi prefera să pilotaţi.

Din nou, Wyatt nu avea nici un contraargument.

— Aşa că vă voi oferi zece milioane de dolari, ca să continuaţi să pilotaţi.

— E un homar grozav, domnule Church.

— Cele zece milioane le am azi, domnule maior. Anul viitor, sau cel care îi va urma, s-ar putea să nu îi mai am.

— E genul de sumă de bani cu care se plătesc riscuri foarte mari, spuse Wyatt. Mulţi morţi.

— DDO vă plăteşte acum patruzeci de mii pe an, ca să vă asumaţi aceleaşi riscuri.

— Dar e vorba de ceva legal.

— Nu vi se va cere niciodată să faceţi ceva care să nu fie aprobat la cele mai înalte nivele, deşi recunosc că marea masă a publicului e posibil să nu vadă acţiunile într-o lumină prea favorabilă.

Wyatt râcâi ultima bucată de carne de pe homar şi o înmuie în unt.

— Cele zece milioane vă sunt oferite sub forma a patru contracte, sub paravanul unor diverse agenţii şi companii. Cinci milioane vor constitui numerarul dumnevoastră pentru pornire. Folosiţi-le cum doriţi, pentru înfiinţarea organizaţiei. Stabiliţi-vă un fond de pensie, dacă sunteţi atât de preocupat de siguranţă.

— Aceste cinci milioane cumpără altceva, spuse Wyatt, mestecându-şi homarul.

— Corect. Cumpără loialitatea dumneavoastră şi asentimentul de a executa lucrări urgente mult timp, în viitor.

— Cât de mult?

— Nedeterminat. Vom vedea cum merge. Dar veţi fi plătit pentru fiecare proiect.

— Şi celelalte cinci?

— Pentru moment, avem patru proiecte urgente pe masă...

Wyatt nu se putea plânge în legătură cu majoritatea proiectelor cu care fusese însărcinat în ultimii patru ani. De obicei erau proiecte mărunte: transportul unor încărcături sensibile în zone geografice sensibile, adunarea de echipe de experţi în aviaţie pentru conducerea de ateliere, seminarii şi sesiuni de pregătire pentru organizaţii guvernamentale şi neguvernamentale care aveau nevoie de ajutor. De câteva ori, el şi Barr fuseseră solicitaţi să scoată agenţi aflaţi în pericol în teritorii ostile. Contractele deosebit de lucrative erau cele care necesitau utilizarea muniţiei reale, dar până atunci fuseseră doar trei de acel gen.

— Marty, diferenţa ar putea fi aceea că nu am avut niciodată o misiune la o scară atât de mare, zise Wyatt. Vom fi mult prea vizibili, din cauza numărului mare de avioane şi oameni implicaţi. Factorul de risc e ridicat. Şi dată fiind politica în permanentă schimbare, mai ales în Orientul Mijlociu, mă aştept ca butonul de „oprire/pornire“ să fie comutat de nenumărate ori.

— În mod categoric nu va fi trecut pe „oprire”, spuse Church. George îţi poate explica de ce.

Wyatt luă încă o bucăţică de pizza, întorcându-şi privirea spre Embry.

— Noi – adică eu şi analiştii mei – credem că temerile noastre au fost îndreptăţite. Credem că uzina chimică produce acum arme, în cantităţi mari.

— Bănuiam că asta se întâmplă, zise Wyatt. Acesta a fost motivul declanşării acestei operaţiuni.

— Mda, Andy, dar atunci când am plănuit-o, eram îngrijoraţi în legătură cu un stoc mic de arme delicate, aflate sub controlul unei

administraţii mai mult decât delicate. Acum, situaţia s-a înrăutăţit.

— Cum?

— Unul dintre oamenii mei a parcurs din nou benzile de supraveghere de pe satelit şi a făcut nişte estimări asupra cantităţii de material neprelucrat care a fost transportat în uzină. A calculat, de asemenea, cantitatea estimată în tone a fertilizatorului care a ieşit.

— Şi nu a obţinut un rezultat egal? întrebă Wyatt.

— Nici pe departe. În ultimii doi ani, am pierdut urma a aproximativ patru tone de lichid şi material solid neprelucrat. Calculul e bazat pe proiecţii matematice, deoarece, bineînţeles, nu avem toate fotografiile pe care am dori să le avem.

— Deci, le depozitează în interiorul uzinei.

— Dar sub ce formă, Andy? Dacă e vorba de obuze de artilerie de patruzeci de kilograme, de proiectile cu cap exploziv sau de bombe cu acţiune pe rază mare, atunci se ridică la opt mii de unităţi.

— O mulţime, aprobă Wyatt.

— În plus, ţinând cont de estimările noastre asupra spaţiului de depozitare din interiorul uzinei, nu credem că există suficient loc pentru a putea fi depozitate atât de multe bombe.

— Înseamnă că le-au mutat?

— Asta e problema. Dacă nu-i lovim curând, vor putea răspândi acest armament în toată ţara. Şi în prezent s-ar putea să ratăm o parte din ele.

— Cum de nu aţi făcut aceste calcule mai înainte?

— Poate pentru că suntem oameni, spuse Embry.

Capitolul 6

Era aproape miezul nopţii când avionul Citation ateriză.

Janice Kramer era în birou, cu Ace „Motanul Minune“, ignorând teancul de hârtii de pe biroul ei pentru ca să poată supraveghea

pista. Clădirea *Aeroconsultants* era plasată pe *Clark Carr Loop*, un cerc de hangare şi birouri în secţiunea comercială a aeroportului, la sud de pista est-vest. De la fereastra laterală a biroului executiv, Kramer avea vedere asupra pistei, printre clădiri. Era o imagine retezată, revelând doar câteva sute de metri din capătul estic al pistei şi clădirea stil colibă a terminalului de pasageri, din partea nordică a pistei. Activitatea curentă era limitată la câteva curse de pasageri programate noaptea. Baza Forţelor Aeriene Kirtland, care folosea pista în comun cu *Albuquerque International,* părea tăcută noaptea.

Totodată, Kramer urmărea *Albuquerque Approach*[1] la staţia radio din anticameră şi auzi apelul lui Wyatt, aşa încât era pregătită când Cessna traversă fulgerător porţiunea de pistă pe care o vedea ea. Încetini rapid, apoi coti pe drumul asfaltat din capătul pistei şi se îndreptă direct spre hangar.

Uneori, Janice visa cu ochii deschişi la cum ar fi putut fi lucrurile, sau cum puteau fi, şi se trezea blestemându-l pe Andy Wyatt pentru că era aşa cum era. Se blestema şi pe ea însăşi pentru că accepta asta şi pentru că aştepta înfrigurată sosirea avionului lui. Aşteptase prea multe nopţi.

Iar şi iar.

Când se ridică de pe scaun, Ace se ridică şi el pe birou şi mieună.

— Doar nu ţi-e foame iar.

— Miau!

Asta însemna „da”, în limbajul felinelor, aşa că se duse la magazia de lângă hangar, luă o conservă „9-Lives” de ţipar şi o desfăcu. Până ca Ace să ajungă lângă ea, îi golise deja conţinutul într-o farfurie. În lumea lui Ace nu existau prea multe lucruri care să necesite grabă.

Şi Ace nu mulţumea niciodată. Se aşeză direct într-o poziţie pe jumătate ghemuit şi începu să mănânce.

Kramer se îndreptă spre partea din spate a hangarului, care se termina la marginea pistei. În hangar erau două avioane comerciale, amândouă parţial dezasamblate, din cauza unor defecte tehnologice, ca şi pentru a fi remobilate de la stadiul de „lux relativ” la cel de „extrem de luxos”. Unul aparţinea unui

[1] Approach – Control de apropiere. (n.tr.)

investitor din Texas, iar celălalt era proprietatea unui producător de la Hollywood. Amândoi fuseseră îndrumaţi de un prinţ saudit către *Aeroconsultants*.

Aeroconsultants se bucura de un program de publicitate credibil. În prezent, Kramer avea un set de şapte luni de proiecte nerezolvate, şi acestea aveau să se prelungească şi mai mult, din cauză că Wyatt secătuia toată forţa de muncă pentru ultimul contract al Agenţiei.

Erau aprinse doar patru becuri cu lumină slabă, de noapte, dar acestea îi erau suficiente lui Kramer ca să-şi găsească drumul spre uşa din spate. Opri sistemul de alarmă, descuie uşa şi o deschise. O briză blândă şi caldă o lovi peste faţă, aducând cu ea arome de ulei diesel, metal fierbinte şi combustibil.

O pereche de reflectoare plasate pe hangar luminau câteva şiruri de avioane cu unul sau două motoare. Unele dintre acestea aşteptau să le vină rândul ca să fie preluate de mecanicii lui *Aeroconsultants,* altele aparţineau angajaţilor. Wyatt îi lăsă să-şi parcheze avioanele pe gratis. Elicopterul lui Barr Bell, restaurat cu grijă era parcat la unul din capete, cu rotoarele legate.

Bireactorul se opri în linie cu avioanele parcate ale clienţilor, cu botul legănându-se uşor, apoi motoarele se opriră. Când uşa se deschise şi Wyatt coborî pe sol, Kramer luă un set de saboţi pentru roţi, care erau aşezaţi în apropiere şi se îndreptă spre el.

Wyatt o văzu venind.

— Hei, omul meu favorit din echipa de la sol.

— Persoana potrivită, spuse ea, întinzându-i o pereche legată de saboţi.

— Fii atentă! Într-o zi voi cere să fie înlăturaţi toţi termenii care definesc genul.

— Mă îndoiesc.

— Mai e cineva aici?

— Doar eu. Cei care nu sunt în Nebraska sunt acasă, în pat.

Asigurară împreună roţile şi Wyatt încuie uşa. Kramer aştepta, pipăind dungile roşii noi de pe fuzelaj.

— Credeam că nu vrei să afişezi pe aici emblema asta.

— Nu vroiam, dar dacă o observă cineva, va crede că e a unui client.

Se întoarseră spre hangar şi Kramer îl luă de braţ.

— Cum e în Washington?

— Aproape ca într-un grătar, la Ecuator.

— Traficul?

— Şi el. Politica şi capacităţile intelectuale sunt, în majoritate, aproape de starea de repaus total.

În interiorul hangarului, Kramer încuie uşa şi porni din nou alarma. Wyatt se îndreptă spre avionul Mystere-Falcon al texanului şi aruncă o privire prin uşa deschisă.

— Sistemele de securitate sunt instalate? întrebă el.

Pe lângă creşterea luxului, *Aeroconsultants* instala sisteme de protecţie şi detectare antiteroriste, care includeau detectoare de bombe şi senzori de avertizare radar şi în infraroşu. Mulţi dintre oamenii importanţi ce efectuau zboruri internaţionale erau trecuţi printr-o perioadă de două săptămâni de instruire în tactică de zbor defensiv şi de evitare, sub conducerea lui Wyatt, Barr, Hackley şi Zimmerman.

— Cea mai mare parte a lor, zise ea.

Wyatt urcă pe scăriţă şi intră în avion, aprinzând o bandă luminoasă de deasupra capului.

Kramer îl urmă.

Majoritatea panourilor interioare fuseseră înlocuite cu tek laminat. Noile carpete nu fuseseră încă întinse, iar scaunele şi canapeaua – retapiţate cu piele nouă, moale – nu fuseseră reinstalate. Sprijinit de batardoul de la provă, în spatele unei uşi din fibră de sticlă, care se deschidea rabatându-se în ambele părţi, se afla un pat mare.

— Patul merge? întrebă el.

— Nu a fost încă testat.

— Nu ar trebui s-o facem?

Ea se apropie şi îi încercui talia cu braţele. Arşiţa Washingtonului era încă în el, cu miros de mosc. Îi simţi puterea braţelor, când Wyatt o trase spre el.

Îşi lăsă capul pe spate ca să-l privească şi zise:

— Aici totul se testează de mai multe ori.

Wyatt se trezi la 5:30.

Era în patul lui, ceea ce îi crea o senzaţie oarecum ciudată. Primele raze ale dimineţii se strecurau în dormitor prin fereastra

mare şi fără draperii, cu vedere spre grădina din spate. Pomii şi tufişurile dese şi mari care încercuiau în totalitate curtea îi confereau intimitate, chiar dacă era mică. Şi iarba crescuse prea mult. Băiatul vecinilor rămăsese cu o zi sau două în urmă, cu tunsul gazonului.

Casa lui Wyatt avea patruzeci sau cincizeci de ani vechime şi era amplasată într-o zonă rezidenţială liniştită din nord-estul oraşului Albuquerque. De când o cumpărase, îi zugrăvise interiorul şi exteriorul, instalase covoare noi şi apoi adăugase aerul condiţionat. Era prima casă care îi aparţinea şi, după trei ani, încă nu îşi dădea seama cum se simţea ca proprietar. Picioarele lui păstrau încă deprinderea din Forţele Aeriene, gata să o ia din loc în orice clipă.

Patul de mărime regească domina camera, care era cea mai mare din cele două dormitoare, şi lăsa puţin loc pentru noptieră şi şifonier. Cuvertura de pe pat era mototolită într-un colţ, unde o îngrămădise la ora două.

Se ridică în şezut, se trase mai în spate şi îşi sprijini capul de tăblia patului.

Jan deschise un ochi.

— Scuză-mă, zise el. Nu am vrut să te trezesc.

— Ştiu. Îţi place să priveşti soarele cum răsare.

Deschise şi celălalt ochi şi amândoi ochii ei se treziră la viaţă, un verde vibrant în lumina blândă. Se ridică, strecurându-se lângă el, iar cearceaful îi alunecă de pe sânii plini.

Wyatt ridică braţul stâng şi îi cuprinse umerii, strângând-o lângă el.

— Eşti îngrijorat, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Cine, eu? Îngrijorat? spuse el, deşi era îngrijorat.

Punea o mulţime de vieţi în joc, mai multe decât oricând înainte. Şi se trezea gândindu-se la oamenii care reprezentau acele vieţi, la soţiile şi la familiile lor.

— Nu eşti obligat să o faci.

— Ba da, *sunt*. Mi-am luat un angajament.

— Atunci fă ca aceasta să fie ultima dată.

— Angajamentul are patru ani vechime.

Ea ştia asta. Wyatt i-o spusese. Church îi oferise cinci milioane de dolari, ca preţ corect pentru a-l avea pe Wyatt la dispoziţie un

număr nedeterminat de ani, în viitor. Mai mult decât atât, Church îl cunoştea pe Wyatt mai bine decât o făcea chiar acesta. Church ştia că el îşi ţinea promisiunile.

Janice se răsuci şi îi puse mâna pe piept. Îl privi în ochi.

— Compania merge foarte bine. Nu mai avem nevoie de contractele de acoperire.

— Mai este vorba şi de faptul că eu cred în ceea ce fac, Jan.

Şi asta era adevărat. Nu regreta nici una din operaţiunile pe care le executase pentru Church. Acţiunile lui – sau ale lui Barr, Norm sau Karl – erau necesare într-un anumit grad pentru menţinerea stabilităţii într-o anumită parte a lumii sau în alta. După părerea lui, şi oamenii lui gândeau la fel.

Părul ei roşcat era răvăşit. Pe obraz îi rămăsese imprimată o linie, de la o cută a feţei de pernă. Îi simţea mâna caldă pe piept.

Îi mângâie braţul cu mâna stângă.

— Atunci, ai de gând să îţi iei un singur angajament, în întreaga viaţă? zise ea. Faţă de ţară şi Dumnezeu, dar mai ales faţă de ţară?

— Acesta e cel mai presant acum, Jan.

Ea se trase înapoi brusc, se învârti şi se aşeză pe marginea patului, cu spatele la el.

Wyatt se aplecă spre ea şi îi puse mâna pe umăr.

Ea şi-l smuci.

— Tu crezi că n-ar trebui să-mi ţin promisiunile?

— Poate că ar trebui să faci mai multe, Andy. Poate că ar trebui să te gândeşti mai mult la companie, la oamenii care lucrează pentru tine.

— Ei, la naiba! Mă gândesc.

— Prostii!

Kramer se ridică, se îndreptă spre şifonier şi îşi scoase hainele. Se întoarse spre el, strângându-le în dreptul burţii. Sânii ei tresăltau, şi Wyatt văzu o lacrimă în colţul unuia dintre ochii ei.

— Trebuie să-ţi reanalizezi priorităţile, Andy.

— Jan…

Kramer ieşi pe uşă, trântind-o în spatele ei.

Wyatt oftă, se lăsă pe spate şi o aşteptă să se întoarcă.

Mai avusese izbucniri de mânie şi în trecut, dar îi trecuseră repede.

Aşteptă trei minute.

Apoi auzi scârţâitul cauciucurilor pe alee.

Coborî repede din pat, smuci brusc uşa şi alergă pe hol, până în camera de zi. Pe fereastră văzu automobilul lui, Corvette 1965, îngrijit cu atenţie şi tratat cu dragoste, intrând într-un uşor derapaj cu toate cele patru roţi, în timp ce cotea la capătul blocului.

Apoi Janice forţă la maxim motorul V8 de patru mii cinci sute centimetri cubi şi un fum negru şi fierbinte rămase în urma roţilor din spate.

— Eşti căsătorit? întrebă ea.

— Am fost, spuse Ahmed al-Qati. Soţia şi cei doi copii ai mei au fost ucişi când americanii au bombardat Tripoli.

Ea îşi duse mâna la gură. Avea degete lungi şi subţiri, expresive. Acestea dansară pe buzele ei, care erau conturate uşor cu un roz pal.

— Îmi pare rău.

— Mulţi ar spune că a fost voinţa lui Dumnezeu. Nu ştiu.

Chelnerul îi întrerupse ca să mai toarne cafea, apoi se retrase cu mici plecăciuni servile. Întrezărea un bacşiş care avea să-i ajungă o lună, fără îndoială. Străinii cu bani vizitau încă Libia, dar nu în număr mare, ca în deceniile trecute. Tobruk nu mai era un oraş frecventat, prosper şi plin de viaţă. Majoritatea turiştilor care veneau acolo o făceau pentru alte mbtive decât simpla relaxare. Străinii închiriau camere de hotel, în timp ce lucrau la contracte guvernamentale. Erau ruşi, francezi, olandezi, chiar şi câţiva americani.

Sophia Gabratelli avea motivele ei. Când îl cunoscuse pe al-Qati, cu aproape trei luni în urmă, îi spusese doar că se ascundea până la finalizarea divorţului ei. Nu dăduse amănunte, dar al-Qati, întotdeauna un perfecţionist când era vorba de informaţii, făcuse o anchetă proprie, printre prietenii săi de la contraspionajul libian.

Aflase că Sophia Gabratelli – era numele ei de fată – aştepta, într-adevăr, o hotărâre finală de divorţ, de la un tribunal din Franţa. Îşi stabilise locuinţa în sudul Franţei, deoarece tribunalele italieneşti nu i-ar fi recunoscut dreptul de a-şi părăsi după doi ani soţul, un sicilian cu numele de Aragone. Mai mult, soţul ei era un

şef cunoscut în Mafia, iar acest fapt explica dorinţa ei de a duce o viaţă care să nu atragă atenţia, în Tobruk.

Al-Qati aflase mai mult decât atât, bineînţeles. Ştia că ea avea o mică cicatrice la baza torsului, în urma unei apendectomii şi că degetul mic de la piciorul ei drept fusese fracturat odată. Ştia numele părinţilor ei, care trăiau în nordul Italiei. Ştia că ea aspirase odată la o carieră în cinematografie sau în lumea manechinelor, un vis demn de liniile clasice, cu pometii înalţi, ale feţei ei, de ochii negri, care ardeau mocnit sub genele lungi, de pielea netedă, măslinie şi de dinţii regulaţi şi sclipitori revelaţi de zâmbetul ei. Era micuţă şi, deşi purta haine largi, conservatoare, care îi ascundeau formele – poate din deferenţă pentru obiceiurile ţării – al-Qati era conştient că acele curbe pe care ea încerca să le ascundă erau pline şi senzuale. Şi le imaginase dezvăluite, nu numai o dată.

Ahmed al-Qati ştia şi că ea îl minţise. Îi spusese că avea douăzeci şi nouă de ani când, de fapt, avea treizeci şi trei. Această înşelăciune era perfect de înţeles la o femeie din vest sau de pe continent. Ea îi mai spusese şi că avea o sumă modestă economisită, suficientă ca să trăiască într-un confort relativ la părăginitul *Seaside Hotel*, cu vedere la Mediterană, până când primea hotărârea de divorţ. El ştia că, dimpotrivă, ea fugise de la reşedinţa din Sicilia cu echivalentul a două milioane şi un sfert de dolari americani. Ţinând cont de faptul că Aragone cel dispreţuit căuta, probabil, cu înverşunare acei bani, şi această minciună era de înţeles.

Într-una din fanteziile sale, care nu avea să se îndeplinească niciodată, al-Qati îşi luase rolul de protector al Sophiei Gabratelli şi al averii ei. Prin educaţia sa, ea era cu mult mai umblată şi mai sinceră, şi probabil că avea mai puţin nevoie de protecţie, decât orice altă femeie pe care o cunoscuse. Totuşi, era micuţă şi avea toate şansele să cadă în mâinile unor oameni vicleni. După ce se întâlnise cu ea a şasea oară pentru cină, al-Qati lansase zvonul în oraş, pe ascuns, prin intermediul poliţiei, că ea se bucura de protecţia lui. Ei nu i-o spusese.

Îşi forţă privirea să se îndepărteze de faţa ei şi se uită fix peste balustradă, la întinderea netedă şi întunecată a mării.

Tăvălugi albi urcau pe nisipul plajei. Câţiva oameni făceau surfing. În depărtare se vedeau doi înotători.

Oricât se străduia, nu reuşea să-şi amintească faţa soţiei sale. Sophia avea acest efect asupra lui.

— Te-a înverşunat? întrebă ea.

— Atacul american? Da.

— Cauţi răzbunare?

El îi zâmbi.

— La un moment dat, era singurul lucru la care mă puteam gândi. Dar nu şi acum.

— Te-ai împăcat cu tine însuţi?

— Nu împăcat. Dar am hotărât că soarta popoarelor nu depinde de mine. O să îmi joc rolul şi voi fi pregătit, dacă asta se va întâmpla din nou.

— În apărare? Cu batalionul tău?

— Da. Adică, cred că soldaţii mei se vor comporta onorabil dacă americanii vor ataca din nou.

După ce îl convinsese pe Ramad de nevoia de a-şi controla oamenii, al-Qati efectuase o inspecţie rapidă la El Bardi, apoi se îndreptase direct spre Tobruk.

— Şi tu?

— Eu mă joc acum cu aviaţia.

— Şi nu ai o părere prea bună despre ea?

— Nu am o părere prea bună despre jocuri, zise el.

Ea îi zâmbi.

— Ajunge cu asta. Mă plictisesc repede de conversaţiile despre război şi de cafea. Vrei să intrăm în mare?

El zâmbi.

— Nu am mai făcut asta de mulţi ani.

— Atunci îţi va face şi mai multă plăcere.

Al-Qati plăti nota şi apoi coborâră amândoi treptele de pe verandă, pe nisip.

Ea se aplecă să-şi elibereze picioarele din sandale şi el observă că degetul mic de la piciorul ei drept era uşor încovoiat Cu toate acestea, toate degetele ei erau sculptate încântător.

Când Sophia se îndreptă, cu un cap mai mică decât el, îl luă cu mâna de braţ. Fusta îi foşnea pe picior, în timp ce se îndreptau spre mare.

Al-Qati nu se mai simţise de mulţi ani atât de mulţumit.

Jim Bennett îi puse pe Liz Jordan şi pe mecanicul Slim Reddy să fie martori la semnătura lui Wyatt, apoi le spuse să semneze şi ei la baza documentului.

Pentru un avocat, Bennett era doar moderat ambiţios, trăsătură ce-l încurajase pe Wyatt să-l reţină, cu doi ani în urmă, pentru necesităţile lui personale. Cerinţele lui personale nu erau prea multe, dar Jan Kramer insistase ca Wyatt să folosească pe altcineva decât avocatul companiei. Bennett se ocupa şi de amănuntele legale pentru fondul educaţional al lui Bucky Barr.

După ce rămaseră singuri în biroul pe care Wyatt îl împărţea cu Kramer şi Barr, Bennett întrebă:

— Unde e Jan?

— Şi-a luat câteva zile libere, Jim.

Aşa presupunea el. Până când Wyatt se îmbrăcase, chemase un taxi şi sosise la birou, ea dispăruse complet. Maşina lui, Corvette, era în parcare, cu cheile în scrumieră, dar Riviera ei lipsea. Nu era nici la apartamentul ei, sau nu răspundea la telefon. Îi lăsase cinci mesaje pe robot, în timpul zilei.

Până la urmă, îşi petrecuse ziua cu Liz Jordan, achitând extrasele de cont lunare, pregătind depunerile bancare şi calculând raportul profit-pierderi al ultimei luni. Jan avea dreptate. Se descurcau bine.

Întâlnirea cu Jim Bennett – motivul principal pentru care se întorsese în Albuquerque – începuse la trei după-amiaza. Revăzuseră împreună ultima formă a testamentului său, Wyatt pusese câteva întrebări, Bennett le dăduse răspunsuri satisfăcătoare şi Wyatţ semnase.

Wyatt băgă documentul în plic, apoi se ridică şi îl puse în seiful din perete. Numai el, Bucky şi Jan aveau acces la seif. Observă că şi Barr avea în seif un testament cu o dată mai recentă. Se părea că nici unul dintre ei nu era prea încrezător în această operaţiune.

Bennett îşi închise cu zgomot servieta.

— Eşti sigur că nu vrei să jucăm un handbal?

— Nu pot, Jim. Avem foarte mult de lucru.

— Aţunci, poate săptămâna viitoare? O să mă îngraş dacă nu

petrec mai mult timp pe teren.

— Dă-mi un telefon, dar nu nota nimic categoric în calendarul tău, Jim. O să fiu în oraş doar în trecere.

Bennett îi făcu cu mâna, apoi se duse în anticameră, ca să o sâcâie pe Liz câteva minute. Nici ea nu vroia să joace handbal.

Wyatt se ridică, privi în jur, dar nu-i veni în minte nimic altceva de care avea nevoie. Porni spre uşă.

Apoi se opri şi se întoarse, ca să se aplece spre telefon. Apăsă numărul memoriei cu eticheta „Kramer“. Auzi soneria de patru ori, apoi interveni robotul telefonic.

Închise.

Se uită la ceas şi hotărî că era mai bine să plece cu avionul, în Nebraska.

Verifică conţinutul portofelului. Patru mii două sute şi unsprezece dolari. Ruloul din buzunarul lui stâng conţinea unsprezece mii. Se gândi că erau suficienţi ca să-i ajungă următoarele două săptămâni. Stinse luminile, ieşi în zona de recepţie şi se îndreptă spre uşa hangarului.

Era timpul să plece.

— Pleci deja, Andy? întrebă Jordan.

— Peste puţin timp, Liz, zise el, schimbându-şi direcţia şi îndreptându-se către uşa spre parcare.

Maşina Corvette porni imediat şi coborî ferestrele, pentru aer. Căldura era apăsătoare, dar singurul aer condiţionat oferit de Corvette era cel forţat să intre. Ieşind din parcare, o luă pe drumul de acces spre *University Boulevard* şi ridică vitezometrul la o sută zece, înainte să ajungă lângă terminalul pasagerilor. Apoi traficul îl încetini şi merse prin el pe *Gibson Bulevard*, după care intră pe banda pentru *Interstate 25 Nord*.

Reuşi să ajungă la o sută zece kilometri pe oră pe autostradă, stând în şuvoiul traficului până când ajunse la *Lomas Boulevard*, după care o luă spre vest.

Apartamentul lui Jan Kramer era într-un bloc de patru etaje, la nord de suburbia Albuquerque-ului. Era o clădire nouă, urmând principiile arhitecturale vizibile în cea mai mare parte a regiunii suburbane. Erau predominante colţurile rotunjite şi proiecţiile stâlpilor construcţiilor în formă de căsuţă.

Portofelul lui conţinea o cartelă de plastic pentru garajul

subteran şi el o folosi ca să aibă acces într-unul din locurile de parcare pentru oaspeţi.

Riviera lui Jan era parcată corect în firida ei, iar speranţele îi crescură puţin.

Luă liftul până la etajul patru, ieşi din el şi porni pe covorul din hol spre capătul nordic al acestuia. Ciocăni circumspect la uşă.

Nici un răspuns.

Descuie cu cheia lui.

Ea nu era acasă.

Wyatt traversă camera de zi şi se uită în dormitorul principal. Verifică dulapurile şi descoperi găuri mici între hainele aşezate pe umeraşe.

În al doilea dormitor, pe care ea îl folosea în principal ca magazie, descoperi că valiza ei dispăruse.

Iar asta îi dădu o senzaţie de singurătate.

MEMORIAL

Capitolul 7

Ibrahim Ramad stătea lângă podium, în partea din faţă a camerei de instruire. Sistemul de ventilare lupta cu ceaţa de fum de ţigară, ce plutea spre tavan. Nu înţelegea de ce piloţii, care ar fi trebuit să rămână în cea mai bună condiţie fizică posibilă, fumau atât de mult.

Comandanţii aripilor sale de bombardiere şi avioane de interceptare, împreună cu comandanţii escadrilelor lor, stăteau tolăniţi în fotoliile din jurul camerei. În dreapta lui Ramad, separaţi uşor de grupul compact de ofiţeri de aviaţie, stăteau Ahmed al-Qati şi maiorul de armată Khalil Shummari, comandantul companiei de elicoptere care asigura transportul aerian al trupelor lui al-Qati. Compania de aviaţie era compusă din

transportoare de trupe Mil Mi-8, care puteau duce treizeci şi doi de soldaţi, elicoptere de asalt Mi-24, capabile să transporte opt trupe, precum şi să arunce o putere de foc devastatoare, şi o escadrilă de elicoptere de atac Mi-28, folosite ca nave de escortă.

Ramad flutură spre ei un teanc gros de hârtii şi murmurul conversaţiei se stinse.

— Munca desfăşurată de locotenent-colonelul al-Qati şi de mine în ultimele zece zile a dat roade, fraţilor. Ordinele acestea, date de conducător şi contrasemnate de coloneii Ghazi şi Salmi, ne permit să testăm acum în practică planurile teoretice. Colonel al-Qati, vă veţi deplasa compania de forţe speciale la Marada pentru aceste exerciţii, iar maiorul Shummari va asigura transportul tactic aerian.

— Cât de curând vom începe? întrebă al-Qati.

Nu părea atât de încântat de perspective, cât credea Ramad că ar fi trebuit să fie.

— Vom începe cât mai curând posibil. Aş vrea ca unităţile dumneavoastră să fie în dispozitiv cel târziu mâine seară. Sau asta înseamnă că cer prea mult?

Zgândărea vanitatea omului.

— Vom fi acolo, spuse al-Qati.

— Domnule colonel, în aceste exerciţii vom folosi muniţie simulată? întrebă Khalil Shummari.

Ramad bătu cu degetele în ordine.

— Primele cinci din serie vor fi realizate cu muniţie oarbă, maior. Apoi va urma un final măreţ, în care vom utiliza agenţi chimici reali.

Al-Qati se încruntă.

— Colonel Ramad, după părerea mea, un exerciţiu real poate conduce la un număr mare de victime din rândurile trupelor mele de infanterie, ca şi printre echipele de pe elicopterele maiorului Shummari.

— Prostii, zise Ramad. Vrei să spui că soldaţii tăi nu sunt pregătiţi pentru războiul chimic?

— Ne-am antrenat regulat în tehnicile CW, spuse al-Qati, şi suntem bine pregătiţi. Cu toate acestea, într-o operaţie mare e prudent să ne aşteptăm că se vor comite greşeli. Nu e nevoie absolută să ne asumăm riscul – certitudinea, de fapt – să pierdem

vieţi, numai pentru a impresiona autorităţile înalte.

— Ah, dar nu pe aceste autorităţi înalte dorim noi să le impresionăm, zise Ramad.

Camera de instructaj se scufundă în tăcere, în timp ce ocupanţii ei se gândeau la afirmaţia lui Ramad. Acestuia îi făcuse întotdeauna plăcere să aibă avantajul surprizei, să ştie lucruri pe care ceilalţi nu le ştiau.

Căpitanul Gamal Harisah, comandantul primei escadrile a aripii de bombardiere, se ridică de pe scaun. Era un exemplu de concentrare: mic, brunet, cu privire ascuţită. Totodată, era un pilot energic şi curajos.

— Domnule colonel Ramad, vom executa aceste zboruri, aceste exerciţii, fără să acordăm atenţie supravegherii aeriene?

— Corect, căpitane. Sateliţii pot urmări tot ce doresc.

— Şi acesta e motivul exerciţiului real, nu-i aşa?

— Exact, căpitan Harisah. Conducătorul e pregătit acum ca lumea să ştie clar că avem sub control un arsenal de arme chimice.

Ramad ştia că asta însemna o schimbare totală a politicii, o schimbare pentru care el făcuse presiuni. Până atunci, conducătorul insistase în faţa lumii că uzina chimică construită sub asistenţă germană era folosită numai pentru agricultură. Ramad – şi alţii, de exemplu, Farouk Salmi – argumentaseră că potenţialul chimic nu putea să împiedice agresiunea împotriva lor decât dacă existenţa lui era confirmată, iar decizia de a-l folosi era proclamată şi demonstrată.

— Obiectivul acestui program, continuă el, nu este numai de a ne perfecţiona talentele, ci şi de a arăta clar vulturilor războinici din America şi Israel că incursiunile împotriva ţării noastre vor avea rezultate devastatoare pentru populaţia israeliană. Nu vom mai permite executarea de raiduri în interiorul graniţelor noastre, fără să ripostăm.

Unul din aceste acte de agresiune îl rănea încă de câte ori se gândea el. Ramad fusese comandantul escadrilei de MIG-23 care pierduse două avioane în faţa Flotei a şasea de F-14 Tomcat, deasupra Golfului Sidra. Conducătorul încercase să convingă lumea că drepturile teritoriale ale Libiei se extindeau în linie dreaptă peste Golf, şi că nu urmau doar curbura dantelată a

coastei. Americanii testaseră cu succes proclamaţia, iar linia imaginară şi hotărârea Conducătorului, împreună cu piloţii lui Ramad fuseseră găsite în culpă.

— Nu, continuă el, asta nu se va repeta. Nivelul toleranţei noastre a fost, în sfârşit, depăşit.

Ahmed al-Qati zâmbi fantomatic la această declaraţie. Ramad ştia foarte bine că al-Qati îşi pierduse familia în atacul de la Tripoli.

— Obiectivul politic al acestui exerciţiu este să-i punem pe gânduri pe israelieni în legătură cu voinţa, îndemânarea şi resursele noastre. Totodată, are intenţia de a sugera Washingtonului că un atac american poate avea ca rezultat o ripostă asupra ţintelor israeliene.

— Suntem siguri că o singură demonstraţie reală CW va duce la acest rezultat? întrebă al-Qati.

— Absolut siguri, îl asigură Ramad.

Putea afirma cu încredere asta pentru că Ramad – şi numai el, în acea cameră – ştia cât de impresionantă avea să fie demonstraţia finală. Lecţia avea să fie înţeleasă, iar aceasta era, în definitiv, voinţa lui Allah.

Bucky Barr era dezbrăcat până la talie, sudoarea curgându-i prin părul des de pe piept şi acumulându-se în betelia pantalonilor săi scurţi kaki, care erau la fel de uzi ca şi el.

Stătea aşezat pe podeaua din beton a hangarului, lângă trenul de aterizare principal stâng al lui trei-şase, trăgând în spate de o cheie fixă cu deschiderea de nouăsprezece centimetri. Lucas Littlefield era în genunchi, lângă el, ţinând în poziţie o cheie asociată, pentru a împiedica şurubul să se rotească, în timp ce Barr strângea piuliţa.

Acesta trase zdravăn de cheie şi piuliţa se răsuci un sfert de tură, parcă împotrivindu-se.

— La naiba! spuse Barr. Crezi că mai avem mult, Lucas?

— Continuă!

Barr fixă din nou cheia pe piuliţă şi apoi apăsă din nou, cu toată forţa, pe cheia fixă.

CLIC!

Cheia fixă îl înştiinţă că atinsese cele o sută şaptezeci de

kilograme-forţă.

Barr se aplecă în faţă, scoase cheia de pe piuliţă şi o aruncă pe podea.

— La naiba! urlă Lucas. Nu te purta aşa cu sculele mele, Bucky.

Aeroconsultants cumpărase uneltele, dar Barr nu comentă.

— Scuză-mă, şefule.

Se ridică în genunchi, apoi în picioare, şi se strecură afară de sub aripă.

Toate cele şase avioane F-4 se aflau acum în Hangarul Patru, aşezate în zigzag, câte trei lângă fiecare perete lateral, cu parbrizele ridicate. Conurile de la prore erau şi ele ridicate, etalând monturile unde fuseseră fixate scannerele radar originale. Pe fiecare avion fusese reinstalat turboreactorul complet reparat, iar Barr era mândru de aspectul nou şi suplu. Partea inferioară a fuzelajului şi cea de sub aripile şi cozile avioanelor erau vopsite cenuşiu, pentru vizibilitate scăzută. Deasupra, culoarea selectată era un crem cu luciu redus, fiind cea reprezentativă pentru corporaţia *Noble Enterprises*. De la conul prorei până la dispozitivele de admisie a aerului, o bandă roşie unică diviza cremul şi cenuşiul. De la admisia de aer în spate, în lungul fuzelajului şi apoi cotind în sus, pe stabilizatorul vertical, erau două dungi roşii paralele. Numerele N – toate imaginare – şi sigla *Noble Enterprises* erau tot roşii şi erau plasate deasupra dungilor de pe laturile fuzelajului.

Bordul de fugă al aripilor, incluzând eleroanele şi flapsurile, erau de asemenea prevăzute cu dungi de şaizeci de centimetri lăţime, una roşie deasupra şi una galbenă dedesubt. Piloţii de pe avioane mici, care se învârteau în jurul biroului operatorului bazei fixe păruseră liniştiţi la vederea avioanelor în noua lor uniformă. „Dezbrăcate” de suporturile de armament şi de însemnele militare, avioanele aveau aspectul unor echipe de demonstraţii aeriene.

Asta era exact ce vroiau ei să pară.

Amândouă avioanele Hercules prezentau aceeaşi temă, deşi ele nu fuseseră vopsite şi în crem. Cisterna fusese răzuită până la luciul de aluminiu iniţial,.la fel ca şi avionul *Aeroconsultants*, iar apoi pe amândouă fuseseră trasate dungile roşii de pe fuzelaj,

numerele N şi siglele.

Noble Enterprises părea un concern de succes, dar asta era doar o imagine falsă. Nici unul din avioanele F-4 nu erau apte de zbor, în acel moment. De pe fiecare avion fuseseră scoase toate sistemele avionice. Piloţii şi tehnicienii se căţărau pe cele şase avioane, muncind umăr la umăr, plângându-se împreună, în timp ce se concentrau fiecare asupra sarcinii lui.

Tom Kriswell şi Sam Vrdla reuşiseră, în sfârşit, să golească remorcile Jeep-urilor. Pe bancuri erau răspândite cutii negre, cabluri şi echipamente de diagnosticare. Vrdla conectase un radio vechi la o baterie şi o antenă, şi o staţie radio din Lincoln transmitea Garth Brooks, Vince Gill, Tanya Tucker şi, din când în când, Willie Nelson.

Barr se duse la şapte-şapte şi urcă pe scăriţă. Scaunele de catapultare fuseseră scoase, iar Wyatt stătea întins pe spate pe podeaua carlingii, cu capul înfipt între pedalele de direcţie, fixând o roată cu clichet în spatele panoului cu instrumente.

— Hei, Andy!

Wyatt îşi sprijini capul de o pedală şi privi în sus.

— Da?

— De când suntem aici?

— Mai e o zi până trec două săptămâni.

— Parcă ar mai fi o săptămână până trec doi ani.

— Ai reinstalat trenul principal de aterizare?

— Da! Acum am terminat cu munca fizică şi cu prostiile mecanice.

— Aşa că ai urcat să-mi spui că merită să sărbătorim, zise Wyatt.

— Da, la naiba! E un moment crucial.

— Bine. Trimite pe cineva în oraş, după bere.

Barr coborî de pe scară şi traversă hangarul spre locul unde Littlefield curăţa uneltele şi le punea la loc, în grămada de dulăpioare încastrate.

— Vrei să verifici sistemele hidraulice, cât mai avem încă avionul ridicat pe suporţi, Bucky?

— O s-o facem dimineaţă, Lucas.

Barr îşi scoase portofelul din buzunar. Pielea avea dungi negre, de la umezeală. Căută în compartimentul pentru bani şi

scoase cinci bancnote de cincizeci de dolari.

— Vrei să iei o pauză?

— Da, la naiba, dar nu o să găsim nici o femeie în oraşul ăsta.

Barr îndesă bancnotele în buzunarul de la piept al lui Littlefield.

— Ia una dintre Wagoneer şi du-te să cumperi un grătar cu propan, vreo cinci kilograme de muşchiuleţ tocat, nişte checuri, murături, cartofi prăjiţi, tot ce mai trebuie. Salată de cartofi. Nu uita salata de cartofi. Şi fasole călită.

— Ai uitat berea.

— Berea nu mai trebuie menţionată.

Littlefield îşi scufundă mâinile într-o cădiţă de plastic cu curăţitor de mâini fără apă şi începu să se spele cu lichidul unsuros.

Barr se îndreptă spre bancurile de lucru din partea din spate a hangarului.

Dezordinea aparentă de sârme, cabluri, instrumente şi cutii electronice era, de fapt, foarte organizată. Kriswell şi Vrdla aranjaseră în şase zone grupuri de instrumente aproximativ identice. Pe măsură ce încercau fiecare piesă cu instrumente digitale şi analogice, verificând funcţionarea corectă a circuitelor integrate, cipurilor din siliciu şi alte mistere care-l lăsau indiferent pe Barr, însemnau componentele care treceau testul cu bandă galbenă.

— Cum merge, Tom? întrebă Barr.

— *Magnifico!* E un material clasa întâi, Bucky. Nu am găsit decât nişte probleme de calibrare.

— Mă întreb cât l-a costat totul pe Unchiul Sam.

— Nu întreba. Cred că avem vreo zece milioane pe banc.

Barr întinse mâna spre o cutie de doi centimetri pătraţi.

— Nu atinge!

— Hei!

— Ăsta e biroul meu. Du-te în al tău.

— Vor merge? întrebă Barr.

— La naiba, nu ştiu!

— Al naibii de liniştitor.

— Bineînţeles că vor merge, spuse Kriswell, lăsând jos o piesă verificată şi scoţându-şi din buzunar pachetul de Marlboro.

Garantez eu.

— Cât timp?

— Sute de ore e suficient?

Îşi puse în gură ţigara neaprinsă. Se lăsase de fumat.

— Aşa ar trebui, aprobă Barr.

Merse pe lângă masă şi se aplecă să privească un Ecran de Deasupra Capului care se afla acolo. Era gol, dar el îşi imagină ţinte apărând de peste tot.

F-4 Phantom era un avion de vânătoare de două locuri, operatorul radar stând în spate. Scopul era ca pilotul să nu fie suprasolicitat cu prea multe sarcini de îndeplinit, mai ales într-o situaţie de luptă când ritmul devenea febril. Aceeaşi filosofie se aplica încă la bombardierele F-14 Tomcat şi F-111 cu aripi mobile.

Noble Enterprises transforma F-4 într-un aparat cu operare de pe un singur loc, folosind sistemele avionice şi comenzile proiectate iniţial pentru F-15 Eagle. Era o încercare ambiţioasă, dar care-i păruse realizabilă lui Demion, Kriswell şi Wyatt. Iar dacă ei o spuneau, Barr era de acord.

El nu trebuia decât să-l piloteze şi abia aştepta să o facă.

La 4:45 dimineaţa, aerul din perimetrul micului aerodrom era absolut nemişcat. Ahmed al-Qati se aştepta ca mişcarea să înceapă în orice clipă.

Spre nord-est, strălucirea slabă a zorilor începea să scalde clădirile mici din El Bardi. Încă nu era suficientă lumină ca să distingă marea de dincolo de oraş.

În spatele lui, în întuneric, se aflau optzeci şi cinci de oameni din Compania Întâi de Forţe Speciale. Conducătorii celor patru plutoane şi comandantul companiei, căpitanul Ibn Rahman, stăteau lângă el, la marginea pistei, aşteptând.

Al-Qati şi Khalil Shummari se întorseseră cu o zi înainte de la El Bardi, zburând până la Baza Marada, iar al-Qati îi pusese imediat la lucru pe ofiţerii forţelor speciale, chemând oamenii de la exerciţiile ce erau în desfăşurare şi convingându-i să-şi cureţe şi să-şi pregătească echipamentul pentru aplicaţia de dimineaţă.

Toată noaptea îi auzise bombănind şi chiar şi dimineaţă, cu toate că nu putea distinge cuvintele exacte, al-Qati auzea tonul de nemulţumire al zecilor de conversaţii ce se desfăşurau în

spatele lui.

Simţea, totodată, că ofiţerii erau nemulţumiţi de el, nu din cauza aplicaţiei neanunţate – pentru care nu fuseseră încă total instruiţi – ci din cauză că în timpul nopţii el se eschivase pentru trei ore de la propriile îndatoriri.

Atracţia magnetică a Hotelului Seaside din Tobruk era aproape mai mare decât puterea lui de rezistenţă. Cel puţin, în mintea lui nu construise o strategie defensivă. Al-Qati nu putea să creadă, şi nici să înţeleagă, soarta care atât de târziu o adusese pe Sophia Gabratelli în viaţa lui. Nu încerca să înţeleagă nici de ce, după luni de zile în care fusese sigur că-i făcea o curte fără sorţi de izbândă, ea îl primise în braţele şi în patul ei.

Nu-şi făcea iluzii despre el însuşi. De curând, observase pata de chelie care se extindea în partea din spate a capului. Nasul lui mare şi încovoiat domina faţa devastată de vânt, vreme şi soare. Ca să fie pe deplin sincer, existau şi unele lucruri pozitive. Era solid şi bine făcut. Muşchii de pe braţele, picioarele şi stomacul lui erau vizibili şi în bună formă. Spre deosebire de mulţi arabi, nu încerca să le trateze pe femei ca fiind inferioare. Presupuse că ar fi putut exista ceva mistic în reputaţia lui de războinic profesionist, dacă ea ar fi cunoscut-o. Atunci când erau împreună, el vorbea prea puţin despre sine şi despre isprăvile lui trecute. Nu era un lăudăros. Ea cunoştea foarte bine atât politica cât şi tensiunile mondiale şi conversaţiile lor îmbrăţişau aceste subiecte, ca şi fotbalul – ai cărui fani entuziaşti erau amândoi –, filmele şi muzica. Ea era mult mai avansată în domeniul artei şi literaturii, dar lui îi plăceau analizele ei în ambele domenii. Sophia asculta pasionată de câte ori vorbea el despre ceea ce învăţase despre tactica şi conducerea militară.

În ciuda schimbării fizice ce avusese loc în relaţia lor la ultimele două întâlniri, Sophia rămânea pentru el un ideal intangibil. Faptul că o astfel de femeie îl strângea lângă ea, că el îi putea mirosi aroma proaspătă a pielii netede, îl făcea mai viril decât oricând. Ea îi spusese că era un amant magnific…

— Îi aud, domnule colonel, spuse Rahman, smulgându-l din reverie.

— Da.

Auzea şi el zgomotul sacadat al rotoarelor.

Câteva secunde mai târziu, din întuneric apărură în viteză cele două elicoptere Mi-8 şi cele Mi-24 – cunoscute sub numele de cod ale NATO ca: Hip şi Hind. Patru elicoptere de asalt Mi-28 – nume de cod Havoc – zburau pe laturile grupului principal.

În mai puţin de o oră trebuiau să sosească şi două transportoare C-130 H, ca să încarce vehiculele blindate de transport ale companiei. Rahman numise şase oameni care să rămână în spate şi să însoţească echipamentul mobil.

— În regulă, căpitane, spuse al-Qati. Hai să le verificăm şi să le încărcăm!

Rahman făcu semn cu capul locotenenţilor, care se învârtiră şi plecară la plutoanele lor pentru o ultimă inspecţie înaintea îmbarcării.

Răpăitul armelor şi foşnetul paraşutelor din spatele lui erau acoperite de zgomotul elicopterelor, care planară deasupra locului şi apoi se aşezară pe asfaltul pistei.

Plutonul Întâi, cunoscut sub numeie de Pluton de Atac şi format din soldaţii cei mai buni, se îmbarcă primul. Ahmed al-Qati făcu câţiva paşi în spate şi îi privi mergând în şir, pe pistă. Erau îmbrăcaţi în echipamentul de camuflaj pentru deşert, cu căşti de oţel vopsite în culoarea nisipului, cafeniu şi cenuşiu. Fiecare om căra o raniţă de douăzeci şi şapte de kilograme şi avea ataşate de harnaşamentul paraşutei patru bidoane de apă de un litru. Un sac mare, fixat pe lateralul raniţelor, conţinea echipamentul personal CW. Arma principală a plutonului era puşca de asalt Kalaşnikov AK-74, de 5,45 milimetri. Plutonul mai era dotat şi cu o mitralieră grea DshK-38 de 12,7 milimetri, cu rachete antitanc RPG-7 şi cu rachete SA-7 Grail pentru apărare antiaeriană.

În ciuda plângerilor anterioare, oamenii lui se ţineau bine – capetele sus, umerii traşi în spate, cu mândrie. Locotenentul Hakim, comandantul lor, avansă repede spre capul coloanei şi comandă celor nouăsprezece oameni să ia loc în elicopterele de asalt Mi-24.

Celelalte trei plutoane se urcară rapid la bordul transportoarelor Mi-8.

Al-Qati se aplecă şi îşi ridică raniţa, aruncându-şi-o pe umăr. Îşi ducea în mâna stângă paraşuta şi tocul cu pistolul automat Tokarev de 7,62 milimetri, şi se îndreptă spre elicopterul Mi-8

conducător. Privind în jur, ca să se asigure că nu lăsaseră nimic în urmă, văzu numai cele opt vehicule BMD de susţinere a focului care îşi aşteptau transportoarele. Numără şase oameni care stăteau lângă ele.

Căţărându-se în cabina elicopterului, îl găsi pe maiorul Shummari vorbind cu cineva la căşti.

Huruitul motoarelor gemene Isotov ale rotoarelor făceau conversaţia imposibilă. Shummari îi întinsese căştile de rezervă şi al-Qati îşi scoase casca de oţel şi se aşeză pe scaunul lui.

— Totul e în regulă, Ahmed? întrebă maiorul.

— Începe cu optzeci şi cinci, Khalil. Câţi crezi că vor rămâne când vom termina?

Shummari îi studie câteva secunde faţa, în lumina din ce în ce mai mare a răsăritului şi în cea a becului roşu de sus, din cabină, după care îi răspunse:

— Chiar vrei un răspuns, Ahmed?

— Te rog.

— Cred că nouăzeci la sută e o estimare corectă.

Al-Qati se aplecă şi privi prin uşă cum elicopterele decolau. Prin uşile deschise ale cabinelor, îi văzu pe oamenii care aveau încredere că el le va asigura cât de multă siguranţă era posibil pentru nişte soldaţi profesionişti.

Se gândi că Shummari avea, probabil, dreptate. Opt sau nouă dintre ei aveau să fie aduşi acasă de ceilalţi. Era un număr acceptabil în timp de război, dar nu şi în vreme de pace.

Îşi va argumenta din nou poziţia împotriva exerciţiilor reale.

Dar nu credea că avea să reuşească.

Până în seara miercurii următoare, primul F-4 readus la viaţă era complet. Era un model E, cu numărul N 20677. Dacă norocul ţinea în continuare cu ei, până a doua zi aveau să-l termine şi pe nouă-trei.

Fiind de acord cu Barr că aspectul exterior al avioanelor Phantom era impresionant, Wyatt era, totodată, satisfăcut de ceea ce Demion şi Kriswell realizaseră în interior.

În spatele cupolei pentru radar de la proră era un scaner radar de atac Hughes. Acesta furniza impulsuri Doppler radarului APG-63, care avea o rază de căutare de o sută nouăzeci de kilometri.

O reţea de senzori instalaţi în diverse locuri ale fuzelajului şi aripilor erau cuplaţi la un sistem radar de avertizare ALR-56. Erau instalate şi sistemele de avertizare a lansării ALQ-128 şi cel IFF. Sistemele interne de contramăsuri de pe F-15 aveau codul ALQ-135. Pentru a proteja coada, punctul mort al pilotului, fuseseră adăugate sistemul radar de avertizare ALQ-154 şi sistemul de infraroşu de avertizare AAR-38.

Cutia neagră ce conţinea computerul programabil de procesare a semnalului fusese montată pe batardoul din spate al carlingii de la pupă. Acel computer procesa informaţia primită de la radar şi, posibil, de la legăturile de date cu avionul de Control şi Avertizare Aeriană, apoi afişa informaţia prelucrată pe HUD, montată acum deasupra tabloului cu instrumente. Ecourile radar ale avioanelor care zburau la aceeaşi altitudine sau mai sus erau simple, dar computerul era suficient de sofisticat ca să repereze şi reflecţiile slabe ale avioanelor ce zburau aproape de sol, să elimine reflecţia solului şi să afişeze pe HUD numai ţintele. În loc să privească mereu în jos şi să examineze un ecran radar ameţitor, un pilot ocupat, care cerceta cerul în toate direcţiile în căutarea vreunui avion sau unor rachete ostile, avea acum toate informaţiile de care avea nevoie direct la nivelul ochilor. HUD-ul raporta poziţia reală a ţintei, precum şi tipul şi viteza de apropiere. Totodată, ecranul anunţa pilotul când distanţa până la ţintă era bună pentru lansarea rachetei.

Carlinga fusese revizuită în mod substanţial. Întrerupătoarele, panourile de armament şi radio, comutatoarele erau în poziţii noi. Pe tabloul de instrumente erau fixate două tuburi cu raze catodice (CRT) de opt ţoli.

Toţi cei şaisprezece membri ai echipei de la *Noble Enterprises* erau adunaţi lângă uşa principală a hangarului, admirându-şi munca înainte să încuie pentru noapte.

Barr scoase o mână plină de monezi de jumătate de dolar din buzunar. Probabil că era singurul om din ţară cu o rezervă pregătită de jumătăţi de dolar. Spunea că îi plăcea să aibă ceva greu în buzunare.

Wyatt îi văzu mişcarea şi zise:

— Nu, Bucky.

— Ah, la naiba, Wyatt! Măcar să-l implicăm şi pe Dumnezeul

şanselor.

— În nici un caz. Mâine dimineaţă fac eu primul test. Tu poţi zbura ca pradă, pe Citation.

— Ce palpitant! zise Barr.

— Dacă tu faci prima încercare, Andy, asta te elimină de la următoarele cinci avioane, spuse Hackley.

— Aşa e corect, fu de acord Gettman.

Barr împărţi monezile.

— Hai să stabilim acum!

Kriswell luă şi el o monedă.

— Las-o baltă, Tom, îi spuse Barr. Tu trebuie mai întâi să aterizezi cu un Cessna cu elicea şi trenul de aterizare intacte.

Aruncară monezile în stilul „cel ce aruncă altfel decât ceilalţi iese“ până când stabiliră o listă de serviciu pentru zborurile de testare ale celor cinci avioane rămase: Jordan, Zimmerman, Barr, Hackley şi Gettman.

Odată fixată prioritatea riscurilor, Hank Cavanaugh stinse luminile şi închise uşa, după care se urcară toţi în Jeep-uri şi porniră spre Ainsworth.

Cu cât se apropiau mai mult de completarea avioanelor, cu atât mai sărbătorească era dispoziţia tuturor. Toţi erau bine dispuşi când umpleau sala de la *Rancher's Cafe and Lounge* şi începeau să spună comenzile. Barr se angaja într-o discuţie cu Julie Jorgenson, având ca subiect priorităţile educaţionale. O conducea cu subtilitate spre ideea că orice student ar trebui să ştie să scrie bine, înainte ca un profesor de engleză să înceapă să îndese în el Dickens şi Shakespeare. Julie ajunsese să se simtă foarte în largul ei cu Barr, poate copleşită cumva de cunoştinţele lui în problemele presante ale educaţiei. El ştia totul despre rezultatele testelor şi despre întrecerile naţionale de abilitate.

Wyatt răsuci dopul unei sticle de Budweiser şi o duse în culoarul mic dintre sufragerie şi holul în semiîntuneric. La mese erau două cupluri, iar la bar, trei bărbaţi singuri. Ridică receptorul telefonului montat pe perete şi folosi cartea de apel CIA pentru a face apelul.

La numărul lui Kramer nu răspundea nimeni. Nu lăsă nici un mesaj pe robotul telefonic.

La *Aeroconsultants* răspunse robotul, care nu-i spuse nimic în

afară de ce ştia deja.

A cincea oară încercă la tatăl lui Kramer, în Seattle.

— Domnule Kramer, sunt Andy Wyatt.

— Bună seara, domnule Wyatt.

George Kramer fusese întotdeauna foarte protocolar cu Wyatt, poate din cauză că, încă de la început, fusese deranjat de faptul că Wyatt o luase pe fetiţa lui din Seattle. Sau poate pentru că ştia mai multe decât credea Wyatt despre relaţia acestuia cu fetiţa lui.

— Îmi pare rău că vă deranjez din nou, domnule Kramer, dar mă întreb dacă Jan a luat legătura cu dumneavoastră?

Prima dată când sunase în Seattle, Wyatt fusese nevoit să folosească scuza că Jan era în vacanţă şi că el avea nevoie să vorbească cu ea.

— Ei, sigur, domnule Wyatt.

— Grozav! E acolo? Sau ştiţi cumva unde o pot găsi?

— Nu vrea să vorbească cu dumneavoastră.

George Kramer părea destul de bucuros.

Capitolul 8

Directorul lui *Central Intelligence* nu era numai şeful executiv al *Central Intelligence Agency*, dar şi conducătorul altor agenţii din comunitatea informaţiilor – Contrainformaţiile, Agenţia Naţională de Securitate, serviciile de informaţii ale armatei şi la nivel de cabinet. El îşi împărţea timpul între birourile de la Langley şi District. Era atât de ocupat încât Martin Church şi ceilalţi trei directori adjuncţi – Informaţii, Ştiinţă şi Tehnologie, Administraţie – aveau rareori contacte zilnice cu el, totuşi se reuneau cu toţii în şedinţe lunare.

Church era direct subordonat directorului executiv, care era subordonat, prin directorul adjunct pentru *Central Intelligence*, DCI-ului. Acest proces îi convenea lui Church, căruia nu-i plăcea directorul, un bărbat aparent rece, cu o abilitate deosebită în luptele politice din interior şi care putea fi foarte încăpăţânat când

era vorba de propriile lui păreri.

Directorul executiv îl căută la mijlocul după-amiezii.

— Eşti ocupat, Marty?

— Nu am nimic ce nu pot lăsa deoparte.

— DCI ar vrea să vorbească cu tine.

— Cu mine? Singur?

— Du-te la biroul lui, chiar acum.

Apartamentul în care se afla biroul directorului era luxos şi spaţios, cuprinzând şi o cameră de conferinţe şi o sufragerie. Cele două secretare suprasolicitate lucrau cu febrilitate la tastaturile computerelor şi răspundeau la telefoanele care ţârâiau în permanenţă. Church fu îndrumat spre sufragerie.

Ciocăni la uşă, înainte să o deschidă.

— Intră, Martin!

DCI era în chicinetă, pregătindu-şi un sandvici cu brânză. Mânca de cinci-şase ori pe zi, probabil din cauză că consumul de calorii nu putea ţine pasul cu ritmul frenetic pe care-l menţinea.

— Vrei un sandvici? întrebă el. Sau o plăcintă cu mere?

— Nu, domnule. Mulţumesc, oricum.

DCI ieşi din chicinetă, sorbind cu poftă dintr-o cutie de „7-UP“ şi se lăsă să cadă într-unul din scaunele moi şi adânci de la masa mare.

— Stai jos, Martin. Mai am vreo zece minute înainte să plec în District.

— Am citit raportul estimativ pe care mi l-ai trimis dimineaţă. Chestia libiană.

— Da, domnule.

— Ai vreo rezervă în legătură cu el? Cu numărul de opt mii de focoase?

— Nu, zise Church. Embry a făcut o estimare medie. S-ar putea să aibă chiar mai multe decât presupunem noi.

— În regulă. O să prezint în şedinţa NSC[1]. Atunci, o să le dezvălui şi Proiectul Icarus. În ce stadiu de pregătire se află Wyatt?

Church reuşi să-şi păstreze o faţă imobilă, dar capul începu să i se învârtă ca şi cum ar fi fost ameţit. În ultimele două luni, avansase cu misiunea lui Wyatt – nume de cod Icarus – având

[1] NSC – National Security Council – Consiliul de Securitate Naţională. (n.tr.)

impresia că Consiliul de Securitate Naţională îl aprobase deja. DCI era, totuşi, capabil de o astfel de viclenie. Îi plăcea să păstreze secretul proiectelor lui favorite săptămâni întregi, în acest timp provocând conversaţii cu aluzii despre viitor, după care îşi prezenta proiectele public. Lăsa astfel impresia că era pregătit întotdeauna pentru orice eventualitate. Reputaţia lui de cercetaş nu fusese pătată de când era în post.

— Ah, domnule, se pare că îi mai trebuie zece-douăsprezece zile, spuse Church.

Directorul îşi deschise calendarul.

— Cel mai devreme pe patru august?

— Da, domnule.

— Bine. Preşedintele va participa şi el la şedinţa asta şi vreau ca imaginea a opt mii de focoase să aibă impact. O să le arăt caseta video realizată de Departamentul Ştiinţă şi Tehnologie, cea despre efectele toxice asupra oamenilor. Cred că pot obţine aprobarea rapidă a acestui proiect. Dacă reuşesc să obţin şi un Ordin Executiv, putem evita comitetele de supraveghere ale Congresului, până când este încheiată misiunea.

— Există posibilitatea să nu o aprobe? întrebă Church.

— Extrem de mică, cred.

— Ce îi spun lui Wyatt?

— Nimic, la naiba!

Locotenent-colonelul Ahmed al-Qati se aplecă printre cei doi piloţi de elicopter şi privi cercetător orizontul. Zburau jos, totuşi suficient de sus ca să evite să ridice în urmă un nor de praf, iar orizonturile erau apropiate. Când văzu izbucnind furtuna de nisip în miniatură şi cele două bombardiere Sukhoi-24 începându-şi ascensiunea, îl bătu pe umăr pe pilot.

— Acum, locotenente, spuse el la interfon.

Botul elicopterului coborî spre pământ, în timp ce viteza de înaintare creştea.

Pe fereastra din partea dreaptă a elicopterului Mi-8, al-Qati văzu cum celălalt elicopter, la vreo cincizeci de metri distanţă, îşi creştea şi el viteza.

Se întoarse în spate şi îi privi pe cei treizeci de infanterişti care se clătinau pe scaunele lor. Erau deja îmbrăcaţi în hainele

diforme de război chimic, cu pachetele legate la exteriorul hanoracelor de protecţie.

Al-Qati făcu semn locotenentului care îl privea, iar acesta repetă semnalul spre oamenii săi. Aceştia îşi scoaseră căştile şi îşi puseră măştile de gaze. Îşi traseră pe cap glugile, realizate din vinilin flexibil şi extrem de încinse şi inconfortabile, iar deasupra îşi puseră din nou căştile. Urmară mănuşile mari, de vinilin, iar apoi îşi luară din nou armele în mâini.

Semănau cu nişte monştri cu ochi de insectă, din vreun film japonez prost, se gândi al-Qati.

— Doi kilometri, domnule colonel, spuse pilotul. Vom intra în nor în câteva secunde.

— Pregătiţi-vă, zise al-Qati, scoţându-şi căştile de la urechi şi descheindu-şi tocul de la masca de gaze, de la şold.

Piloţii îşi aranjară şi ei măştile, pe rând, în timp ce al-Qati şi-o aranjă pe a lui, expiră pe nas ca să elimine aerul şi cauciucul moale să i se lipească pe piele. Imediat ce îşi trase gluga pe cap, pielea lui începu să transpire.

Avea întotdeauna senzaţia că masca îi reducea rezerva de aer.

Se aplecă în faţă şi privi din nou prin parbriz. Norul de praf produs de explodarea bombelor de trei sute de kilograme se ridica, îndreptându-se spre est, în vântul uşor. Aerul era, totuşi, înceţoşat şi neclar, ca rezultat al gazului lacrimogen care îl satura. Exerciţiul necesita utilizarea gazului lacrimogen, pentru a simula cât mai bine realitatea. Ramad se temuse că soldaţii lui al-Qati şi-ar fi scos măştile, imediat ce ieşeau din raza vizuală a vreunui ofiţer. După părerea lui al-Qati, Ramad nu înţelegea disciplina, sau cum să o obţină.

Vedea, prin ceaţă, micile indicatoare ce fuseseră ridicate. Pe ele scria: „Emiţător Radio“, „Depozit de armament“, „Depozit de combustibil”. Erau obiectivele atacului său de la sol.

— E de aşteptat ca rezistenţa să fie nulă, spuse Ramad râzând, la instructajul de dimineaţă.

— Soldaţii israelieni bine echipaţi şi antrenaţi, de exemplu, îşi vor pune echipamentul protector CW[1] la câteva secunde de la prima explozie, ripostase al-Qati. E de aşteptat ca rezistenţa să fie

[1] CW – Chemical Warfare – Război chimic (n.tr.)

aprigă. În plus, civilii au primit şi ei măşti CW.

Guvernul libian nu îşi echipa astfel populaţia civilă.

— E posibil, acceptase Ramad.

— E probabil. Bombele tale au ca ţintă civilii. Asta repetăm?

Ramad nu răspunse la acea întrebare.

Locotenentul făcu un alt semnal cu mâna, iar soldaţii coborâră de pe scaune, lăsându-se într-un genunchi, cu faţa spre coada elicopterului. Al-Qati avu senzaţia că aude, peste mugetul motoarelor elicelor, clic-urile siguranţelor eliberate ale puştilor de asalt AK-74. Ţevile puştilor erau prevăzute cu dispozitive care să forţeze o creştere a presiunii gazului în butoiaşul armelor, presiune ce arunca afară cartuşele oarbe şi încărca seria următoare. La aceste prime exerciţii nu foloseau muniţie reală.

Al-Qati se prinse de un mâner, când elicopterul Mi-8 semnaliză, iar apoi ateriză, cu un zgomot înăbuşitor. Uşile din spate fură deschise larg şi soldaţii lui săriră în acţiune, aruncându-se afară şi răspândindu-se în ambele părţi ale elicopterului.

Al-Qati îl urmă pe locotenent, sări pe nisip, apoi se deplasă spre stânga şi se aruncă pe burtă.

Elicopterul se ridică, împrăştiind nisip în toate direcţiile şi acoperind soarele.

Al doilea elicopter, la o sută de metri în dreapta, se înălţă şi el.

În timp ce zgomotul rotoarelor se stingea, al-Qati îşi cercetă poziţia.

Tipic pentru Libia, acoperământul natural era foarte rar. La fiecare capăt al liniei de trăgători, grupele săpau locaşuri mici de adăpostire, pentru plasarea mitralierelor grele.

Ofiţerii şi sergenţii urlau ordine.

Nisipul fierbinte îl ardea şi transpiraţia îi curgea pe sub echipamentul protector. Cu un an înainte, într-un raport, estimase o scădere cu patruzeci la sută a capacităţii de luptă a unui soldat, atunci când era încorsetat în echipamentul şi masca de război chimic.

După plasarea mitralierelor şi tragerea focurilor de probă, grupele de recunoaştere ieşiră din linie şi se târâră pe dună, în coate şi genunchi.

Aerul era cleios din cauza amestecului cu gaz lacrimogen.

Operatorul radio se trânti în nisip lângă el, strigând prin

mască:

— Echipa a doua se apropie de emiţătorul radio, domnule colonel!

Al-Qati înclină din cap aprobator şi îşi privi ceasul. Un minut şi patruzeci şi cinci de secunde de la aterizare.

Şi, alarmat, se gândi cât de ridicol era totul. Oameni maturi jucându-se în nisip.

Ar fi preferat să fie la *Seaside Hotel*, aşezat confortabil în aşternuturi curate, ţinând capul Sophiei pe umărul lui, îmbătându-se cu parfumul ei şi vorbind încet în noapte, în timp ce ventilatorul de pe tavan se rotea leneş.

Nu-şi amintea ce vorbeau, dar nu avea importanţă, în comparaţie cu pacea şi euforia pe care i-o aducea ea.

Ahmed al-Qati îşi trase picioarele sub el şi, înjurând în intimitatea măştii, urcă dealul târându-se în zigzag.

Prima echipă din Plutonul Doi sări în picioare şi porni la atacul dealului, în spatele lui.

— Gândeşte-te că e un „57 T-Bird“ frumos şi costisitor restaurat, Andy, spuse Jim Demion. Nu vrem să-i zgâriem vopseaua, prima dată când iese din garaj.

— Dai dovadă de un simţ al proprietăţii groaznic, spuse Wyatt.

— N-am ce face. A renăscut sub mâinile mele.

În lumina răsăritului – îşi devansaseră timpul de pornire cu o oră, ca să ajungă la aerodrom înaintea localnicilor – aparatul Phantom părea zvelt, rapid şi mai puţin ucigător, suporţii pentru armament fiind îndepărtaţi. Rezervoarele exterioare de combustibil erau prinse la locul lor. Avionul stătea pe pistă, în faţa Hangarului patru, în noua lui uniformă crem, cu parbrizul din faţă ridicat, în timp ce Sam Vrdla stătea în carlingă şi făcea nişte ajustări de ultim moment.

Wyatt termină cu legăturile costumului său gravitaţional şi apoi se ridică.

— Eşti gata, Bucky?

— *Sufletul* e gata, Andy. Creierul se va trezi pe la nouă.

Barr pilota aparatul Citation, ca avion de urmărire, şi se îndreptă repede spre el, împreună cu Win Potter.

— Cine va manevra sistemul de comunicaţii, la capătul ăsta?

întrebă Kramer.

— Eu, zise Kriswell. Bătrânul Jockey Hoe. Vrei rock sau country?

— Ceva simfonic ar fi un semn bun, Tom.

Unul dintre celelalte F-4 fusese împins parţial afară din hangar, pentru ca antenele lui să iasă de sub acoperişul de oţel. Kriswell urma să folosească staţiile radio ale avionului ca să menţină contactul cu Wyatt şi să îi transmită mesajele lui Barr, dacă era necesar.

Testau şi staţiile radio, nu numai avionul.

Pe lângă seturile standard Nav-Com, fiecare F-4 şi, până la urmă, ambele transportoare Hercules urmau să fie echipate cu două seturi de staţii radio UHF codate. Cutiile negre ultrasecrete codau digital transmisiunile vocale şi decodau recepţiile vocale, ca protecţie împotriva ascultătorilor inamici. O a treia cutie neagră primea şi decoda semnalele de date codificate. În carlingă, staţiile radio erau identificate ca Tactică Unu, Tactică Doi şi Date Unu.

Wyatt şi Kriswell stabiliră frecvenţele pentru ambele canale vocale, iar apoi Wyatt porni spre avion.

— Hei, Sam! Când îmi primesc avionul?

Vrdla privi peste bordura carlingii.

— Vreau să fiu sigur, Andy.

— Îţi voi spune eu ce trebuie aranjat.

— Ar fi mai bine să nu fie nimic, zise Vrdla, urcându-se pe scaun şi trecându-şi picioarele afară, pe scăriţă.

Wyatt îşi prinse planşeta mică pe coapsa dreaptă, iar apoi îl lăsă pe Dennis Maal să-l ajute cu harnaşamentul paraşutei.

— Are o etichetă pe el, Andy. Scrie „Nu deschide înainte de Crăciun”.

— O să încerc să nu trag cu ochiul înăuntru, Denny.

Maal era un bărbat de talie medie, greu de clasificat, cu păr blond-cenuşiu şi o mustaţă asortată. Nu era un tip prea neliniştit şi nu avea multe cute pe faţă. La aproape cincizeci de ani, petrecuse douăzeci şi cinci de ani în Forţele Aeriene, majoritatea lor zburând pe KC-135 Stratotankers. Asta cerea nervi tari şi, din câte îşi putea da seama Wyatt, Maal nu-şi pierduse prea mult din calm, de la pensionare. Mâinile lui ferme aveau să se afle pe

controalele cisternei C-130 F, iar această sarcină nu-l deranja absolut deloc.

Wyatt urcă pe scăriţă, iar Maal îl urmă şi îl ajută să se lege de scaun. Când îşi puse casca şi îşi conectă liniile de comunicaţii şi oxigen, soarele era o jumătate de bilă roşie, la orizontul estic.

În timp ce APU îi indica amperajul, Wyatt alimentă tablourile şi testă staţia radio Tactică unu.

— Baza Yucca, Yucca Unu.

Cum treceau dintr-un deşert în altul, aleseseră ca apelativ radio o plantă de deşert.

— Cinci cu cinci, Unu, spuse Kriswell. N-aş fi reuşit mai bine nici dacă aş fi încercat.

— Încearcă canalul Tactic Doi, să vedem dacă rămâi la fel de norocos.

Al doilea canal radio codificat se comportă şi el bine.

— Tocmai i-am spus lui Bucky că poate pleca, raportă Kriswell.

Avionul Citation trecu prin faţa lui, cu Barr făcându-i semn cu mâna, şi Wyatt începu procedurile de pornire a motorului.. Amândouă turboreactoarele porniră uşor şi le lăsă să meargă în gol pentru câteva minute.

Maal îi făcu semn cu degetul ridicat, coborî de pe scară şi o luă cu el.

Wyatt deblocă frânele şi lăsă avionul F-4 să pornească încet înainte. Crescu viteza cu ajutorul manetelor de admisie, coti pe drumul asfaltat şi se îndreptă spre capătul pistei.

Citation-ul se ridică de la sol înainte ca el să iasă de pe drumul asfaltat.

Cuplă frânele, coborî parbrizul şi ambală motoarele la putere maximă, privind cu atenţie instrumentele. Avionul vibra şi se încorda împotriva frânelor. Temperaturile şi presiunile ţevii de eşapament păreau perfecte. Trase în spate manetele de admisie, privi în ambele direcţii să vadă dacă mai erau alte avioane şi apoi intră pe pistă.

Fără să oprească, Wyatt coti pe ceea ce ar fi trebuit să fie linia de centru şi împinse cu putere în faţă manetele de admisie.

Acceleraţia îl lipi de spătarul scaunului, aproape instantaneu. La indicaţia de o sută şaizeci de noduri, trecu manetele de admisie peste poziţia de maxim, în ardere finală.

Avionul Phantom ţâşni în urmărire, îşi înălţă botul zvelt şi se înălţă spre stele, retrăgându-şi în interior trenul de aterizare şi flapsurile.

— Ah, Yucca Unu, ai dispărut!

Wyatt citi informaţia vizibilă pe HUD.

— Baza, urc la doi-cinci „angels“, cu şase-zero-zero.

— Este exact ce credeam că faci, spuse Kriswell. Povesteşte-mi.

— Carlinga e puţin dezorientantă, recunoscu Wyatt. La naiba, am peste o mie de ore de zbor pe Eagle şi HUD-ul se pare că afişează corect…

— Cum adică „se pare“? interveni Demion.

— Stai puţin, Jim. Ceea ce e plictisitor e că încă seamănă cu un F-4 şi mă uit automat în jos, la tabloul de instrumente, iar acestea nu se mai află în locurile corecte. Iisuse, nici măcar nu sunt instrumente.

Instrumentele familiare, rotunde şi octogonale, fuseseră înlocuite cu afişaje digitale şi cu o pereche de tuburi catodice. Wyatt presupuse că fiecare pilot va avea nevoie de cel puţin zece ore de zbor ca să se obişnuiască cu noua amplasare şi să înveţe să se bazeze pe HUD pentru datele importante.

Trecu la orizontală la zece mii de metri, pe o direcţie nordică.

Se simţea bine.

Răsuci manşa şi execută două tonouri.

— Yucca Unu, Bucky spune să încetezi.

Aplecându-se în dreapta, privi în spate şi în jos şi, în cele din urmă, descoperi avionul Citation zburând la câteva mii de metri mai jos.

— Zboară perfect, spuse Wyatt.

— Urmăreşte scenariul, comandă Kriswell. La naiba, tu l-ai scris!

Următoarea oră, Wyatt urmă scenariul. În timp ce Barr îl urmărea, trecu avionul F-4 printr-o serie de manevre care creşteau gradat solicitarea asupra componentelor cheie. Încheie cu două călări false, intenţionate, ale motoarelor şi ieşi uşor din ambele.

— Bucky spune că ai trecut examenul, Yucca Unu.

— Mă bucur. Am două pagini cu însemnări, pe genunchi.

— Cât e de rău?

— Lucruri minore. Ajustări ale manşei. Echilibrarea cârmei e puţin intermitentă. Admisia de la tribord are un punct mort la şaptezeci la sută.

— La naiba, zise Kriswell, orice puşti poate trăi cu astea! Nu mai fi aşa de mofturos.

— Îmi cer cele mai profunde scuze.

— Aşa e mai bine. Hai să încercăm navigaţia.

Testară mai întâi sistemul TACAN[1], folosind staţiile radio din Rapid City şi Omaha ca să stabilească direcţiile. Apoi Wyatt introduse sistemul Nav Sat, care folosea trei din cei optsprezece sateliţi ai Sistemului de localizare Globală (GPS)[2] pentru a face triangulaţia deasupra pământului. În combinaţie cu altimetrul radiolocator, sistemele electronice îi puteau stabili longitudinea, latitudinea şi altitudinea, cu o precizie de câţiva metri. Comutând CRT-ul[3] corespunzător de pe tabloul de instrumente pe modul navigaţie, simbolul lui apărea în centrul ecranului, iar liniile grilei suprapuse îi ofereau o interpretare grafică a poziţiei sale geografice. În partea de sus a ecranului, poziţia era afişată numeric: 43-05.19 N 98-45-75 V.

Afişajele HUD-ului îi prezentau principalele date numerice. Sus, era afişat capul-compas: 265. Într-un chenar, în partea dreaptă, se vedea altitudinea de 9.739. La baza ecranului erau cantitatea de combustibil şi indicaţia vitezei, în acel moment: 461 de noduri.

Prin intermediul lui Kriswell, Wyatt află că Barr, care zbura chiar lângă el, confirma informaţia de navigaţie.

— Să trecem pe video, Yucca Unu!

— Recepţionat, video, Baza!

Camera video sofisticată montată în partea de jos a conului prorei, în spatele unei ferestre mici de plexiglas, putea înregistra imagine video reală, viziune nocturnă mărită şi imagini în infraroşu. Wyatt făcu să apară pe CRT-ul stâng modulul real, cu ajutorul unei cutii mici de control, fixată pe lateralul consolei

---

[1] TACAN – Tactical Air Navigation – Sistem de navigaţie aeriană tactică. (n.tr.)

[2] GPS – Global Positioning System – Sistem de localizare globală. (n.tr.)

[3] CRT – Cathode Raytube – Tub catodic. (n.tr.)

manetelor de admisie.

Nu existase suficient spaţiu ca să asigure o mişcare verticală şi de rotaţie a lentilelor camerei, aşa că aceasta era montata fix. Ecranul îi arăta cerul albastru, şi Wyatt coborî botul avionului până când obţinu pe ecran o pată de pământ, înconjurând un lac mic şi albastru. Mări imaginea, cu rotiţa de sub deget. Locul se apropie de el, crescând.

— Am făcut rost de un lac, Baza.

— Integrează.

În urma unei atingeri a întrerupătorului cu manetă, computerul copie imaginea video reală şi adăugă o simulare a ei pe HUD. Într-o zi senină ca aceea, imaginea simulată se potrivea cu ceea ce vedea prin HUD, dar noaptea sau pe vreme rea, computerul îi putea oferi o imagine mărită pe care el nu ar fi văzut-o în mod normal.

Folosi cele două butoane de ajustare de la baza HUD-ului şi deplasă imaginea transmisă de computer pe HUD până când coincise cu imaginea reală. Dacă îşi mişca capul prea mult în dreapta sau în stânga, imaginea suprapusă aluneca de pe cea reală.

— Mi se pare că merge bine, Baza.

— Bine, Yucca, ajunge cu asta pentru azi. Hai să facem prima testare a radarului de căutare!

Barr se desprinse şi fugi spre sud, ca să joace rolul vânatului. Wyatt ridică botul avionului, ca să crească altitudinea, şi apoi navigă, dându-i timp lui Barr să se ascundă. Scrise o notiţă despre consumul de combustibil. Privi suprafaţa îndepărtată a pământului, care avea o tentă de bej. Observă formaţiile de nori – strato cumulus şi cirrus – care se înălţau spre vest. Se gândi să „bâzâie“ câteva maşini de pe Drumul Naţional Doi, care traversa statul, dar se hotărî să nu provoace nici un atac de cord.

După zece minute, comută radarul pe activ, ceea ce în situaţii de luptă, ar fi furnizat inamicului o emisie radar ce putea duce la reperarea lui ca ţintă. Selectă o rază de căutare de două sute de kilometri, intră pe o orbită de doi kilometri şi parcurse două circuite.

Apăru imediat o ţintă şi, judecând după direcţia şi altitudinea acesteia, o notă ca fiind un zbor comercial ce se îndrepta spre

Sioux City. Nu reuşea să găsească avionul Citation.

Barr nu avea să-i uşureze munca, bineînţeles, iar Wyatt nu crezu nici o clipă că acesta îşi menţinuse capul sudic după ce se despărţiseră.

Aparatul Citation avea radar, folosit în principal, pentru detectarea vremii şi pentru anticoliziune, dar era suficient ca să repereze avionul F-4, dacă se apropia.

În zece minute, ţinând cont de vitezele lor combinate, dacă s-ar fi îndreptat spre sud, Barr ar fi putut ajunge la aproape două sute patruzeci de kilometri, afară din raza de acţiune a radarului.

Wyatt nu credea că era cazul.

Comută radarul pe pasiv.

Jos, în stânga, era oraşul O'Neill, cu *Elkhorn River* curgând spre sudul lui. Wyatt coborî aripa dreaptă, roti botul şi coborî în spirală, crescând viteza la şase sute patruzeci de noduri, viră pe un cap-compas de două sute de grade.

După cinci minute, începu un viraj larg spre dreapta şi scăzu viteza. Altimetrul radar raportă că avionul Phantom se afla la nouă sute de metri AGL. Oraşul Atkinson era la câţiva kilometri în faţă şi în dreapta, pe o direcţie oblică.

Elkhorn River era conturat clar de vegetaţia în meandre, care trecea de la vest spre est. Wyatt reduse admisia şi mai mult şi începu un viraj la dreapta, care să îl aducă pe direcţia râului.

Atkinson trecu în viteză prin stânga lui. Câteva maşini opriseră pe marginea autostradei *Route 20*, aşa încât ocupanţii lor să-şi poată ridica feţele spre el.

Tastă o rază de cercetare de cincizeci de kilometri a radarului şi apoi trecu pe activ.

Pe CRT-ul din dreapta apăru baleiajul faţă-spate, suprapus pe ecranul de navigaţie. Nu era nici o ţintă aeriană acolo, şi nici pe HUD.

Crescu raza de examinare la o sută de kilometri.

Blip.

Ţintă la nivelul solului, la şaizeci şi şapte de kilometri în faţa lui, deplasându-se spre est cu trei sute douăzeci de noduri, urmând râul.

Wyatt presupuse că Barr adusese avionul Citation la vreo şase metri deasupra suprafeţei râului şi sub nivelul vârfurilor copacilor.

Comută pe modul radar de atac, folosi joystick-ul mic ca să centreze reticulul de ţintă peste simbolul de pe HUD şi îl fixă aşa. Acum radarul avea să urmărească ţinta, în timp ce, pe modul căutare, avea să continue să caute alte ţinte.

Wyatt împinse în faţă manetele de admisie, crescând viteza la patru sute de noduri, în timp ce continua să micşoreze altitudinea. Rămase la două sute de metri deasupra râului, căci viteza lui nu-i permitea să execute aceleaşi schimbări de curs ca şi râul.

Distanţa dintre avioane scăzu la cincizeci de kilometri.

Dacă ar fi avut rachete la bord, în scurt timp ar fi putut să activeze un „detector de căldură“ sau un „dispozitiv de dirijare radar“ asupra ţintei şi apoi să pornească în căutarea altui obiectiv.

— L-am prins, Baza Yucca.

— Recepţionat, Unu!

După câteva secunde, Kriswell reveni, spunând:

— Bucky zicea: „La naiba“.

— E norocos că îi dau şansa să o spună.

Wyatt verifică cantitatea de combustibil. Mai avea aproximativ cincisprezece minute.

Împinse manetele de admisie în ardere finală.

Simbolul de pe HUD se apropia fulgerător de el.

Câteva momente mai târziu, avionul Citation apăru brusc pe ecranul video, dansând deasupra firului subţire al râului şi evitând arborii care se aplecau spre el din ambele părţi.

Wyatt trase în spate manşa şi urcă pe verticală imediat ce trecu pe deasupra avionului comercial.

— Unu, Baza! Buck spune că o faci pe grozavul.

— Probabil că are dreptate, zise Wyatt.

Presiunea forţei gravitaţionale care îl lipea de scaun era dezmeticitoare şi însufleţitoare, totuşi nu avea aceeaşi senzaţie de limpezime şi înălţare pe care ştia că ar fi simţit-o dacă ţinta ar fi fost reală.

Atunci nu ar fi fost la fel de simplu, iar ţintele puteau riposta.

Asta făcea adrenalina să crească.

Zborul United al lui Jan Kramer ateriză la Albuquerque la unu dimineaţa, şi ea luă un taxi spre nord, spre apartamentul ei.

După ce descuie uşa, aruncă pe carpeta dinăuntru cele două valize şi începu să aprindă veiozele şi să verifice umezeala pământului de la plantele ei. Erau toate în stare bună, aşa că bănui că Liz Jordan trecuse pe acolo.

Deci, cuiva îi păsa.

Nu credea că Wyatt fusese acolo.

În timp ce îşi scoase jacheta de la costumul de călătorie, iar apoi bluza şi fusta, apucă butonul de „replay“ al robotului telefonic. Erau unsprezece mesaje, şase din ele fiind de la Wyatt. Mesajele lui erau scurte şi la obiect, ca de obicei: „Sunt eu, din nou. Sună-mă, te rog“.

Ridică telefonul şi sună la *Sandy Inn*, în Ainsworth. Auzi soneria de opt ori, până când un suflet sărman coborî din pat ca să răspundă, la centrală. Oricine era, încercă să pară vesel, deşi fără prea mult succes, atunci când ea ceru camera lui Cowan.

Telefonul din cameră sună de două ori.

— Alo?

— Domnule Cowan. Aici e domnişoara Manners.

— Jan? Unde ai fost? Am încercat…

— M-am întors pe vechile terenuri de plimbare, spuse ea.

— Grozav. Ascultă…

„Ai de gând să mă întrebi unde am fost?“

— Ce să ascult? întrebă ea.

— Unde ai fost?

— Plecată.

— Înţeleg, zise el.

Somnul îi dispăruse din voce şi baritonul ferm răsună plăcut în urechile lui Kramer.

— Am sunat să-ţi spun că voi fi aici până se va încheia proiectul curent.

— Cum? Ce vrei să spui, Jan?

— Cineva trebuie să se ocupă de magazin până te întorci tu, şi eu voi fi aceea. Aşa că m-am întors.

— Mulţumesc.

„Spune doar că ai nevoie de mine“.

După o tăcere lungă, Kramer zise:

— Am vorbit cu nişte firme de avocaţi din L.A. Cred că o să primesc nişte oferte.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el.

„Spune-mi să rămân“.

— Dacă ai nevoie de ceva – scrisori de recomandare, vreun telefon... Ea trânti receptorul.

Capitolul 9

— M-ai trezit, Bucky.

— Unele dimineţi nu sunt prea grozave, spuse Barr.

Nu se mai simţise bine din timpul micului dejun, când Wyatt îi spusese despre Kramer. De fapt, îşi părăsise grămada de clătite în favoarea telefonului care se afla în hol, lângă zona goală şi neluminată a barului.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? îl întrebă Kramer, iar Barr îi simţi îngrijorarea în voce. E cineva rănit? Cine?

— Eu, spuse el. Sunt rănit că ai lansat prostia asta, că ne părăseşti.

— Nu e o prostie, Bucky. A venit vremea să fac o schimbare.

— Asta este întotdeauna o scuză pentru altceva.

Aşteptă ca ea să zică ceva despre nevoia de noi provocări.

— Am nevoie de direcţii noi, Bucky. De noi provocări.

— Cum ar fi asocierea în vreo firmă pretenţioasă de avocaţi? Ce e palpitant în asta, Jan?

— Mi-au propus parteneriatul.

— Eşti deja partener. Hei, ai avut destule momente de criză într-o săptămână, cât să-ţi ajungă pentru un an...

— Plătesc bine, spuse ea.

— Vrei mai mulţi bani? Îţi vom da noi.

— Pentru asta e nevoie de un vot al comitetului.

— Eşti şi tu în comitet, ripostă el. La naiba, poţi să iei salariul meu.

— Nu vreau salariul tău. Vreau o schimbare.

— La naiba! Fă-mi o favoare.

— Ce anume?

— Nu face nici o promisiune nimănui înainte să mă întorc şi să discutăm.

— Tocmai am discutat.

— Faţă în faţă.

Ea oftă.

— Bine, Bucky.

Când Barr închise, grupul de la *Noble Enterprises* se ridicase deja de la masă şi ieşea pe uşă, îndreptându-se spre Jeep-uri.

Wyatt stătea la câţiva paşi de el, privindu-l.

— Ce a spus?

— Ai nevoie de un picior în dos.

— A spus ea asta?

— Ar fi putut s-o facă.

Barr vru să mai adauge ceva la acea afirmaţie, dar apoi se hotărî să se oprească. Trecu pe lângă Wyatt, traversă cafeneaua şi deschise uşa de sticlă.

Afară era arşiţă, dar asta nu era ceva neobişnuit.

Neil Formsby ajunse în Quallene, Algeria, la ora trei după-amiaza, pe douăzeci şi cinci iulie. Erau 48 de grade la umbra curmalilor, dar aceştia nu erau suficienţi.

După estimarea lui, se afla la aproape o mie cinci sute de kilometri sud de Alger şi la o mie opt sute de kilometri de coasta vestică a continentului. Ceea ce era aproape perfect, din punctul lui de vedere.

Drumul pe uscat de la Rabat, care ocolise toate centrele populate, adăugase douăzeci şi nouă de mii de kilometri la zecile de mii înregistraţi deja pe contorul de parcurs al vehiculelor lui închiriate şi extrem de uzate. Pe drum avuseseră loc o mulţime de defecţiuni, dar preîntâmpinase această posibilitate cu o rezervă secretă de componente de schimb şi toate reparaţiile, la carburatoare, pompe de ulei, alternatoare şi arcuri rupte, fuseseră făcute la marginea drumului.

Convoiul cuprindea şapte camioane cisternă, o semiremorcă cu un echipament de remorcare vechi D-9 Caterpillar pe ea şi Land Rover-ul pe care-l conducea el. Îl însoţeau şaptesprezece oameni de aproape tot atâtea naţionalităţi şi permise de şofer, şi bănuia că fiecare dintre ei era căutat în vreo ţară pentru cel puţin

un delict major. Îşi lăsase barba să crească şi permisese murdăriei să se acumuleze pe hainele lui, doar ca să arate ca şi ceilalţi.

Sosirea şoferilor crescuse în mod semnificativ populaţia din Quallene. Era mai curând o zonă mai lată a ceea ce guvernul algerian definea probabil drept drum. O duzină de clădiri părăginite adăposteau un număr necunoscut de oameni care, fiind inteligenţi şi ne-britanici, stăteau înăuntru şi se ascundeau de soarele amiezii.

Scoase braţul pe fereastră şi îl roti în cercuri mari, făcând semn şoferilor de camion din spatele lui să-şi continue drumul.

Conduse prin sat şi ridică viteza la aproape patruzeci de kilometri pe oră. Era o viteză destul de antrenantă, după media de douăzeci şi cinci de kilometri pe oră pe care o realizaseră până atunci.

La douăzeci de kilometri după ieşirea din oraş, coti şi ieşi de pe drum, ceea ce nu reprezenta un act deosebit de curaj. Drumul era destul de asemănător cu zona de lângă drum. Era compus din bulgări tari de pământ, iar buruienile şi tufănişul uscat – semănând a kilometri şi kilometri de schelete – sugerau că pe acolo nu circulau vehicule, în mod obişnuit. Regiunea era deluroasă, dacă movilele de trei-patru metri înălţime puteau fi numite dealuri.

Privind mereu în oglinda retrovizoare, ca să nu-şi piardă nici una din încărcături, Formsby conduse Land Rover-ul câţiva kilometri spre nord, ocolind colinele. Găsind un loc relativ plat şi izolat de orice lucru viu de pe pământ, opri şi parcă. Opri motorul, coborî şi se întinse.

Soarele îl lovea nemilos în cap şi îşi căută în spatele camionului pălăria safari cu boruri mari. Avea senzaţia că mişcarea fizică îi era reţinută de stratul de praf care i se întărise pe jachetă şi pantaloni. Cizmele lui abia dacă făceau să crape crusta de la suprafaţa pământului.

— Aici e? întrebă însoţitorul lui, coborând şi el din camion.

— Cred că da, Jacque.

Jacque – singurul lui nume – afirmă că servise în Legiunea Franceză Străină, şi putea fi adevărat. Arăta ca un tip de proastă reputaţie, aşa încât Formsby îşi ţinuse lângă el Browning-ul automat de nouă milimetri, întreaga călătorie. Dormise iepureşte.

Jacque se duse să dirijeze semiremorcile într-o linie de parcare rigidă militară, iar Formsby făcu o plimbare lungă spre nord, oprindu-se să urineze pe o tufă care implora pentru orice gen de umezeală.

După ce măsură zona în toate direcţiile cu privirea lui ageră, Formsby hotărî că era potrivită şi se întoarse la camioane.

— În regulă, Jacque, putem descărca!

Oamenii avură nevoie de aproape o oră ca să descarce şi să înalţe cortul din pânză, patul de campanie, masa de gătit şi grătarul cu propan, frigiderul alimentat cu propan şi duşul portabil. Formsby îşi scoase din Land Rover cutiile de provizii şi puşca M-16 şi le duse în cort.

Era încântat de duş şi nu îşi făcea probleme în legătură cu apa. Adusese cu el patru mii de litri de apă, gândindu-se că CIA nu avea să comenteze preţul, atât timp cât nu ştiau despre asta.

Când terminară de aranjat tabăra, cortul din pânză părând oarecum părăsit alături de camioanele mari, Jacque se apropie de el.

— Cred că asta e tot, domnule Jones.

Formsby îşi luase numele de Nevada Jones, un omagiu adus, după părerea lui, filmelor „Aventurierii” şi „Indiana Jones”.

— Presupun că da, Jacque.

Scoase plicul din cămaşă şi i-l întinse fostului legionar.

Jacque îi numără.

— Zece mii de „americani”. E corect, domnule Jones.

Stabiliseră să-i plătească lui Jacque rate de zece mii de dolari la fiecare opt sute de kilometri. Jacque ştia că el avea o centură cu bani în jurul taliei, dar ştia şi că avea un Browning automat, iar Formsby interzisese tuturor colegilor lui Jacque să poarte arme în acea călătorie.

— Foarte bine, spuse Formsby. Acum, trebuie să luaţi tractoarele şi Land Rover-ul şi să vă întoarceţi în Quallene. Pe şapte august, când veţi reveni aici, vei primi ultimii cincizeci de mii.

— Plus apa?

— Plus ce va rămâne din apă.

În timp ce oamenii decuplau tractoarele de remorci, Formsby intră în cort, căută într-una din cutiile lui de carton şi scoase patru

cutii de plastic. Totodată, găsi şi zece grenade explozive.

Când ieşi din cort, Jacque îl privi cercetător câteva clipe, după care întrebă:

— Ce sunt acelea?

— Un emiţător în infraroşu şi detectoare de mişcare. O să le pun în jurul meu şi oricine se va apropia, va primi un cadou de şrapnel propulsat prin explozie.

— Înţeleg, zise Jacque.

Iar Formsby era sigur de asta. Înţelegerea lor era ca Formsby să fie lăsat fără nici un vehicul, ca să fie siguri că va fi prezent pe şapte august, cu plata finală. Formsby completa acea înţelegere asigurându-se că nici Jacque, nici vreunul din cei şaptesprezece prieteni ai lui, nu aveau să se apropie în vreo noapte dinainte de şapte august.

Se simţi uşurat când camioanele şi Land Rpver-ul plecară, în sfârşit. Nu dormise bine în timpul zilelor lungi ale călătoriei.

Imediat după dispariţia ultimului camion, Formsby se duse la frigiderul de lângă cort, îl descuie cu o cheie şi despachetă învelitoarea cu bule de aer a unei sticle de bere Molson.

O bău din trei înghiţituri lungi, după care deschise o alta.

Pentru eventualitatea în care Jacque se întorcea să-l verifice, Formsby pierdu câtva timp jucându-şi rolul de responsabil cu securitatea şi aranjă detectoarele de mişcare şi grenadele în cele patru colţuri ale taberei. De fapt, detectoarele nu declanşau grenadele, ci îl alertau pe el, dacă în zonă intrau intruşi.

Iar el ştia cum să declanşeze singur grenadele.

Duşul era montat lângă cisterna cu apă şi Formsby conectă un furtun de la pompa cisternei la rezervorul de deasupra duşului. Umplu rezervorul cu pompa de alimentare cu benzină, apoi îşi scoase hainele şi făcu un duş ce dură douăzeci de minute, consumând două sute de litri din acel articol extrem de preţios în deşert. După aceea se bărbieri şi mai făcu un duş scurt.

Mergând gol pe nisipul fierbinte, intră în cort şi îşi puse o pereche de blugi Levi’s curaţi şi o cămaşă albă. Se simţea extraordinar de bine, împrospătat şi gata de acţiune.

Acţiunea se concretiză în desfacerea carabinei M-16, curăţarea şi încărcarea ei cu unul din cele douăzeci de încărcătoare pe care le avea cu el. Apoi îşi găti o cină din varză de

Bruxelles, cartofi piure, sos de friptură şi carne de vită în sânge. O completă cu o sticlă de Bordeaux roşu sec 1978. CIA plătise toate acestea, iar el le savura.

Pe douăzeci şi şase iulie, Formsby ieşi de sub plasa de ţânţari care îi proteja patul, îşi făcu o cafea şi un ou ochi pentru micul dejun, după care dezlegă tractorul Caterpillar şi îl făcu să pornească, după câteva starturi false. Se dădu jos, ca să coboare rampele remorcii „papuc”, apoi conduse buldozerul cu spatele şi îşi testă vechile cunoştinţe de comandă atât a tractorului, cât şi a cupei buldozerului.

Lăsă Caterpillar-ul să meargă în gol, sparse cuburi de gheaţă din patru dintre tăviţele din frigider şi îşi pregăti o cană de ceai cu gheaţă. Reumplu tăviţele cu apă, le puse înapoi în congelator şi îşi luă pălăria safari.

Formsby petrecu unsprezece ore conducând Cat-ul spre est şi vest, după care mâncă ficat şi ceapă sote, la cină.

Pe douăzeci şi şapte, dedică alte şapte ore nivelării unei piste de doi kilometri lungime şi trei metri lăţime, printre colinele de pământ. Lui Formsby, pista rudimentară i se părea o cicatrice pe un pământ care avea deja mult prea multe cicatrici. Peste o lună, nimeni nu avea să-şi mai dea seama că fusese acolo. Când termină, parcă tractorul pe remorca lui şi îl legă din nou. Chiar dacă nu era un meseriaş excelent, lui Formsby îi plăcea să-şi pună sculele înapoi la locul lor.

La cină, îşi prăji nişte felii foarte subţiri de carne de viţel, însoţite de un excelent St. Emilian. După cină, îşi instală staţia radio şi o conectă la antena pe care o ridicase în afara cortului. La miezul nopţii, porni staţia, introduse frecvenţa cu ajutorul tastelor digitale, apăsă butonul de transmisie şi spuse:

— Paper Doll, Degas. În poziţie.

Nu se aştepta, şi nici nu aşteptă, nici un răspuns. Introduse o nouă frecvenţă, apoi închise staţia şi se gândi că următoarele nouă zile aveau să fie pline de monologuri.

Cu toate că se trezi devreme pe douăzeci şi opt iulie, avea să fie o zi de lenevie. Mâncă un mic dejun format din ouă, şuncă, vafe şi chifle, apoi făcu primul duş din acea zi. Făcea patru duşuri pe zi.

Rămase în cort toată dimineaţa, întins pe patul de campanie şi

citind Proust. Transpira mult.

La zece minute după prânz, staţia radio începu să pârâie:

— Goya.

Se rostogoli de pe pat şi ridică microfonul.

— Degas.

— K, amice, dă-mi un punct de reper.

Formsby apăsă butonul de transmisie, aşa încât pilotul să-şi poată folosi detectorul de direcţie.

Când ridică degetul, pilotul spuse:

— K, amice, să fii acolo pe la zece!

Formsby se pregăti, fixându-şi tocul de armă şi apoi agăţându-şi puşca M-16 pe umăr.

Nu poţi niciodată să ştii cine vine la masă.

Avionul – un De Haviland DHC-5 Buffalo, fără nici un însemn al vreunei ţări sau corporaţii – apăru la est, la joasă altitudine, şi făcu o trecere pe deasupra pistei primitive. Se părea că pilotul era destul de mulţumit de ceea ce văzuse, căci făcu un cerc şi apoi se apropie ca să aterizeze.

Ateriză, cu două salturi şi o scurtă alunecare, iar apoi viră spre remorcile parcate.

Formsby făcu vesel cu mâna, indicând un loc de lângă remorca „papuc“. Pilotul manevră manetele de admisie, ţâşni spre acel loc şi realiză un viraj strâns, de o sută optzeci de grade. Motoarele se opriră, cu câteva rateuri zgomotoase.

Traversând solul fierbinte spre avion, Formsby simţi cum muşchii i se încordau.

Pilotul şi încă un bărbat coborâră pe o uşă laterală. Formsby presupuse că pilotul slăbănog, cu pălărie de cowboy, era american.

Muşchii i se relaxară puţin.

— Tu eşti Jones? întrebă pilotul.

— Nevada Jones.

— Mda, am citit cartea şi am văzut filmul. Ce e cu puşca?

— Mi s-a spus că în deşert sunt multe sălbăticiuni, spuse Formsby.

— Presupun că sunt. Vrei să descărcăm totul aici?

— Categoric.

Treizeci de minute mai târziu, paisprezece lăzi fuseseră

coborâte de pe rampă pe rulmenţi şi lăsate în praf, lângă remorcă. Fiecare lădiţă era acoperită cu o prelată.

Formsby desfăcu prelatele şi verifică conţinutul fiecărei lăzi.

— Asta ai comandat, Jones?

— Exact, amice.

— Am încercat să te mulţumim, spuse pilotul.

— Pot să vă ofer prânzul, domnilor?

Pilotul privi în sus, spre cer, apoi spre orizont şi, în cele din urmă, la ceas.

— Mda, nu văd de ce nu.

Formsby făcu şase sandvici-uri groase cu jambon şi scoase un pachet cu şase sticle de bere englezească.

Schimbaseră anvelopele tuturor avioanelor, înlocuindu-le cu cele mai late şi mai moi pneuri pe care puteau să le monteze la roţile trenului de aterizare. Le umflaseră cu nitrogen.

Toate suporturile pentru avioanele F-4 şi o pereche pentru Hercules fuseseră puse la punct, vopsite în gri şi urcate la bordul transportorului.

Wyatt îşi ridică spre Damion planşeta cu clamă, de care era prinsă lista de verificări.

— Este ultimul punct de pe foaia mea, Jim.

Demion îşi examină propria listă.

— Şi pe a mea la fel. Au fost câteva momente în care nu credeam că o să ajungem aici, Andy.

— Suntem cu o zi în avans faţă de orar.

— Cu excepţia combustibilului şi a schemei de pregătire, zise Demion.

Fuseseră nevoiţi să reumple de şase ori camionul cisternă închiriat, pentru a satisface cerinţele zborurilor de testare şi pregătire, şi să umple celulele de combustibil de pe avionul cisternă C-130. Winfield Potter era din nou în Lincoln, pentru încă o încărcătură. Contul pentru combustibil al lui *Noble Enterprises* era din ce în ce mai încărcat, iar Wyatt spera că există cineva la celălalt capăt, care să plătească facturile.

Se îndreptară amândoi încet spre Hangarul Cinci, urmărind activitatea de încărcare la bordul transportorului Hercules a sculelor şi echipamentului. Transportorul urma să facă dimineaţă

o tură scurtă la Albuquerque, ca să returneze echipamentul pe care nu-l luau cu ei: ramele motoarelor, compresoarele, seturile suplimentare de scule.

Peste tot erau răspândite pancarde uriaşe, pe care erau scrise de mână inscripţii. „FUMATUL INTERZIS” era regula de bază, de când avionul cisternă fusese încărcat.

Wyatt îi observă pe Arnie Gering şi Lefty Harris şi le făcu semn spre peretele hangarului.

— Ce s-a întâmplat, Andy? întrebă Harris.

Wyatt avea pregătite plicurile lor. Le întinse fiecăruia câte unul.

— Voi doi trebuie să mergeţi înapoi la Albuquerque, dimineaţă, cu Herc. Vreau să vă spun cât de mult apreciez că aţi lucrat acele ore suplimentare.

Gering îşi deschise plicul şi numără douăzeci de bancnote de o sută de dolari.

— Ai grijă cum îi cheltui, Arnie. Nu trebuie să atragi o atenţie nedorită.

Gering băgă plicul în buzunarul de la spate.

— Da, Andy, mulţumesc. Eşti sigur că nu mai ai nevoie de ajutor acolo unde mergeţi?

— Suntem suficienţi, spuse Wyatt.

Gering îl privi pe Demion, care înclină aprobator din cap.

— Ei bine, întotdeauna îmi prind bine nişte bani în plus.

— S-ar putea să mai apară şi alte proiecte speciale, în viitor, zise Wyatt.

— Când?

— Nu ştim niciodată când apar, îi spuse Demion. Vă anunţăm noi.

Gering şi Harris se întoarseră la transportor, ca să ajute la încărcarea cutiilor.

Cele două avioane C-130 păreau aproape identice, cu excepţia numerelor de pe fuzelaj. La avionul cisternă, cu numărul 61043, se observa ţeava de aspirat combustibil ieşind cu câţiva metri peste bordul de fugă al aripii de la babord. Transportorul, 54811, avea câteva antene noi şi o proeminenţă de plastic montată pe partea de sus a fuzelajului, conectate la consola interioară, care fusese instalată cu trei zile înainte. Consola

coordonatorului tactic fusese scoasă de pe un Grumman E-2 Hawkeye şi pusă la punct de către Kriswell şi Vrdla. Renunţaseră la funcţiile sonarului, de armament şi de desfăşurare a balizei sonice, din moment ce nu aveau de gând să vâneze submarine, acolo unde mergeau. În locul echipamentului antisubmarin fuseseră instalate cele de comunicaţii radar, vocale şi de date, precum şi echipamentul de control al contramăsurilor electronice. Deşi nu avea cupola masivă pentru echipament radar de pe E-2, datorită echipamentului aranjat de Kriswell urmau să aibă pe Hercules un echipament de avertizare timpurie limitată.

Wyatt şi Demion urcară prin uşa de la babord şi îl găsiră pe Kriswell meşterind la consolă, care fusese fixată de batardou, în locul celor două priciuri pentru echipaj.

— L-ai văzut pe Bucky, Tom? întrebă Wyatt.

— S-a dus în oraş, cu Lucas, pentru pregătiri de petrecere. Vorbea de un bal mascat.

— Mai avem câteva zile de antrenament.

— Mda, zise Kriswell, dar asta e partea amuzantă. Cea grea a trecut.

Wyatt spera să fie aşa.

Colonelul Ibrahim Ramad pilotă avionul său personal MIG-27 până la Tripoli, ca să se întâlnească cu superiorul lui. Ateriză noaptea, când era relativ răcoare, şi fu luat de un camion şi dus la biroul lui Farouk Salmi, la baza Cartierului General.

Ajutorul lui Salmi, un căpitan cu numele Mufti, era singurul care mai participa la întâlnire.

— Mă bucur să te văd, Ibrahim, spuse Salmi.

— Şi eu, domnule colonel.

Salmi îi făcu semn să ia loc în faţa biroului său.

— Cum merg exerciţiile?

— Excepţional, se lăudă Ramad, aşezându-se.

— Şi soldaţii lui al-Qati?

— Trebuie să recunosc, domnule colonel, că trupele lui al-Qati sunt bine antrenate şi foarte disciplinate. S-au adaptat repede.

— Mă bucur să aud asta, zise Salmi. Mă temeam că reputaţia lui al-Qati e mai mult fum, decât substanţă.

— Nu, îşi merită renumele.

Comandantul Forţelor Aeriene îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul afară.

Ramad aşteptă răbdător.

— Crezi că bunul colonel e pregătit şi ca să se angajeze în *Atacul Test*? întrebă Salmi.

Atacul Test era exerciţiul real pe care Ramad îl proiectase cu trei luni şi unsprezece zile înainte.

— Probabil că nu, o dată ce va auzi de el.

— Trebuie să i se spună mâine dimineaţă, zise Salmi.

Ramad zâmbi larg.

— *Atacul Test* a fost aprobat?

— Da.

— Minunat, spuse Ramad. Totuşi, aşa cum am spus, al-Qati va ezita. Am discutat înainte care credem că este misiunea lui reală, aceea de a spiona operaţiunile noastre de la Baza Marada, pentru Ghazi. Va dori să vorbească cu Ghazi înainte să se angajeze în ceva. Iar Ghazi se va împotrivi.

Salmi, a cărui faţă îngustă şi ciupită de vărsat zâmbea rar, etală nişte dinţi galbeni.

— S-a avut grijă de problemele colonelului Ghazi.

— Cum aşa?

— Conducătorul, consilierul Amjab şi cu mine ne-am întâlnit azi-dimineaţă cu Ghazi, iar acesta şi-a primit ordinele. A fost de acord să coopereze în totalitate.

Ramad spera să poată vedea faţa lui al-Qati atunci când acesta avea să afle că colonelul Ghazi nu-l mai putea proteja.

— Iar acum, spuse Salmi, e planul tău şi tu trebuie să iei decizia finală. Pe recomandare va apărea numai numele tău.

Documentele aveau să protejeze autoritatea superioară. Ramad înţelegea asta.

— Hotărârea mea a fost luată atunci când am făcut propunerea, domnule colonel Salmi.

Salmi aprobă din cap.

— Căpitan Mufti, eşti amabil?

Mufti împinse lângă biroul lui Salmi un cărucior pe care se aflau un televizor şi un video recorder. Le porni.

Pe ecran apăru imaginea unei celule. Puteau fi văzuţi pereţii de beton şi o uşă de oţel. Camera era plasată sus, într-un colţ.

Pe mijlocul podelei de ciment se afla un scăunel, pe care stătea un om în haine murdare.

Camera de filmat privea în jos, spre el, dar bărbatul părea să nu-şi dea seama de asta, sau poate că nu-i mai păsa. Stătea cu capul în jos, părul negru lins atârnându-i în faţă, şi îşi sprijinea coatele pe genunchi. Era descurajat.

— Subiectul? întrebă Ramad.

— Toţi subiecţii sunt condamnaţi. Nu contează cum mor.

— Iar testul acesta?

— Foloseşte agentul psihologic. PD-86, cred, zise Salmi.

Din cele cinci tipuri de agenţi chimici – de incapacitare, de defoliere, psihologici, nervoşi şi cu toxine – nu se ocupaseră de agenţii de incapacitare cu acţiune de scurtă durată, cum era gazul lacrimogen, şi nici de defolianţi.

Ramad ştia că PD-86 era bazat pe acid lisergic, LSD-ul hippy-lor americani.

Pe ecran, celula începu să se înceţoşeze. La început, nu era observabil, doar o uşoară înceţoşare a interiorului. Prizonierul nu părea să o observe.

Nu se întâmplă nimic altceva.

Omul stătu acolo aproape cinci minute.

Apoi începu să râdă.

Un râs scurt, la început, un zâmbet şi un chicotit. Ieşea din starea lui de deprimare, fără efort.

Apoi un hohot de râs.

Îşi trase umerii în spate şi capul i se ridică. Ochii lui păreau plini de viaţă.

Îşi scutură capul violent.

Râzând.

Dădea din braţe.

Se scărpina pe piept, la subsoare, la vintre.

Râzând.

Râzând nebuneşte.

Ecranul deveni alb.

— A continuat aşa aproape patruzeci de minute, explică Salmi. PD-86 l-a dezorientat total. Pe o scară mai mare, cred că ne putem aştepta ca o forţă ostilă să reacţioneze similar şi să nu mai reuşească să se apere.

— Care sunt efectele ulterioare?

— Nu ştim. L-am scos din celulă şi l-am împuşcat.

Era de aşteptat.

Salmi îi făcu semn din cap lui Mufti.

Căpitanul porni din nou aparatul video. Era aceeaşi celulă, presupuse Ramad, dar prizonierul era un alt bărbat, mai înalt şi mai solid. Şi era la fel de deprimat ca şi primul. Scaunul era mai aproape de perete. Bărbatul se aşează pe taburet şi îşi sprijini capul de perete. Pe faţă îi curgeau lacrimi.

— De data aceasta, toxine, spuse Salmi.

— Botulism?

— Nu, Conducătorul le-a exclus, deşi toxinele chimice nu produc epidemii, aşa cum fac compusele cu bază organică. Pentru acesta a fost desemnat agentul TR-11.

Ramad cunoştea denumirea. Acea toxină acţiona similar cu un agent psihologic, dar crea o teroare cumplită în subiecţi.

De la baza celulei, din şase duze, ţâşni brusc o ceaţă albă.

Bărbatul observă imediat şi ridică faţa spre cameră. Ramad putea citi implorarea din ochii lui.

Ceaţa îi învălui picioarele, ridicându-se.

Nu se auzea nici un sunet, dar Ramad văzu buzele omului mişcându-se. „Te rog. Oh, Allah, te rog“.

Se urcă pe taburet, încercând să rămână departe de ceaţă.

Ceaţa începu să se disperseze, un abur alb umplu camera, aşa încât mişcările prizonierului erau greu de urmărit.

La video, Ramad observă că omul nu-l mai implora pe Allah pentru milă.

Urla.

Ochii i se învârteau în orbite.

Corpul i se ferea, fără nici un motiv vizibil.

Căzu de pe scaun, se rostogoli pe podea. Bărbatul se ridică în genunchi. Se târî într-un colţ, lipindu-se cu spatele la el.

Pumnii strânşi loveau în ceva, în orice, în perete. În câteva clipe, încheieturile i se umplură de sânge din cauza loviturilor în pereţii duri, din beton.

Ecranul se albi.

— Am aşteptat patruzeci de minute înainte să-l împuşcăm, spuse Salmi. Nu a ieşit din acea stare de teroare acută.

Ramad aprobă din cap.

— O consecinţă pe care nu am avut-o în vedere a fost aceea că, în teroarea lui, era dificil de controlat, spuse Salmi.

— Înţeleg, replică Ramad.

— Va fi interesant să vedem cum se vor descurca trupele lui al-Qati cu trei-patru mii de oameni acţionând aşa.

Mufti porni din nou aparatul video.

Urma agentul nervos. Formula finală fusese etichetată GB 31 şi era un derivat al Sarin-ului, un agent mai vechi care fusese aproape scos din rezervele altor state. Versiunea mai nouă era non-persistentă, înlăturând necesitatea de a decontamina zona în care fusese folosit.

Celula apăru din nou pe ecran, dar de data asta în ea se afla o femeie. Era o femeie drăguţă, şi era goală, poate pentru plăcerea paznicilor ei.

Era înfricoşată. Ignoră scaunul şi se ghemui lângă peretele îndepărtat, ţinându-şi braţele şi mâinile în faţă.

Plângea, poate cu tristeţe, dar în mod evident în tăcere.

Nu se vedea nici o eliberare de gaz.

Femeia îşi dădu seama că se întâmpla ceva cu ea şi îşi uită ruşinea.

Sări în picioare, sânii ei mici balansându-se. Îşi rotea capul dintr-o parte în alta, încercând să descopere ce o alarmase.

Ramad văzu cum i se contractau obrajii. Un tic la unul din ochi. Braţul îi tresărea spasmodic.

— Atacă centrii nervoşi foarte rapid, Ibrahim. Controlul muşchilor e pierdut rapid.

Picioarele i se retezară de sub ea şi se prăbuşi pe podea.

Toate membrele îi deveniră spastice.

Cutremurându-se, zvârcolindu-se necontrolat.

Avea ochii foarte măriţi, albul dominând. Păreau să se învârtă. Pieptul i se ridica puternic, ca şi cum se forţa să respire.

Sărea pe spate acum, lovind cu capul în podeaua de ciment.

— Creierul e ultimul atacat, spuse colonelul Salmi. Este conştientă tot timpul că se întâmplă ceva de neînţeles cu restul corpului ei. Am estimat indicele de teroare ca fiind extrem de ridicat, deşi există o mică problemă a controlului. Aspectul terorii e grozav pentru spectatori, totodată.

Ramad simţi o mică tresărire sau două, adânc în stomac, în timp ce observa ritualul.

Femeia muri, brusc.

— Mai puţin de patru minute, spuse comandantul aviaţiei. E foarte eficient.

Salmi îl urmărea cu atenţie. Ramad ştia asta. Era nu numai o observare a rezultatelor, ci şi un test asupra lui.

— Foarte eficient, fu el de acord.

Simţea încă o uşoară greaţă, dar asta pentru că era atât de implicat în acţiune.

O cunoştea pe femeie. Era o verişoară de gradul doi, pe care nu o mai văzuse de câţiva ani. Se întrebă ce crimă comisese ea.

Poate că pur şi simplu pe aceea de a-l cunoaşte pe el.

— Tot mai vrei să continuăm? întrebă Salmi.

— Categoric.

— Cu care agent?

— Cu toţi trei, cred, domnule colonel. Ar fi bine să ne înştiinţăm adversarul de varietatea posibilităţilor noastre.

Salmi zâmbi pentru a doua oară, în ani de zile.

Capitolul 10

După al cincilea şi ultimul exerciţiu simulat, Ahmed al-Qati şi comandantul companiei, căpitanul Ibn Rahman, zburară înapoi la El Bardi, ca să se întâlnească cu comandanţii celorlalte trei companii ale sale. Petrecură toată după-amiaza planificând continuarea instructajelor şi aprobând rechiziţii pentru rezerve. Comandantul batalionului avea de subliniat patru probleme disciplinare, toate implicând întârzieri ale oamenilor în diverse situaţii – la muncă, în dispozitiv, la întoarcerea din permisie.

Nici al-Qati, nici Rahman nu povestiră ce făceau ei la Baza Aeriană Marada, deşi al-Qati era sigur că cei trei comandanţi pe care îi lăsase la El Bardi erau aproape copleşiţi de curiozitate. Neştiind, nici nu îşi dădeau seama cât de norocoşi erau. Al-Qati

însuşi simţise un şoc greu de ascuns, după ce Ramad îi dezvăluise planul. Ore întregi avusese impresia că trupul îi fusese separat de minte. Creierul său era secţionat, funcţiile normale executându-se mecanic printr-o parte a lui, cealaltă parte rămânând desensibilizată, la trei-patru paşi de realitate.

Se forţă să îşi îndeplinească rutina.

Apoi făcu o baie, se bărbieri şi îşi stropi faţa şi gâtul cu ultimele picături ale ultimei lui sticle de Aqua Velva. Se îmbrăcă cu o uniformă curată, comandă un Volvo de la parcul de maşini şi porni la volanul acestuia, spre Tobruk.

Parcă în faţa lui *Seaside Hotel* şi intră în lobby, ca să sune în camera Sophiei.

— Ahmed! Eşti aici!

— Numai datorită norocului, şi numai pentru o noapte. Te invit la cină. Dacă nu ai alte planuri, adăugă el neconvingător.

— Dar nu mi-e foame decât de compania ta, spuse ea. Nu vrei să urci în camera mea acum, şi să cinăm mai târziu?

El rezistă impulsului de a sări tot drumul prin lobby şi pe scări, până la apartamentul ei de la etajul doi, ca un tânăr lipsit de griji.

Sophia îl aştepta în spatele uşii întredeschise, privindu-l prin crăpătura acesteia în timp ce el înainta pe hol. Când Ahmed ajunse la uşă, ea o deschise larg. Zâmbetul ei era ca strălucirea radiantă a unor proiectoare.

Avea părul ridicat şi înfăşurat într-un prosop, ca şi cum abia ar fi ieşit din baie. Purta un… cum se numea?… neglijeu. Sânii ei plini împungeau materialul larg, aproape transparent, şi al-Qati găsi efectul aproape la fel de excitant ca nuditatea ei totală.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el.

— Vino la mine, Ahmed.

Îi înconjură talia cu braţele şi îl trase puternic spre ea. Lăsându-se pe spate ca să-i privească faţa, Sophia se ridică pe vârful degetelor şi îl sărută.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie de tine, mărturisi el.

— Chiar ţi-e foame?

— Apetitul meu pare să fi dispărut.

Ea întinse mâna în spatele lui şi împinse uşa ca să o închidă, după care îl conduse spre pat.

Făcură dragoste, intens şi poate puţin prosteşte, timp de aproape o oră, iar apoi coborâră la parter pentru o cină pe care o serviră foarte rapid, spre sfârşitul felului principal. El era conştient de roşeaţa ce urca pe gâtul ei şi i se întindea pe obraji. Era atât de năucit încât nu-şi putea aminti nici măcar ce fel de mâncare comandase şi consumase.

Al-Qati plăti nota, lăsând un bacşiş mare chelnerului expansiv şi se întoarseră grăbiţi în cameră, unde petrecură două ore satisfacându-se reciproc, pe îndelete, din nou.

La primele ore ale dimineţii, cu uşile franţuzeşti de la balcon deschise larg şi rotirile leneşe ale ventilatorului de deasupra capului creând o briză uşoară care îi răcorea pielea, Ahmed al-Qati decise că era foarte îndrăgostit.

I-o spuse şi ei.

— Mă bucur că aud asta, dragul meu, pentru că am vrut ca tu să fii primul care o spune. Şi eu te iubesc.

Al-Qati suspină adânc, mai mulţumit şi relaxat decât fusese de mulţi ani.

— Sunt îngrijorată pentru viitorul tău, îi spuse Sophia.

— Cum? Ce motiv ai să fii îngrijorată?

— E de aşteptat ca soţul meu, aproape ex-soţul meu, să fie foarte răzbunător.

El zâmbi în întuneric.

— Nu trebuie să ne facem griji din cauza lui. Mă voi ocupa de protecţia ta.

— Sunt îngrijorată şi pentru tine, Ahmed. Din puţinul pe care mi l-ai spus, ştiu că trebuie să faci lucruri periculoase.

— Nu sunt chiar atât de periculoase.

— Minţi, ca să mă faci să mă simt mai bine, zise ea.

— Nu sunt chiar atât de periculoase, în cea mai mare parte a timpului. De obicei sunt chiar plictisitoare. După această operaţiune mă voi întoarce la El Bardi, executând sarcini plictisitoare, iar atunci vom fi împreună aproape tot timpul.

— Ce e atât de periculos în această operaţiune, Ahmed? Nu poţi să demisionezi, înainte să înceapă?

— Să demisionez? Nu, nu cred.

— Am eu nişte bani, zise ea. Bani de care nu ţi-am spus. Poţi demisiona.

Era atât de multă îngrijorare în degetele ei tremurătoare, cu care îl mângâia pe gât, iar dezgustul lui faţă de Ramad era atât de evident.

— Înainte să spui ceva, aşează-te, îi zise Martin Church lui George Embry.

Embry se aşeză pe un scaun, în faţa biroului lui Church.

— Am primit un mesaj de la Cummings.

— Ei bine, uită-l. DCI nu a putut convinge Consiliul de Securitate, iar Icarus e de ordinul trecutului. Retrage-o din Tobruk. Eu trebuie să-l sun pe Wyatt şi să-i spun să se oprească.

Embry continuă, ignorându-l.

— A fost un mesaj lung.

— Lung, zise Church absent.

Era atât de furios pe DCI şi pe jocurile lor meschine, în care trebuia să joace singur, încât nu se putea concentra corespunzător.

— Mda, un mesaj lung, foarte lung. Vrei să ştii ce mi-a spus?

— Oricum o să-mi spui.

— Exact. S-a îndrăgostit de subiect.

— Ce-a făcut? urlă Martin Church.

George Embry îşi ridică mâna stângă, cu palma întinsă în faţă.

— Ai grijă, Marty. Nu uita de tensiunea ta.

— Nu se poate să-l iubească! La naiba! Aşa ceva nu se face.

— Hei, spuse Embry, trebuie să o apreciem pentru că ne-a spus.

— Cum poate unul dintre agenţii noştri să se îndrăgostească de un terorist libian blestemat? Spune-mi!

Colţurile gurii lui Embry se lăsară în jos.

— El nu se prea potriveşte acestei definiţii, Marty. În definitiv, a fost antrenat de Ranger-ii[1] noştri, la Banning.

— Iar Cummings îl iubeşte pe tipul ăsta. Iisuse! Toată lumea asta blestemată se duce în iad.

— Nu cred că asta îi afectează misiunea, spuse Embry.

— Christoase! Dacă crezi asta, atunci şi tu eşti nebun.

Church se ridică de pe scaun şi se întoarse spre fereastră. Pădurea de pe marginea Potomac-ului părea excesiv de verde, ca

[1] Ranger = trupe de comando (n.tr.)

şi cum cineva se jucase cu ajustarea nuanţelor panoramei lui particulare.

Apoi îşi aminti că Embry păstra întotdeauna pentru la urmă partea cea mai bună sau cea mai şocantă.

Se răsuci ca să îl privească pe bărbatul care se ocupa de sectorul african.

Embry nu zâmbea.

— Spui că încă îşi face treaba. Ce nu mi-ai spus încă, George?

— Ramad a plănuit o mică demonstraţie, Marty. El o numeşte *Atacul Test*.

— *Atacul Test?* Ce reprezintă?

— Vrea să arate israelienilor, şi nouă, presupun, că marele Conducător are curaj. Îşi va dezvălui arsenalul de arme chimice.

— Presupun că nu într-o declaraţie de presă, nu, George?

— Nu. E o demonstraţie practică a trei tipuri diferite de agenţi chimici. Dacă ea a înţeles bine, e vorba de agenţi psihologici, toxici şi cu efect asupra sistemului nervos. Nu va fi nici o declaraţie, dar cred că presupune că noi vom citi printre rânduri.

— Cât de practică e demonstraţia?

— Din punctul lor de vedere, Marty? Foarte. Vor ataca simultan trei tabere de refugiaţi etiopieni.

— La naiba!

— Acesta e adevărul, din câte ştim noi.

Church se prăbuşi pe scaun.

— Tabere de refugiaţi.

— Presupun că Conducătorul consideră că nimeni nu se va plânge nejustificat în legătură cu pierderea a câteva mii de guri de hrănit. Cred că va filma atacurile, ca să le poată arăta israelienilor. Le va livra casetele accidental, aşa cum sunt ele.

— Dumnezeule!

— O să le arate cum poate acţiona la distanţe mari, cu toate serviciile asociate, implicând, totodată, utilizarea unui armament devastator.

Church era mai puţin şocat de descoperire decât afişa. Văzuse prea multe exemple ale inumanităţii oamenilor şi ştia că grupurile extremiste de arabi – asta însemnând că nu-i condamna pe toţi arabii – erau forţele conducătoare din spatele multora dintre exemplele din arhiva lui.

— La naiba, George! De ce aştepţi întotdeauna atât de mult înainte să-mi dezvălui toate aceste dezastre?

— Nu asta e partea cea mai rea, Marty.

— La naiba, iar!

— Va avea loc pe doi august.

Wyatt considera că oamenii lui aveau să fie gata până la data plecării, patru august.

Reuşiseră să zboare aproape cinci ore pe zi cu fiecare Phantom, în timpul antrenamentelor şi a fazei de testare a avioanelor. Primele zboruri avuseseră ca rezultat o avalanşă de defecte mici, dar importante, la sistemele de armament şi electronice. Kriswell şi Demion lucrau cu febrilitate, diagnosticând problemele, supraveghind corecţiile şi reprogramând calculatoarele.

Wyatt stătea în pragul uşii larg deschise a Hangarului patru şi privea cum Barr îl aducea pe trei-şase într-o aterizare perfectă. Avionul lucios trecu vâjâind pe lângă el, îndreptându-se spre capătul pistei.

— Tot nu obţine presiunea corectă a frânei hidraulice, spuse Demion. Trebuie să o forţeze puţin, la rulare.

— Asta e o analiză bazată pe ce ai observat tu, Jim. Sau pe ce a raportat el?

— Pe observaţie, dar poţi fi sigur că se va plânge şi el.

Avionul F-4 al lui Barr viră şi ieşi de pe pistă, în timp ce Hackley trecu pe lângă el, se alinie şi decolă: Urletul turboreactoarelor devenise un zgomot de fond aproape continuu. Jos, la capătul civil al pistei, nu se plânsese nimeni. Destul de des, lângă birou se aflau grupuri de copii şi uneori de adulţi, aşa că *Noble Enterprises* avea o secţiune de spectatori.

Barr parcă aparatul F-4 E în faţa hangarului, ridică parbrizul şi coborî, după ce Hank Cavanaugh adusese scăriţa lângă avion. Îşi scoase casca şi şi-o puse sub braţ, apropiindu-se de ei.

— Hei, Jim, frânele scârţâie pe partea stângă.

— Ce ţi-am spus, Andy?

Demion se întoarse în hangar să găsească pe cineva care să se ocupe de sistemul de frânare hidraulic.

Barr se opri în faţa lui Wyatt.

— O să mă duc în oraş, să dorm câteva ore şi să dau un telefon.

— În regulă.

— Vrei să ştii pe cine o să sun?

— Nu.

— O să o sun pe Jan.

— Bine.

— Şi o să-i cer să se căsătorească cu mine, spuse Barr.

Asta îi captă atenţia lui Wyatt.

— Nu cred că am înţeles bine, Bucky.

— Sunt sigur că înţelegi. Trebuie să o păstrăm cumva, şi presupun că eu sunt cel care trebuie să o facă.

— Bucky…

Barr se răsuci şi porni spre locul în care erau parcate două sau trei Jeep-uri. Îşi puse casca pe scaunul din faţă, se aşeză şi el, porni motorul şi plecă, chiar în clipa în care o camionetă de la biroul aeroportului se apropie huruind de Wyatt.

Conducătorul aeroportului scoase capul pe fereastră.

— Salut, domnule Cowan!

— Bună ziua!

Wyatt nu-şi amintea numele lui.

— Aveţi un apel de la mare distanţă la telefonul meu. Trebuie să fie important, pentru că au spus că vor aştepta să merg după dumneavoastră.

— Mulţumesc! Vă urmez.

Managerul aruncă o privire atentă, de aproape, lui trei-şase şi fluieră aprobator înainte să apese ambreiajul şi să facă o întoarcere în „U“.

Wyatt se urcă în ultimul dintre Jeep-urile lor Wagoneers şi îl urmă până la birou, ocolind larg un Piper Cherokee parcat la pompele de ulei. Ajuns în birou, în binecuvântarea aerului condiţionat, ridică telefonul, sprijinindu-se de pupitru.

— Cowan.

— Sunt de pe Coasta de Est. Mă recunoşti?

Era vocea lui Embry.

— Da.

— Avem o mică problemă, pe cuvântul meu. E una mare, de fapt.

— Asta nu e ceva nou, spuse Wyatt.

— Ştii ce zi e azi?

— Treizeci iulie.

— Pe doi august va avea loc un dezastru de mega-proporţii.

— La naiba!

— Trebuie să ajungi acolo primul. Asta înseamnă că trebuie să decolezi în câteva ore.

— Nu se poate.

Mintea lui Wyatt parcurgea rapid orarul. Piloţii mai aveau nevoie de cel puţin încă zece ore de zbor de antrenament. Nici măcar nu încercaseră să execute exerciţii de bombardare, chiar dacă Tom Kriswell era încrezător că se putea descurca fără ele.

Cuvintele interlocutorului său îi mutară atenţia de la orar.

— Dacă nu ajungi acolo, vor muri cam cinci mii de oameni, poate mai mulţi, spuse Embry.

Wyatt rumegă informaţia.

— Nu cumva vorbeşti doar de dragul de a te auzi vorbind?

— De data asta nu, amice.

— Pot primi detalii?

— Te voi aştepta personal la oprirea ta în Maine, pe care o pregătesc chiar acum. Vei primi tot ce îţi va trebui, când vei ajunge acolo.

— Dacă tot vorbim de ceea ce îmi trebuie, ai vreo veste de la agentul meu în transporturi şi aprovizionare?

— Da. Semnalul codat a fost recepţionat de satelit cu cincisprezece ore în urmă. E acolo şi te aşteaptă.

Wyatt îşi simţi capul ca un vârtej, în timp ce evalua implicaţiile. Era posibil să reuşească să facă totul.

— Va trebui să plec de aici fără să strâng după mine.

— Dă-i drumul. Voi trimite dimineaţă o echipă care să cureţe motelul, să scape de vehicule şi de orice altceva e în plus.

— Va trebui să trimiţi pe cineva care să poată pilota Citation-ul meu înapoi la Albuquerque.

— O voi face. Încă ceva. Am aranjat ca Agenţia de Securitate Naţională să pregătească un releu de satelit şi să monitorizeze sistemul pentru noi.

Embry îi comunică frecvenţa UHF.

— Doar nu vrei să spui că vom ţine legătura pe timpul

operaţiunii.

— S-ar putea. Se întâmplă câteva lucruri despre care nu ştii nimic.

Wyatt începu să se întrebe care erau acele lucruri, dar Embry închise.

Wyatt apăsă butonul de anulare şi sună la motel. Îi spuse fetei de la recepţie numărul aeroportului şi îi zise să-i comunice lui Barr să-l sune când ajungea acolo.

Şaisprezece minute mai târziu, telefonul sună şi Wyatt îi făcu semn tipului de la aeroport să plece, după care răspunse. Se întoarse cu spatele către manager.

— Ce e, Andy? Nu vrei s-o sun pe Jan?

— Bucky, Cliff e în camera lui, doarme. Scoală-l, treceţi prin toate camerele de la motel, puneţi hainele şi bagajele tuturor în Jeep-uri şi apoi întorceţi-vă aici. Stai! În drum, opreşte-te şi rezolvă cu Jorgenson. Lasă-i un bacşiş mare, da?

— La naiba! Ce se întâmplă?

— Am primit semnalul de plecare mai devreme. Şi pornim.

Wyatt închise şi ieşi din nou afară, la Wagoneer. Porni motorul, apoi se răzgândi şi îl opri. Se întoarse în biroul aeroportului, ceru din nou permisiunea să folosească telefonul şi ceru o convorbire de lungă distanţă, pe cartea lui de credit specială.

— *Aeroconsultants!* Liz la telefon.

— Bună, Liz. Jan e acolo?

— Stai puţin, Andy!

După două minute, ea veni la telefon.

— Bună, Andy.

— Cum merge?

— Bine. E mai bine de când s-au întors Gering şi Harris. S-ar putea să recuperăm, într-o zi. Am primit o treabă de restaurare şi încă un contract de securitate.

— Minunat, spuse el.

Se îndemna singur, dar nu reuşea să depăşească limita. Haide, Wyatt!

— Asta e tot? întrebă Kramer.

— Ah, încă ceva. Orarul nostru e devansat. Plecăm în după-amiaza asta.

Trecură câteva clipe de tăcere, după care ea spuse:

— Nu-mi place asta. Schimbările de ultim moment înseamnă greşeli.

— O să fie bine!

— Nu v-aţi încheiat programul de antrenament, nu-i aşa?

— Am parcurs destul din el, zise Wyatt.

— Aha, asta e o prostie. Nu e bine. A mers rău încă de la început

— E în regulă, Jan. Ce vrei să spui prin „rău de la început”?

— E o senzaţie a mea.

Cum putea să rezolve asta?

— Doar câteva zile şi se va termina. Rămâi pe poziţie, spuse el.

— Am primit o ofertă. Partener cu drepturi egale, firmă importantă. Spune-i lui Bucky că accept.

— Nu vreau să accepţi, zise el.

O pauză lungă la capătul legăturii.

— Nu? Acum te ocupi cu interzicerea avansării femeilor? întrebă ea cu un hohot de râs, care sună însă dogit.

— Mă cunoşti prea bine ca să crezi asta.

Wyatt se simţea puţin în defensivă, dar nu credea că era cazul să se simtă aşa.

— Dă-mi un motiv mai bun, zise ea.

— Am nevoie de tine acolo unde eşti acum.

— Tu? Ai nevoie de mine? Şi unde anume?

— Cu mine. Alături de mine.

— Să te ia naiba, Andy!

— Vorbesc serios.

— Dar nu poţi să o spui?

— Mă cunoşti, scumpo. Nu mă pricep la cuvinte, dar nici alţii.

Râsul lui sună la fel de dogit.

— Bucky spunea că vrea să te ceară în căsătorie azi-dimineaţă, continuă Wyatt, dar vreau să-mi depun eu primul oferta.

— Iisuse! Ăsta e „nutreţ” pentru serialele siropoase de după-amiază.

— Nu le urmăresc.

— Foarte bine.

— Te iubesc, Jan.

— În sfârşit, ticălosule! Oh, Dumnezeule, şi eu te iubesc. Mai mult decât vei şti vreodată.

— O să fii acolo când mă voi întoarce?

— Da.

— Eşti sigură?

— Nu ştiu cum o să-i dau vestea asta tatălui meu. Ne căsătorim, nu-i aşa? Nu sunt sigură că te-am auzit spunând asta.

— Ne căsătorim.

Tonul ei se schimbase brusc.

— Nu te duce.

— Trebuie, scumpo.

Ea oftă.

— Ştiu. Fii foarte atent, Andy.

Wyatt se simţea mult mai bine, când se întoarse cu maşina la hangar.

Transportorul C-130 era parcat afară, pe asfalt, fiind folosit ca staţie radio de bază pentru zborurile de antrenament. Wyatt opri lângă avion, coborî din maşină şi se aplecă în interiorul bocabortului.

Winfield Potter era la staţie.

— Hei, Win!

Acesta îşi împinse în spate casca de pe urechea dreaptă şi se întoarse spre Wyatt.

— Da, şefu'?

— Cheamă toate avioanele şi spune-le să-şi facă plinul.

— E ceva serios?

— Pornim!

Potter începu să cheme avioanele.

Wyatt se duse la hangar şi îi găsi pe Demion şi pe Kriswell dezbătând o anumită problemă.

— În regulă, băieţi, pornim!

Amândoi se întoarseră spre el.

— Avem de respectat un termen limită. Vă dau detaliile mai târziu.

— Ei, la naiba, spuse Kriswell, presupun că aş fi fost la fel de surprins dacă am mai fi aşteptat cinci sau şase zile.

Demion îşi ridică mapa.

— Încă mai avem de lucrat la o mulţime de amănunte, Andy.

— Dar nimic ce ar reţine avionul la sol, nu?

— Nu.

— Fă un program şi rezolvă problemele prioritare ori de câte ori prindem câteva ore la sol.

— Am înţeles!

— Toate avioanele vor fi la sol în vreo cincisprezece minute. Vreau să ţin o informare cu piloţii. Toţi ceilalţi să se ocupe de realimentare şi controlul înaintea zborului. Vreau ca rezervoarele externe să fie la locul lor.

— Mă ocup eu de asta, spuse Kriswell.

Wyatt se uită la ceas.

— Acum e 1:20. Vom decola la 3:00.

Demion şi Kriswell transmiseră repede veştile şi echipa lui Wyatt trecu la acţiune. Toţi păreau să ştie ce era de făcut şi disputele standard se transformară în replici pline de haz.

În astfel de momente, Wyatt îi aprecia pe oamenii care lucrau pentru el. Cu el.

Kriswell şi personalul de la sol începuseră operaţiunile de alimentare de la camioanele cisternă, precum şi încărcarea uneltelor, echipamentului şi pieselor de rezervă ce se aflau încă în hangar. Transportoarele cu creuzete cu ulei, fluid hidraulic şi părţi de motor erau trase lângă rampa coborâtă a avionului Hercules cu un tractor de remorcare, după care erau ridicate la bord cu troliul. Luau cu ei un tractor de remorcare mic, o macara în miniatură şi câteva cărucioare de transport a muniţiei. Un creuzet conţinea echipamentul pentru tabere rapide: corturi, pături de campanie, saci de dormit, canistre de apă şi MRE-uri [1].

Barr şi Jordan sosiră în două Jeep-uri şi le parcară lângă coada lui C-130. Goliseră camerele de hotel fără să se mai chinuie să umple valizele.

Wyatt se duse la ei şi îi ajută să urce la bord articolele personale.

— Nu te prea pricepi la făcut bagaje, Bucky.

Barr îşi aruncă pachetele cu îmbrăcăminte într-o grămadă, iar Jordan le puse pe ale lui deasupra.

— O să aibă timp în aer să le separe, spuse Barr.

---

[1] MRE – Meal Ready to Eat – Hrană gata preparată. (n.tr.)

— Marina nu ar fi permis niciodată o astfel de dezordine.

— Mda, dar în Marină e nevoie de zece zile ca să pleci în misiune, ripostă Barr.

Wyatt se întoarse la primul Jeep, luă o valiză din spate şi i-o dădu lui Barr, care i-o împinse lui Jordan, în compartimentul pentru încărcătură.

Până să termine ei, Zimmerman se întorsese cu ultimul F-4 şi Wyatt chemă piloţii într-un colţ al hangarului.

Toţi erau plini de sudoare.

— Nu o să-mi fie dor de umiditatea asta, spuse Gettman.

— Sarcini, spuse Wyatt.

Ştiau destul de bine ce locuri primeau, dar Wyatt încă nu le finalizase. Deoarece problemele de echipament personal sau pierderile puteau forţa producerea unor schimbări, se antrenaseră cu toţii pentru diferite roluri.

— Eu sunt Yuca Unu, zise Wyatt. Barr e Doi, Hackley e Trei şi Gettman e Patru. Zimmerman şi Jordan le primesc pe Cinci şi Şase.

— La naiba, spuse Zimmerman!

— Scuză-mă, Dave, dar tu şi Cliff aveţi cea mai multă experienţă pe scaunele din spate. Astea sunt talentele de care avem nevoie de la voi.

— Iar eu îl iau pe Herc, spuse Demion.

— Exact, Jim. Numele tău de cod va fi Wizard.

Denis Maal, cu pregătirea lui în KC-135 Stratotankers, ştiuse tot timpul că el va pilota avionul C-130 F.

— Trebuie să am şi eu un nume de cod? întrebă el.

— Sigur, spuse Wyatt.

— Atunci acesta va fi *Thirsty*.[1]

— *Thirsty?*

— Întotdeauna am vrut să fiu *Thirsty*. Tipul din paginile umoristice.

— Bine, tu o să fii *Thirsty*. Iar Borman va zbura cu tine, ca operator al braţului de alimentare. Îl vom plasa pe Hank Cavanaugh pe scaunul din dreapta copilot. Nu e calificat, dar cred că ar putea să-l aducă la sol.

— Contează în câte piese? întrebă Gettman.

---

[1] Thirsty = Însetatul (Setilă). (n.tr.)

— Fără glume pe seama altora, zise Wyatt. Vrdla va fi mecanicul tău de zbor.

Maal înclină aprobator din cap.

Wyatt se întoarse spre Demion.

— Kriswell va fi mecanicul tău, iar Win Potter, copilotul. Littlefield va merge cu tine.

— Îmi convine, Andy, cu excepţia faptului că Lucas face o cafea groaznică.

— Amândouă avioanele Hercules pot pleca oricând sunteţi gata, căci voi nu trebuie să stabiliţi nici un record de viteză, spuse Wyatt. Nu completăm nici un plan de zbor, şi ne îndreptăm către Northfield, în Maine.

— Northfield? E pe hartă? întrebă Jordan.

— Sper că nu prea vizibil, spuse Wyatt. Acolo trebuie să ne umplem toate rezervoarele, iar apoi avioanele Herc vor porni din nou primele.

— Putem şti şi următoarea oprire? întrebă Demion.

— Atâta timp cât nu spuneţi nimănui până la plecarea din CONUS. E un loc mic din Algeria, numit Quallene.

— Acolo e baza noastră de operaţii? întrebă Gettman.

— Nu. E doar o oprire pentru realimentare.

Wyatt petrecu următoarele douăzeci de minute parcurgând rute, orare şi frecvenţe. Toţi îşi făceau însemnări în carneţelele lor negre. Wyatt ştia că ei doreau să ştie mai multe despre pregătiri şi despre traseele din Africa, dar el şi Buck păstrară doar pentru ei înşişi planul total, bazându-se pe experienţa lor militară în a dezvălui numai informaţiile necesare pentru fiecare fază a misiunii. Prin această strategie eliminau griji inutile, iar piloţii rămâneau concentraţi numai asupra obiectivului imediat.

Erau puţin în întârziere.

C-130 decolă la 3:45. Wyatt şi ceilalţi mutară avionul Citation şi Jeep-urile în hangar. Fiecare se duse pe rând la baia din colţul hangarului; apoi se îmbrăcară în costumele de zbor şi în costumele gravitaţionale. Folosiră pe rând singurul starter care fusese lăsat în urmă şi porni toate turboreactoarele. Wyatt cără scăriţa de la avion la avion, ajutând fiecare pilot să se urce la bord.

Agăţă scăriţa pe marginea lui şapte-şapte, urcă, verifică

bolţurile de siguranţă ale scaunului de catapultare şi intră înăuntru. Desfăcu scăriţa şi îi dădu drumul pe pământ. Harnaşamentul paraşutei era deja la locul lui şi Wyatt şi-l puse, iar apoi se legă de scaun. Îşi ridică şi casca de pe podea, o fixă la locul ei şi se conectă la sistemele avionului. Introduse la staţia sa radio Tac Unu frecvenţa comună pentru Minneapolis – controlul aerian local, pentru eventualitatea în care era apelat de vreun controlor aerian. Staţia Tac Doi era pregătită pentru comunicaţiile interavioane.

— Formaţia Yucca.

— Doi.

— Trei.

— Patru aici.

— Cinci e gata „cinci cu cinci“.

— Şi şase la coadă.

— Să pornim câte doi, le spuse Wyatt.

Eliberă frânele şi se îndreptă spre drumul asfaltat. Barr veni lângă el, zâmbind ca un maniac al curselor de cai.

— Cum îţi merg frânele, Bucky? îl întrebă.

— Cine are nevoie de ele? Nu am de gând să încetinesc pentru nimeni.

La capătul drumului asfaltat intră pe pistă, după ce verifică dacă existau avioane în aer.

Jos, la biroul aeroportului, se strângeau câţiva oameni. Observaseră probabil că avioanele C-130 decolaseră, iar acum aveau să vadă o formaţie de şase. Echipamentul lui *Noble Enterprise* devenise oarecum un accesoriu acceptat al vechii baze de bombardiere, şi probabil că toţi cei de la sol credeau că ei urmau să se întoarcă.

Wyatt îşi coborî parbrizul.

Un Pinto albastru ocoli în viteză biroul şi se îndreptă spre Hangarul patru.

— Trebuie să fie Julie, zise Barr. Nu am avut o ocazie să-i spun la revedere.

Wyatt nu-i putea vedea faţa, dar maşina încetini şi apoi opri, când văzu avioanele de vânătoare stând la capătul pistei.

Wyatt se gândi că toată treaba avea şanse de succes destul de mici.

— Al naibii să fiu dacă nu o să-mi lipsească Nebraska, spuse Barr. Sunt nişte oameni foarte buni pe aici.

— Să mergem! zise Wyatt.

— Te aşteptam, partenere.

Împinse cu forţă în faţă manetele regulatoarelor de admisie.

Kramer şi Liz Jordan merseră la cină la *Wendy's*. Amândouă erau deprimate şi conversaţia din timpul cinei ocoli ceea ce le domina gândurile.

Kramer nu spusese nici lui Liz, nici altcuiva despre cererea în căsătorie. Se gândise că era mai bine să aştepte.

După presentimentele pe care le avea în legătură cu operaţiunea, era posibil să nu urmeze nici o nuntă.

Gândul o deprima şi mai mult. Era răvăşită de sentimente conflictuale.

Lucraseră până târziu şi era trecut de opt când ieşiră de la *Wendy's*.

— Mă duc acasă, mă bag în bazin şi mă gândesc numai la lucruri bune legate de Cliff, spuse Jordan.

— Eu cred că o să sun la Sears şi o să le comand un bazin.

— Nu la Sears, Jan. Ei nu au bazine.

— Atunci, va trebui să aştept până mâine?

— Doar dacă nu vrei să-l foloseşti pe al nostru.

— Mulţumesc, dar o să optez pentru pat.

Ajunseră la maşinile lor din parcare şi îşi luară la revedere. Kramer îşi descuie Riviera, apoi îşi aminti o sarcină.

— Hei, Liz! I-ai dat să mănânce lui Ace?

— Oh, la naiba! Am crezut că i-ai dat tu.

— Motanul ăsta este o problemă mai serioasă decât merită, zise Jordan.

— Ai văzut vreun şobolan pe acolo?

— Totuşi, dacă mă gândesc mai bine…

Kramer conduse înapoi la aeroport, trecu pe lângă terminalul pasagerilor şi capătul pistei şi intră în Clark Carr Loop. Parcă în faţa clădirii.

Îşi scoase cheile din geantă, în timp ce se îndrepta spre uşa principală.

Descuie uşa şi o deschise.

Întinse în mod automat mâna ca să introducă codul de securitate la tastatura de pe peretele de lângă uşă.

Şi văzu lumina verde.

Sistemul de alarmă nu era activat.

Îşi amintea clar că îl pornise în seara aceea, înainte să încuie uşa.

Privi cu prudenţă prin camera de recepţie. Lumina soarelui care apunea crea o oarecare vizibilitate şi totul părea normal.

Uşa biroului ei era închisă, aşa cum trebuia. Numai ea, Wyatt, Barr şi Liz Jordan aveau chei pentru ea.

Se uită la baza uşii.

Pe dedesubt se vedea lumină.

Iar Ace „Motanul Minune“ stătea ghemuit lângă ea, zgâriind uşorul uşii.

Kramer putea auzi un ţăcănit al clapelor.

Traversă zona recepţiei şi încercă clanţa uşii.

Ace îşi frecă botul de glezna ei.

Uşa nu era încuiată.

Apăsă clanţa şi deschise uşa.

Spatele unui bărbat era aplecat peste tastatura computerului. Pe fondul alb al ecranului apăreau nişte litere albastre.

Omul se alarmă brusc.

Întoarse capul.

Iar Ace îşi arătă colţii, făcu două salturi mici şi unul mare şi ateriză direct în mijlocul feţei bărbatului.

ÎNMORMÂNTARE

Capitolul 11

— Pisică blestemată!

Bărbatul mişcă mâinile nebuneşte, dar Ace le evită, sări de pe

umărul lui şi ateriză pe birou. Se învârti, se urcă pe un teanc de hârtii, îşi arcui spinarea şi îşi dezgoli dinţii mici şi ascuţiţi.

Apoi şuieră.

Ace îşi lăsase amprentele. Câteva zgârieturi adânci începură să sângereze la tâmplele şi pe obrajii omului.

— Pisică ticăloasă! urlă Arnie Gering, sărind de pe scaun.

— Ce naiba cauţi în biroul meu? întrebă Kramer.

— Motan blestemat! repetă Gering, trăgându-se departe de birou.

— Te jucai la computerul lui Ace, Arnie. Spune-mi de ce, chiar acum.

Gering scoase o batistă din buzunarul din spate al blugilor şi începu să se şteargă pe faţă. Începu să bolborosească din nou, la vederea sângelui.

— Vorbeşte, Arnie!

Kramer rămase aproape de uşă, gata să strige şi să fugă, dacă el se repezea la ea. Nu ştia ce avea Arnie de gând, dar era foarte mândră de Ace „Motanul Minune”.

Ace se opri din şuierat, căci Gering se îndepărtase de birou, dar rămase în stare de alertă, cu picioarele din spate încordate pentru o altă lansare.

Kramer aruncă o privire rapidă la ecranul computerului.

PROIECTE SPECIALE

FIŞIERE CONFIDENŢIALE – INTRODUCEŢI

CODUL DE ACCES

INTRODUCEŢI PAROLA: BLUE DA –

Gering încerca să pătrundă în fişierele cu proiecte speciale.

— Ce se întâmplă? întrebă ea din nou.

Gering începuse să-şi recapete calmul.

— Muncesc după program.

— La ce?

— La naiba! Nu vezi că sunt plin de zgârieturi? De ce nu-i tai ghearele motanului ăsta blestemat?

Sângele continua să i se prelingă din tăieturi, acoperind pistruii de pe faţa arsă de soare.

— Nu mă interesează faţa ta, Arnie. Cum ai intrat aici?

Verifică uşa şi uşorul, dar nu văzu nici o zgârietură. Gering avea o cheie de la intrarea în clădire, dar nu şi de la uşa aceea.

Poate că forţase încuietoarea cu o carte de credit.

— Era deschis, spuse el.

— Uşa asta nu e niciodată descuiată noaptea.

— Era deschisă.

— Ce căutai?

Gering îşi drese glasul.

— Verificam ce e cu treaba pe care am făcut-o în Nebraska.

— De ce?

— Ei, la naiba! Lefty şi cu mine am primit doar nişte amărâte de două miare fiecare. Trebuia să primim la fel de mult ca şi ceilalţi.

Kramer se deplasă în lateral faţă de uşă, cu faţa la el, şi se apropie de birou. Întinse mâna şi îl mângâie cu blândeţe pe Ace pe gât.

Simţea muşchii încordaţi de sub pielea lui. Ace nu vroia încă să se relaxeze.

— Ai avut noroc că ai primit o primă.

— Merit mai mult.

— Cât de mult crezi tu că meriţi?

— Vreau să ştiu cât primesc ceilalţi.

— Lasă-i pe ceilalţi, spuse ea. Cât de mult crezi tu că valorezi?

Gering rânji.

— Trebuie să mai primesc încă cinci mii.

— Poate că vei găsi undeva o slujbă în care să fii plătit cu atât.

Rânjetul lui păli.

— Cum? Nu poţi să mă concediezi?!

— Nu pot? Dacă-mi amintesc bine, eu sunt cea care te-a angajat. Iar acum m-am răzgândit.

— Dacă mă concediezi, mă duc direct la ziare, spuse Gering.

— Cu ce?

— E ceva care scârţâie în toată afacerea asta. Ai răbdare, Kramer. Voi găsi un reporter care să facă săpături.

— Şi care să te viziteze în închisoare?

— În închisoare?

— Pentru spargere şi pătrundere. Încercare de furt de informaţii private.

Ridică telefonul şi formă un nouă şi un unu.

— Opreşte-te, la naiba!

Kramer rămase cu arătătorul ridicat deasupra butonului.

— Ieşi afară, Arnie!

Gering se întoarse şi ieşi, cu o faţă mai roşie decât în mod normal şi ţinându-şi încă batista pe obraz. Kramer aşteptă până auzi trântindu-se uşa din faţă, după care puse receptorul la loc în furcă şi se aşeză pe fotoliul ei.

Răsuflă adânc. Era mai zguduită decât crezuse.

La naiba! Unde eşti, Andy?

Luă telefonul, formă numărul din Washington şi auzi robotul telefonic, care spuse simplu:

— Da?

După semnalul sonor, Kramer zise:

— Aici Klondike. Avem o problemă cu Icarus şi ar fi bine să sune cineva, repede!

Douăzeci de minute mai târziu, ceea ce însemna destul de repede pentru Washington, telefonul sună.

Era o voce de bărbat, pe care nu o mai auzise înainte.

— Klondike, aş vrea o parolă.

— „Timpul zahărului”, spuse ea.

— Iar eu spun: „muştar“.

— Cine sunteţi?

— Hm, sunt cineva care ştie aproape tot despre Icarus.

Ea îi povesti întâmplarea cu Gering.

— Şi l-aţi dat afară?

— Da.

— Hm, s-ar putea să vă fi pripit puţin.

— Nu pot permite să lucreze aici cuiva în care nu am încredere, zise ea, scriind o notă prin care comanda dimineaţă schimbarea tuturor încuietorilor exterioare. Şi a codurilor de alarmă de siguranţă.

— Da. Probabil că aveţi dreptate.

— Sunt sigură că am.

— Voi verifica.

— Şi apoi să mă sunaţi, zise ea. Nu vreau să-mi petrec tot restul vieţii făcând presupuneri.

— Sigur!

Kramer închise. Ace „Motanul Minune“ se aruncă cu promptitudine pe telefon.

— Meriţi o medalie, ştii asta?

Ace era ocupat cu curăţatul ghearelor.

Unica pistă din Northfield, Maine, era îngustă, dar suficient de lungă. Avioanele F-4 folosiseră fiecare metru disponibil al lungimii ei, fără să fie nevoie să folosească paraşutele de frânare. Imediat după ce ateriză ultimul Phantom – şapte-şapte, pilotat de Wyatt – luminile pistei fuseseră stinse, cu promptitudine.

În câmpul năpădit de buruieni de dincolo de marginea pistei erau parcate cele şase avioane de vânătoare, cele două C-130 şi un avion Falcon comercial nemarcat. Două camioane cisternă albastru-închis, fără altă identificare în afara plăcilor de înmatriculare din Maine şi deservite de oameni în uniforme albastre, fără sigle, se mişcau în jurul avioanelor, umplând rezervoarele de combustibil. Dincolo de pistă, într-o zonă neluminată, era parcat un avion civil mic. Cele câteva clădiri din acea parte a câmpului păreau goale şi Wyatt putea fi sigur că aşa erau. Oamenii lui Embry ar fi ameninţat sau mituit pe oricine voia să se învârtă noaptea prin aeroport.

Cea mai mare parte a echipei de la *Noble Enterprises* era în interiorul transportorului Hercules, mâncând repede din MRE-uri.

Wyatt şi Barr se aşezară în cabina avionului Falcon, împreună cu George Embry. Embry adusese cafea şi sandvici-uri cu muşchiuleţ şi de fiecare dată când muşca din al lui, Wyatt se simţea vinovat faţă de băieţii care nu aveau decât raţiile militare.

Embry ridică paisprezece plicuri din servieta diplomat aşezată pe masa dintre scaunele lor.

— Acte, spuse el.

— Sunt cât de cât bune? întrebă Barr.

— Cele mai bune. Cărţi de asistenţă socială, cărţi de credit, permise de zbor şi de conducere, nişte paşapoarte straşnice, şi altele. Înainte să plece, vom colecta toate documentele de identitate pe care le aveţi. Le trimit eu înapoi, la Albuquerque.

Embry îi întinse lui Wyatt un plic gros.

— Numerar pentru operaţiune, în eventualitatea că apar stări de urgenţă.

Wyatt deschise plicul şi împrăştie bancnotele pe masă. Erau dolari SUA, în bancnote de cincisprezece, douăzeci şi câteva de o

sută, franci francezi, dinari algerieni, franci CFA pentru Ciad şi dinari libieni.

— Se ridică la aproape nouăzeci de mii de dolari, zise Embry.

— Asta se scade din contractul meu, George?

— Nu, e un supliment. Doar pentru cazul în care cineva are nevoie să plece din ţară cu autostopul.

— Sau de pe continent, adăugă Barr.

Wyatt împărţi teancurile legate cu elastic, opri cam un sfert din ele şi le împinse pe celelalte spre Barr.

— Hei, mulţumesc, tăticule!

— Împarte-le cu ceilalţi, Bucky.

— Băieţii mei încarcă nişte cutii de carton pe transportor, spuse Embry. Sunt armele mici pe care le-aţi cerut, precum şi hărţi, radio emiţătoare şi alte chestii pentru pachetele de supravieţuire.

— Nu vom avea nevoie de ele, zise Barr.

— Mulţumesc, spuse Wyatt.

— La terminalul Nebraska am aranjat ca o echipă să ajungă acolo dimineaţă, zise Embry. Până la ora nouă nu va mai fi nici un semn că aţi fost acolo.

— Cu excepţia martorilor oculari, spuse Wyatt.

— Asta nu putem evita, nu-i aşa?

— Nu cred că va fi cineva nevoit să depună mărturie, zise Barr. Iar dacă o vor face, îşi vor aminti de noi doar ca de nişte tipi care au muncit din greu şi au împrăştiat ceva bani prin zonă.

— Să sperăm, spuse Embry! În regulă, daţi-mi amănunte despre misiune.

— Credeam că am făcut asta acum două luni, spuse Wyatt.

— Nu am nici cea mai mică îndoială că aţi făcut unele schimbări în strategie, iar Church vrea să ştie exact fiecare fază.

— Nu este decât o modificare, sau poate două, zise Barr.

Wyatt explică, punct cu punct şi cronologic, planul pe care-l pregătise cu Barr, ulterior schemei misiunii pe care i-o înfăţişase lui Church.

— La naiba! spuse Embry. Îmi plac schimbările voastre. Dacă computerele de la Langley ar şti de ele, v-ar creşte puţin şansele.

— Aţi făcut un scenariu de joc pentru noi? întrebă Barr.

— Sigur. Procedura standard.

— Şi cum a ieşit? se interesă Barr.

— Nu vrei să ştii.

— Haide, George. Oricum, poţi conta pe mine că voi învinge sorţii potrivnici.

— Computerul a sugerat o rată de succes de şaptezeci şi patru la sută.

— Înainte să facem schimbările, spuse Wyatt.

— Înainte să faceţi schimbările. Pariez că le-aţi mai crescut cu zece sau cincisprezece procente.

— Liniştitor, zise Barr.

— Oricând eşti pregătit, am vrea să aflăm acel nou şi urgent termen limită, spuse Wyatt. Ai mai menţionat şi nişte victime.

— Mda, aşa e. Am o sursă în interiorul ţării şi ea s-a apropiat de un locotenent-colonel de armată.

— Armată? întrebă Wyatt. Dar nu o să luptăm împotriva armatei, nu?

— Numele lui e al-Qati şi conduce unitatea lor de trupe speciale. Se antrenează cu unitatea de bombardiere care se pare că vor arunca armele CW. Comandantul lor e un tip numit Ibrahim Ramad, un colonel, pilot. Fac exerciţii de atac coordonat aerian şi la sol.

— E vorba de avioane Sukhoi? întrebă Wyatt.

— SU-24, exact. Aşa că, iată sarcina principală pe care o am pentru misiunea voastră.

La naiba! Jan avea dreptate în legătură cu schimbările de ultim moment.

Embry derulă o hartă mare de recunoaştere şi o întinse pe masă.

— Asta e Baza Marada, lângă Marada.

— Vrei să lovim o bază aeriană? zise Barr. Ce naiba s-a întâmplat cu uzina chimică?

— Acum, trebuie să le loviţi pe amândouă.

— În cazul ăsta, avem mai puţin cu vreo patru avioane, spuse Wyatt.

— Nu avem ce face, Andy. La naiba, n-am ştiut de asta înainte de azi-dimineaţă, cu două ore înainte să te sun pe tine, şi suntem presaţi de timp.

Wyatt studie harta, care era, de fapt, o fotografie de

recunoaştere mărită. Nu erau prea multe de văzut, în afara unui complex de antene şi a unei piste.

— E subterană, zise Barr.

— Exact. Vedeţi umbrele acestea, care arată ca nişte linii groase? Sunt uşile de intrare în hangarele subterane. Abia se pot zări, însă sunt şase rampe, care duc la aceste uşi, le vedeţi? Pistele sunt vopsite în culori de camuflaj, dar ştim de ani de zile de baza asta. Veţi putea să o localizaţi, ca şi uzina chimică, cu ajutorul coordonatelor geografice. Sunt listate aici.

— Acele uşi de hangar sunt uşi blindate, spuse Wyatt. Va trebui să le prindem deschise, dacă vrem să aruncăm înăuntru câteva bombe de categorie grea.

— Mda, ştiu. Iată cum stau lucrurile. Obiectivul vostru principal este uzina chimică, care e la vreo şaisprezece kilometri de Baza Aeriană Marada. A doua ţintă este orice Sukhoi puteţi prinde la sol. Am vrea să le lovim serios capacitatea de bombardare la mare distanţă. A treia ţintă, dacă se iveşte ocazia, este baza.

Wyatt îl privi pe Barr.

— De ce nu? zise acesta. Probabil că îmi vor mai rămâne câteva bombe, după ce voi distruge uzina chimică.

— Vorbeşti ca şi cum ai face singur toată treaba, spuse Embry.

— Aş putea să o fac, dar blestemaţii aceştia de piloţi vor să vină şi ei.

— În regulă, spuse Wyatt. Decizia de a fixa ca obiective avioanele şi baza înseamnă că e vorba de o evoluţie nouă, care nu e pe placul unora din clădirea ta.

— Ahmed al-Qati a spus sursei mele că Ramad intenţionează să lovească trei tabere de refugiaţi etiopieni cu agenţi nervoşi, termici şi psihologici.

— La naiba! zise Barr.

— Vrea să dovedească celorlalţi ce pot ei, şi ce vor face, şi anume să lanseze arme chimice la mare distanţă. Presupun ca sunt interesaţi şi de evaluarea rezultatelor fiecărui agent.

— Ce tabere? întrebă Wyatt.

— Necunoscute.

— Pe doi august. La ce oră?

— Tot necunoscută. Agentul meu va încerca să afle ora decolării, dar nu poate forţa prea mult, fără să rişte să se autodemaşte.

— Aveţi vreo altă confirmare?

— Nu, recunoscu Embry. Încercăm, dar sursa mea e de încredere şi nu vrea să aşteptăm şi să riscăm să aibă ea dreptate, iar noi să greşim.

— Mergeţi la ONU cu asta?

— Eu nu joc la nivelul acela, Andy. Părerea mea e că timpul e prea scurt ca să permită o rundă de discuţii diplomatice la nivel înalt şi de ameninţări deloc voalate.

— Nu suntem pregătiţi şi nici înarmaţi pentru o misiune de interdicţie, spuse Wyatt.

— Ştiu, şi nu sugerăm o luptă aeriană cu o bandă de avioane MiG şi Sukhoi. Presupunem că dacă veţi provoca pagube suficiente la uzină şi la baza aeriană, vor renunţa la ideea cu etiopienii, cel puţin pentru o vreme.

— Asta e bine, pentru că eu nu sunt un câine de luptă, spuse Barr. Amant bun şi călăreţ de cai sălbatici, da, dar câine de luptă, nu!

Wyatt studie o vreme harta, după care spuse:

— Nu cred că e nevoie să ştim ora decolării. Nu mi-ar plăcea să mergem acolo şi să lovim o mulţime dintre ele pe pista de decolare, dar totuşi unul sau două bombardiere să scape şi să o şteargă spre Etiopia. Sau, ştiind că sunt atacaţi, să-şi schimbe destinaţia şi să meargă spre Tel Aviv. Cel mai bine e să-i lovim mai devreme şi suficient de tare ca să-i trezim din vise.

— Susţin şi eu ideea asta, zise Barr.

Embry îşi linse buzele.

— Church se gândea că ar fi mai bine să-i prindem descoperiţi la sol. Dacă provocaţi nişte explozii secundare ale muniţiei de CW, gazul se va răspândi în toată zona şi va fi poate aspirat sub pământ de sistemul de ventilare. La revedere, Baza Aeriană Marada!

Barr fluieră printre dinţi.

Wyatt se lăsă pe spate pe scaun.

— E o idee interesantă, George.

— Ştiam că vom avea pierderi dacă lovim uzina chimică, îi

aminti Embry.

— Mda, dar o întreagă bază aeriană? Care e componenţa?

— Aripa de bombardiere Sukhoi şi o aripă de atac avioane de vânătoare/interceptare, formată din patru escadrile MiG-23 şi MiG-27.

— Asta înseamnă o mulţime de oameni, zise Wyatt.

— Uită-te la ce au plănuit ei, şi numai pentru un test. Şi nu uita că sunt o ţintă militară, nu nişte oameni flămânzi şi sărmani.

— Asta nu ţi s-a confirmat, încă, spuse Wyatt.

— Ascultă, Wyatt. Nu cred că vom primi o confirmare. Nu avem suficiente surse în acea zonă. Şi nu ne aflăm aici pentru dezbateri asupra ţintelor. Tu eşti cel care te ocupi de contract. Noi plătim cheltuielile şi tu execuţi treaba.

— Nu dăm înapoi, George. Dar, ca comandant pe teren, îmi rezerv dreptul de a stabili profilul de atac final. Acceptăm cele trei ţinte, dar rămânem flexibili în ceea ce priveşte apropierea. Să nu uităm că noi suntem cei care ne riscăm vieţile şi că timpul petrecut deasupra ţintei va fi al naibii de strâns. Bucky?

— Sunt de acord.

— George?

Embry îşi scoase ochelarii şi aprobă din cap, încet. Cu ochelarii scoşi, ochii lui păreau mai roşii şi mai obosiţi.

— Mda, bine, Andy. Tu stabileşti loviturile finale. Eu o să îmi presez în continuare fata şi o să te ţin la curent, dacă aflăm mai multe despre ora H.

— Trebuie să mai ştim şi altceva?

Embry zise, ţuguindu-şi buzele:

— Margy nu vroia să vă spun asta, aşa că să rămână între noi, da?

Wyatt şi Barr mârâiră amândoi.

— S-ar putea să mergeţi acolo, iar apoi noi să vă spunem să întoarceţi şi să veniţi acasă.

— Ce naiba?

— Se pare că Icarus nu a fost aprobat încă de toţi cei de sus.

— Ei, la naiba! zise Wyatt. Prostul de mine, credeam că aţi pus totul la punct, înainte să lansaţi contractul.

— Din informaţiile pe care tocmai le-am primit, se pare că DCI se zbate să ajungă la toţi cei care trebuie, şi vom şti mai multe

dimineaţă.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Barr. Vă meritaţi publicitatea negativă.

— Poţi să mă pocneşti, Bucky, dar jur că n-am ştiut nimic. Cred că, ţinând cont de ceea ce Mari… de ceea ce a furnizat sursa mea, DCI-ul va avea o grămadă de aprobări până dimineaţă.

— E o adevărată harababură, zise Wyatt.

— Sunt de acord, spuse Embry. Eu mă gândesc întotdeauna că se va întâmpla ce e mai rău, dar mai rău de atât nu se poate.

Dar se putea.

Chiar în clipa în care Barr şi Wyatt coborau din avion, unul din piloţii de pe Falcon scoase capul din carlingă.

— Un apel codat pentru dumneavoastră, domnule Embry.

Wyatt se opri, în timp ce Embry ridica telefonul. Acesta spuse numele, în şoaptă:

— Church.

Embry spuse de câteva ori „a-ha“ şi „o-ho“, înjură de trei ori şi apoi zise:

— Da, domnule.

Când puse din nou receptorul în furca de la batardou, Wyatt întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Omul tău, Gering?

— La naiba!

Embry îi relată confruntarea dintre Gering şi Kramer.

— Ea e bine?

— Da. L-a concediat pe tip pe loc. Church o să pună pe cineva să-l supravegheze de aproape.

— Pur şi simplu nu te mai poţi baza pe oricine, zise Barr.

— Haide, Bucky, să ridicăm circul ăsta în aer, înainte să mai apară şi alţi clovni.

Luminile feribotului ar fi trebuit să fie plictisitoare, dar Barr se simţea bine. Cu doar trei luni înainte crezuse că nu va mai pilota niciodată un avion de vânătoare înarmat.

Îi plăceau la nebunie avioanele F-4, iar acesta era cel mai grozav dintre toate, cu toate sistemele lui noi.

Aşezat confortabil pe scaun, în timp ce pilotul automat

conducea operaţiunile, îşi revăzu noul paşaport şi documentele însoţitoare. Numele lui era Jack O. Milhauser şi avea câteva cutii de chibrite dintr-un bar „topless” din New Jersey, precum şi un catalog subţire de casete video sexy. Credea că ştie ce însemna acel „O“ şi se gândi să o ia la rost pe Kramer pentru persoana pe care o crease pentru el. Probabil că se distrase grozav cât timp o făcuse.

Dacă ea avea să mai fie acolo, la întoarcerea lor. Trebuia să-l mai îmboldească pe Wyatt. Cu toate că erau cei mai buni prieteni de atâta timp încât uitase data primei întâlniri, ştia că Wyatf putea fi al naibii de încăpăţânat în anumite privinţe. Prima lui căsnicie îl înveninase faţă de aspectele emotive ale vieţii.

Totodată, bazându-se pe propriile lui experienţe şi pe lista în permanentă schimbare de femei cu care se întâlnise, Barr ştia că nu era un peţitor prea bun. Poate că Wyatt ştia ceva în plus faţă de el. La naiba, nu ştia ce să facă!

Era sigur că problema lui Kramer provenea din dragostea frustrată, dar nu-l putea împinge pe Wyatt în ceva ce acesta nu vroia să facă.

„Viaţa era o ticăloasă, uneori“.

La fel cum era şi pentru nişte etiopieni pe care nu-i cunoscuse niciodată, dar despre care ştia că i-ar fi plăcut, dacă i-ar fi întâlnit vreodată. Se gândi la asta o vreme, ca să-şi îndepărteze gândurile de la Wyatt şi Kramer.

Privi cerul din jurul lui. Se lumina şi era lipsit de nori, dar era plin de avioane Phantom, neînarmate, dar cu câte două rezervoare atârnate sub aripi. Wyatt şi Gettman erau în faţa lui, şi cu vreo patru sute de metri mai sus. Zimmerman zbura în dreapta lui, iar Hackley şi Jordan formau o pereche, la opt sute de metri în stânga.

La nouă mii şase sute de metri altitudine, putea să vadă răsăritul venind spre el, aruncând suliţe de lumină ce se reflectau de pe avioanele Phantom de deasupra. Soarele apărea pe cer la ora locală patru a.m., fiind doar o extensie solidă a oceanului întunecat. Aruncând o privire nivelului de combustibil, văzu că era şi vremea micului dejun pentru avionul F-4. Decolaseră din Maine la 11:15, ora Emisferei Estice, cu două ore mai târziu decât avioanele Hercules, şi aproape că ajunseseră la limita de

combustibil.

Problema acelei etape a călătoriei era că avea o lungime de şase mii şapte sute de kilometri, iar avioanele F-4, la o viteză de croazieră cu consum scăzut de opt sute optzeci de kilometri pe oră, rămâneau fără combustibil de două ori, o dată la două mii cinci sute de kilometri şi a doua oară la cinci mii de kilometri. Cele C-130, chiar şi cu o supraâncărcătură maximă de optzeci de mii kilograme, puteau să ajungă la opt mii de kilometri şi să-şi încheie liniştiţi călătoria.

Avioanele Phantom aveau nevoie de două realimentări fiecare, dar rezervorul lor nu avea o capacitate care să satisfacă această nevoie.

Wyatt şi Barr calculaseră totul cât mai exact posibil, studiind cu atenţie almanahuri şi studii meteorologice asupra curenţilor medii preponderenţi la diverse altitudini. Fără rezistenţa aeriană datorată armelor şi suporţilor, dar cu aceea a rezervoarelor, şi cu o manevrare atentă a admisiei, avea să fie posibil. Fiecare avion urma să-şi facă plinul o dată, iar mai târziu, să se realimenteze cu încă şase zecimi, înainte ca ultimele picături de combustibil ale rezervorului să fie golite. În funcţie de vântul favorabil, era posibil să fie nevoiţi să navigheze puţin pe coastă, ca să ajungă la Quallene în aburi.

Totodată, trebuia să spere că penetrarea liniei de coastă a Africii avea să treacă neobservată. Nu avea o rezervă prea mare pentru a irosi combustibil în manevre de evitare a radarelor. Urmau să traverseze coasta la altitudine joasă, de dorit sub zona acoperită de radar, dar acele câteva minute aveau să consume combustibil într-un ritm ridicat.

Barr apăsă butonul de transmitere.

— Hei, Yucca cel Mare, îl vezi pe Thirsty?

Wyatt era singurul care îşi folosea radarul din când în când, aşa încât să nu semnaleze existenţa a şase radare.

— La vreo cincizeci de kilometri în faţă, Bucky. Cum stai cu combustibilul?

— Pot să mai aştept puţin.

Wyatt ceru fiecărui pilot starea combustibilului şi, după ce primi răspunsurile, zise:

— Yucca Şase, apoi Patru, Doi, Cinci şi Trei.

Câteva minute mai târziu, Ben Borman interveni pe canalul Tac Doi.

— Număr şase avioane în spate. Voi mă vedeţi?

Barr reperase deja avionul cisternă, la câţiva kilometri în faţă şi cu câteva sute de metri mai sus. Se contura clar pe cerul strălucitor..

Răspunse la apel, când îi veni rândul.

După ce Jordan şi Gettman profitaseră de ocazie, Barr luă o gură de apă din biberonul înfipt în harnaşament, iar apoi scăzu admisia şi micşoră încet distanţa dintre el şi avionul C-130 F.

Furtunul de realimentare era extins la maxim din aripa de la babord, dând impresia că plutea sub Hercules. Aripioarele mici de lângă vârf permiteau operatorului să mişte cu precizie vârful, făcând ultimele manevre ca să-l înfigă în receptaculul de combustibil al avionului primitor. Barr îl putea zări pe Borman, deşi nu foarte clar, în balonul de plexiglas din partea din spate a cisternei.

— Haide, Bucky, încă o zvâcnire!

— Ce naiba înseamnă „încă o zvâcnire”, Ben?

— Trei metri mai sus. Viteza e bună.

Barr studia capătul furtunului care se afla chiar deasupra lui. Deschise receptaculul de realimentare, amplasat în partea de sus a fuzelajului, în spatele parbrizului.

Un gol de aer, o greşeală în manevrarea manşei sau a manetelor de admisie, şi vârful acela greu putea produce un dezastru asupra parbrizelor şi a piloţilor.

Furtunul coborî spre el.

— Să nu începi să sughiţi, Denny, îl avertiză Barr pe Maal.

— Hâc! făcu Maal.

— Uşor, Bucky.

Era Borman.

Centră manşa.

— Mai „gâdilă“ puţin admisia. Hai la Thirsty! spuse Borman.

Furtunul alunecă pe deasupra.

— Ţine-o bine, chiar acolo! zise Borman.

Barr centră manşa şi urmări aripile avionului C-130, gata să execute şi el orice schimbare făcea cisterna.

— Te-am prins!

Simţi conectorul furtunului făcând contact cu corpul avionului lui, dar rămase cu ochii aţintiţi asupra avionului de deasupra, aruncând priviri rapide către Borman, aflat în spatele geamului protector.

— Vrei să prinzi şi parbrizul, cât sunt aici, Ben?

— Sigur. Ai carte de credit? Acord o reducere de patru la sută pentru numerar.

— Tipul din spatele meu e cel care plăteşte. Întreabă-l pe el.

Nu dură mult. Mişcă comutatorul rotativ ca să verifice încărcăturile de combustibil din rezervoarele principal şi extern.

— Asta e tot, Ben.

— Recepţionat. Ne vedem curând.

Barr reduse admisia şi C-130 se îndepărtă. Închise receptaculul, făcu o jumătate de tonou şi se retrase de lângă cisternă.

— La şase mii de metri şi cu douăzeci de litri de combustibil nu ajungem prea departe, nu-i aşa, Bucky? întrebă Zimmerman.

— La naiba, omule, avem aproape trei kilometri pentru un litru!

— Nu le spune asta ecologiştilor, zise Gettman. Vor dori să trecem la motoare cu patru cilindri.

Martin ajunse la birou, ca de obicei, la ora şapte dimineaţa. Abia ajunsese la a treia ceaşcă cu cafea, când secretara lui îi făcu prima legătură telefonică, la ora opt.

— Bună dimineaţa, domnule director. Sunt Cal Norman, de la Post.

— Bună dimineaţa, Cal. Ce mai faci?

— Bine, domnule. Încerc să primesc o confirmare pentru un articol care a aterizat pe biroul meu. Sau la telefonul meu.

— Despre ce e vorba?

— Un tip din New Mexico mi-a…

— Un tip? Nu are şi un nume, Cal?

— Ah, mda, mi-a spus numele, dar trebuie să-l păstrez confidenţial.

— E de înţeles, spuse Church. Deci, ţi-a spus un pont fierbinte?

— Aşa spune el. Ceva despre o operaţie aeriană clandestină,

în Nevada. Presupunerea lui e că e implicată CIA.

— Presupunerea?

— Nu există prea multe grupuri care să aibă şase avioane de vânătoare F-4, spuse Norman.

— F-4? Dar sunt toate scoase din circulaţie, nu-i aşa, Cal?

Lui Church îi plăcea să vorbească cu reporterii folosind semne de întrebare.

— Nu ştiu. Nu am cercetat prea adânc, încă.

— Dar cum rămâne cu supravieţuitorii? Sau cu extremiştii albi? Grupurile acestea au un arsenal fascinant, Cal.

— Chiar şi avioane?

— La naiba, nu ştiu! Poate că FBI-ul ştie ceva. Ce legătură are informatorul tău cu treaba asta?

— Spunea că a lucrat la avioane.

— Şi ce le-a făcut?

— Le-a vopsit, de exemplu.

— În ce culoare?

— Ce culoare? Crem cu dungi roşii.

— Nu acestea sunt culorile pe care le folosesc eu pentru avioanele de război, Cal.

— Aşa este, domnule director.

— Ce gen de muniţie a raportat?

— Muniţie?

— Arme.

— Ei bine, nu a raportat nimic despre arme.

— Sunt sigur că îţi dai şi tu seama de asta, Cal, dar informatorul tău nu pare să aibă prea multe fapte. A spus ceva despre scopul pentru care vor fi folosite avioanele? Au vreo ţintă?

— Câţiva dintre colegii mei fac verificări în Nebraska şi iau legătura cu câţiva dintre oamenii din Orientul Mijlociu care se află în oraş.

— De ce în Orientul Mijlociu, Cal?

— Acesta pare cel mai evident, date fiind condiţiile mondiale din prezent. Dumneavoastră nu aveţi nici o idee, domnule director?

— Tocmai încercam să-ţi dau nişte direcţii, Cal. Ce zici de DEA?

— DEA?

— E posibil ca tipii care se ocupă de urmărirea drogurilor să folosească astfel de avioane pentru interdicţie. La naiba, nu ştiu! Încerc doar să te ajut.

— Apreciez asta, zise Norman.

— Poate că l-au dat afară din grup, sau ceva de genul acesta. Poate că poartă pică cuiva? Dacă aş fi în locul tău, l-aş suna şi l-aş întreba de arme. Sau dacă a fost expulzat din grup.

— Mda, poate că o voi face. Mulţumesc, domnule Church.

Începură să consume ultimele rezerve de combustibil la trei sute cincizeci de kilometri depărtare de coastă şi la trei sute cincizeci de kilometri sud de Insulele Canare. Wyatt ordonă avioanelor să intre într-o formaţie strânsă, cele C-130 zburând aproape aripă lângă aripă, iar cele Phantom zburând într-o formaţie în romb strânsă, sub transportoare. Ar fi fost reperaţi de orice radar din zonă ca un singur impuls, un singur avion îndreptându-se într-o direcţie oarecare.

Un avion necunoscut reprezintă o ameninţare mult mai mică decât opt avioane necunoscute.

După ce se grupară, Wyatt ordonă o coborâre treptată, conservând cât mai mult combustibil posibil.

Formaţia traversă linia de coastă la trei sute de metri altitudine, la o sută şaizeci de kilometri nord de Dakhla, Sahara Vestică. Următorul oraş nordic de relativă importanţă, Laayoune, era la o distanţă de aproape cinci sute de kilometri.

După ce trecură de mica zona de verdeaţă de pe coastă, deşertul Saharei Vestice părea deprimant şi ameninţător. La altitudinea lor joasă păreau că zboară de o veşnicie. Milioane de kilometri de pustietate aproape incoloră, care se rostogoleau, se ondulau.

Wyatt mai zburase în Africa de Nord, dar niciodată în această regiune. Studiase hărţile, însă acestea prezentau puţine borne de hotar şi centre populate. Nimeni nu vroia să trăiască acolo, şi nu putea să-i condamne pentru asta.

Privi cronometrul. 09:12, ora locală.

Ridică privirea. Jim Demion menţinea stabil avionul Hercules, la şaizeci de metri deasupra lui.

— Wizard, Yucca Unu.

Hotărâseră ca după violarea spaţiului aerian al Saharei Vestice să folosească numai nume de cod.

— Spune, Unu!

— Mai mergi încă vreo cincisprezece kilometri, după care începi să urci, cu treizeci de metri pe minut. Vrem să ajungem sus, unde consumul de combustibil arată puţin mai bine.

— Recepţionat, Unu. Aşa o să facem.

O oră şi patruzeci de minute mai târziu, se aflau la patru mii cinci sute de metri, înaintând încet, cu trei sute cincizeci de noduri, ca să rămână lângă transportoare. Peisajul nu se schimbase aproape deloc, deşi soarele era mai sus. Pe cer nu era nici un nor, şi deşi acesta era un semn pozitiv pentru piloţi, lui Wyatt îi lipseau norii.

— Yucca Unu, Patru, zise Gettman.

— Spune.

— Crezi că am ajuns la mai puţin de douăzeci şi patru de kilometri de locul în care vrem să ajungem? În momentul acela o să încep să intru în faimoasa mea panică obişnuită.

— Stai să verific, Patru.

Wyatt roti scala de frecvenţe a staţiei sale radio Tac Unu.

— Degas.

Aşteptă cât numără până la zece, iar apoi încercă din nou.

— Degas.

O mie unu, o mie doi, o mie…

— Tu eşti, Yucca?

— Recepţionat, Degas. Am nevoie de un semnal pentru ADF.[1]

Detectorul lui Automat de Direcţie avea nevoie de un radiotransmiţător să emită un semnal, pe care să-l poată folosi.

— Yucca, nu vreau să fiu rău, dar ai venit cu două zile mai devreme, ştii asta?

— Ştiu, spuse Wyatt.

— Asta înseamnă că trebuie să scap de haremul meu?

— Dă-mi blestematul acela de semnal.

— Ah, da, semnalul, Yucca. Vine.

---

[1] ADF – Automatic Direction Finder – Detector Automat de Direcţie (n.tr.)

Capitolul 12

Când auzi primul bâzâit slab al motoarelor de avion, Neil Formsby îşi termină paharul de ceai cu gheaţă, îşi puse cămaşa pe care şi-o pregătise, se ridică de pe patul de campanie şi ieşi din cort.

Dinspre sud-vest sufla o briză uşoară, dar suficient de puternică încât să ridice o mulţime de praf şi nisip.

Din cine ştie ce motiv inimaginabil, îi făcuse plăcere solitudinea sa. Nimic nu poate stimula mai mult introspecţia decât să fii singur, la o mie de kilometri departe de oriunde. Iisus Christos în pustiu. Avea senzaţia că mai avea nevoie de alte treizeci şi cinci de zile şi că, parţial, nu-i convenea că Wyatt venise mai devreme. Şi, contrar planului făcut cu grijă, soseau în timpul zilei. Nu putea să-şi mai etaleze luminile improvizate, de pe pistă.

Formsby îl cunoştea pe Wyatt de cincisprezece ani. Se întâlniseră prima dată când Wyatt fusese detaşat la Forţele Aeriene Regale, ca să înveţe să piloteze avioane Harrier, cu escadrila lui Formsby, şi deveniseră buni prieteni. Wyatt făcuse aranjamentele care-l aduseseră pe Formsby în Statele Unite pentru un curs de un an în tactici de superioritate aeriană, şi tot el îi netezise calea lui Formsby pentru efectuarea unor ore de zbor pe avioane F-15 şi F-16. Chiar şi numai asta avea valoarea unei prietenii pe viaţă.

Când căpitanul RAF[1] Neil Formsby pierduse puterea pe avionul său Harrier la altitudinea ameninţătoare de trei sute de metri şi îşi rănise piciorul în incendiul ce urmase prăbuşirii, se trezise în spital şi îl descoperise pe Wyatt lângă el. Iar după ce ieşise din spital şi intrase în perioada de refacere, Wyatt fusese acolo, cu oferta unei slujbe. Numai pentru Wyatt s-ar fi izolat Formsby într-un deşert ostil şi străin şi numai pentru Wyatt ar fi ajuns să-i facă plăcere asta.

Fu impresionat la prima imagine a formaţiei care se apropia. Cele două transportoare greoaie erau flancate în fiecare parte de câte trei avioane de vânătoare. Erau la trei sute de metri de sol

[1] RAF – Royal Air Force – Forţele Aeriene Regale. (n.tr.)

când trecură pe deasupra, mugetul celor douăzeci de motoare lovindu-l cu un impact pe care-l simţi până în vârful degetelor de la picioare.

Unul dintre avioane îşi legănă aripile spre el.

Lui Formsby îi lipsea – şi îşi dorea foarte mult – acea senzaţie din carlinga unui avion de vânătoare.

În timp ce mergeau spre est, avioanele C-130 se despărţiră şi le lăsară pe cele Phantom să-şi încerce primele şansa pe pista primitivă a lui Formsby. Acestea întoarseră şi se apropiară atât de repede, încât Formsby presupuse că problema combustibilului devenise critică.

Abia în clipa în care primul avion atinse solul, se gândi că eforturile sale de a nivela pământul fuseseră insuficiente. Wyatt îi spusese că aveau să pună cauciucuri mai moi, pentru aerodromuri dure, dar avionul F-4 tot făcu cinci salturi înainte să se oprească.

Pista lui era aproape prea scurtă.

Pământul tare, acoperit cu nisip, nu oferea aceeaşi frecare ca betonul sau asfaltul, iar o presiune excesivă a frânelor ducea la derapaj.

Primul Phantom ajunse la capătul pistei şi abia virase, ieşind de pe aceasta, când următorul atinse solul.

Formsby alergă spre primul avion. Din cauza gleznei alerga puţin înclinat într-o parte.

Botul avionului se legăna în sus şi în jos, în mici mişcări rapide, în timp ce traversa nisipul, spre el. Din cauza strălucirii soarelui pe parbriz nu-şi dădea seama cine era la comenzi.

Se învârti, oferindu-i pilotului imaginea spatelui cămăşii lui. Pe cămaşa albă scria, cu litere mari şi negre: „URMEAZĂ-MĂ“.

Alergă spre remorcile cisternă, conduse avionul spre un loc de lângă cort, după care se răsuci şi îşi roti mâna într-un cerc orizontal.

Pilotul ridică parbrizul, în timp ce avionul Phantom se roti cu nouăzeci de grade şi apoi se opri.

Formsby îi făcu semnul de „tăiere a gâtului“, şi pilotul opri motoarele.

Pilotul îşi scoase casca, şi Formsby îl recunoscu pe Barr.

— Bună dimineaţa, Nelson! strigă.

— Cine?

— Tu.

— Oh, da! Uneori uit cine sunt. ’Neaţa, camarade!

— Ai un accent groaznic, Nelson.

— Facem tot ce putem.

— Cred că tu mai aveai cel mai puţin combustibil, spuse Formsby.

— Nu-mi place ce spui, Neil. Mai aveam încă doi sau trei litri.

Formsby îi zâmbi, iar apoi se duse repede să întâmpine avionul următor.

După douăzeci de minute, toate avioanele erau parcate, reactoarele fiind aliniate cu cozile spre cisterne, iar cele două C-130, unul lângă celălalt, în faţa lor.

Din avionul Hercules coborâră mai mulţi oameni, care scoaseră şi nişte scări şi îi ajutară pe piloţi să coboare din carlingile lor.

Formsby primi cel puţin şase complimente pentru design-ul cămăşii lui.

Îndreptându-se spre al patrulea avion de interceptare, îl salută pe Wyatt, care cobora pe scară.

— Bine ai venit la umila mea bază aeriană, Andy.

Wyatt întinse mâna şi le strânseră.

— În afară de necesitatea demonstrată a unei practici mai îndelungate cu buldozerul, te-ai descurcat foarte bine, Neil. Mă bucur să te văd.

— Ne-am întâlnit mai repede decât trebuia, nu-i aşa? Nu mi-ar plăcea să aflu despre calendarul meu că a mers prea încet.

— Am venit mai devreme şi o să-ţi spun în curând de ce, zise Wyatt. Mai întâi, o să-ţi vizităm latrina…

Formsby făcu semn spre peisajul din jurul lor.

— … apoi, ai ceva de băut?

Sunt vreo treizeci de mii de litri de apă. Sau, dacă vreţi, venirea voastră neaşteptată m-a prins cu câteva sticle de bere şi şampanie neconsumate. Sunt în frigider.

— Întotdeauna ai ştiut cum să trăieşti în deşert, spuse Barr, apropiindu-se cu mâna întinsă. Ce ai de mâncare, amice?

— Aici trăim din ce ne oferă pământul, Nelson.

— Eh!

Formsby dădu mâna şi cu Demion şi Kriswell, pe care-i cunoştea dinainte, apoi Wyatt îl luă după el şi îl prezentă celorlalţi.

Grupul se răspândi spre dune ca să se uşureze, în timp ce Formsby desfăcu ultimele patru sticle de şampanie, scoase berea şi începu să umple farfuriile de hârtie cu sandvici-uri cu şuncă şi brânză. Folosea brânză elveţiană, căci americanii nu aveau, în general, papile gustative sensibile la sortimente mai exotice.

Cum nu încăpeau toţi în cort, mâncară stând pe pământul fierbinte, în umbra creată de aripa unui C-130.

Wyatt îl puse la curent pe Formsby – şi se părea că şi pe cei mai mulţi dintre ceilalţi – cu motivele demarării premature a misiunii lor.

Formsby era şocat de indiferenţa îngrozitoare faţă de vieţile omeneşti.

— Refugiaţi? Femei şi copii?

— Aşa se spune, Neil, zise Wyatt.

— Cu ce ticălos avem de-a face? întrebă el.

— Cu unul de cel mai rău tip, se pare.

Wyatt îi informă despre comandanţii implicaţi, făcând referiri la biografiile prezentate de CIA. Era întotdeauna bine să-ţi cunoşti adversarii, şi Formsby le memoră numele. Ramad, al-Qati, Salmi, Ghazi.

— În plus, adăugă Wyatt, cei de la Langley bănuiesc că vor nega totul – vor da vina, de exemplu, pe nişte comandanţi răzvrătiţi acţionând de capul lor. Totuşi, ei sunt siguri că marele Conducător şi consilierul lui şef, Kamal Amjab, au aprobat planul.

Arşiţa era puternică şi Formsby se ridică şi intră în cort, ca să ia ultimele beri, nişte pahare de hârtie şi o cană mare de ceai cu gheaţă. Le aduse şi merse în jurul grupului, turnând.

Nu era un ceai grozav.

Wyatt avu nevoie de patruzeci de minute pentru instructajul misiunii. Formsby îşi dădu seama că ei mai discutaseră înainte, dar Wyatt făcuse acum unele schimbări în privinţa orarului şi a ţintelor.

— Întrebări? zise Wyatt.

— Distanţa până la ţintă e de opt sute de kilometri? întrebă Hackley.

— De la baza de plecare, spuse Wyatt, opt sute zece kilometri.

— Iar noi, pentru avionul acesta, cu încărcătură maximă, avem o distanţă de luptă de opt sute treizeci de kilometri.

— Exact, Norm. Timpul deasupra ţintei va fi aproape nul.

— Toate acestea înseamnă că trebuie să fiţi precişi, spuse Barr. Ochiţi ţinta şi o luaţi la sănătoasa.

— Ce naiba? zise Gettman. Dacă rămânem fără combustibil, facem autostopul.

— Asta va fi metoda cea mai grea, Karl, dar, într-adevăr, avem acoperire, spuse Wyatt.

Cliff Jordan – Formsby se concentra în a găsi chipuri pentru numele oamenilor pe care-i întâlnea prima dată – arătă spre autocisterne.

— Găleţile astea ruginite şi dărăpănate chiar au tot combustibilul de care avem nevoie, Neil?

Combustibilul – disponibilitatea şi transportul lui – era probabil aspectul cel mai crucial al misiunii lor. Lipsa unei cantităţi suficiente la momentul potrivit însemna că bombele nu aveau să-şi atingă ţinta. Formsby era foarte mulţumit că reuşise să ajungă cu cantitatea necesară în poziţia geografică corectă.

— Bineînţeles, spuse el. Andrew mi-a spus minimum treizeci şi unu de mii de galoane[1], uitând că eu trebuie să negociez în litri, desigur. Am cinci cisterne de cinci mii de galoane şi una de opt mii de galoane.

— Vom realimenta toate avioanele aici, zise Wyatt, ceea ce va consuma douăzeci şi cinci de mii de galoane, iar restul îl vom încărca în C-130 F. După ce zburăm la baza de plecare, C-130 ne va umple din nou toate rezervoarele.

— Am o mică întrebare, Neil, spuse Barr. Cum ai adus toate vechiturile astea aici, fără remorchere?

Formsby le explică aranjamentul lui cu paranoicul şi cu lacomul Jacque.

— Dar aici ajungem la un punct pe care vroiam să-l discutăm, Nelson. Iniţial, plănuisem să mă întorc la Rabat cu Jacque şi cu amicii lui. Gândindu-mă însă la comportamentul individului şi la bănuiala mea că e foarte posibil ca el să creadă că am mai mulţi dolari decât am de fapt, cred că ar fi mai bine pentru mine să vă

[1] 1 galon = 3,34 litri. (n.tr.)

însoţesc în Libia.

— Libia e mai sigură decât Jacque? întrebă Barr.

— Nu l-ai cunoscut pe Jacque.

— E perfect, Neil, zise Tom Kriswell. Aş putea să te folosesc ca ajutor de controlor aerian.

— Mi-ar face plăcere să te ajut, spuse Formsby.

— Cum rămâne cu cele cincizeci de mii pe care i le datorezi lui Jacques? întrebă Wyatt.

— O să i le las aici. Nu aş vrea să o şterg şi să-mi pătez reputaţia. S-ar putea să mai fiu nevoit să fac afaceri cu el şi în viitor. Mai ales dacă Andrew continuă cu contractele astea.

Wyatt îşi privi ceasul.

— În regulă, băieţi. Altceva?

Se părea că problemele presante fuseseră discutate.

— Haideţi la treabă! spuse Wyatt.

Oamenii se ridicară, cu câteva bombăneli şi comentarii profanatoare la adresa temperaturii, şi se răspândiră spre avioane. Formsby se apucă şi el serios de treabă, ajutând la ştergerea benzii roşii, a siglelor şi a numerelor de pe toate avioanele.

Doi oameni mergeau de la un avion la altul cu o rolă mare de hârtie şi bandă de mascare şi acopereau parbrizele, tuburile de aspiraţie a aerului, ţevile de eşapament şi partea inferioară a aripilor şi fuzelajului. Alţi doi împingeau compresoare şi generatoare cu benzină, coborându-le din nişa pentru încărcătură a avionului Hercules. Scoaseră din C-130 nişte scări pliante cu plăci late pe picioare, ca să nu se înfunde în pământ, iar cei doi bărbaţi – Formsby credea că erau Littlefield şi Cavanaugh – îşi puseră măştile pe faţă şi începură să pulverizeze vopsea pe primul F-4.

Nu depuseră prea mult efort pentru precizia şi finisarea vopsitului. Peste cremul original erau pulverizate modele aleatoare de maro, cafeniu şi bej, amestecate cu picăturile de sudoare ale celor doi artişti. Noile culori de camuflaj aveau să facă avioanele F-4 foarte greu de reperat, atât de sus, cât şi de jos, datorită cenuşiului de slabă-vizibilitate de pe părţile de dedesubt. C-130 F urma să fie şi el vopsit pentru camuflaj, dar transportorul era lăsat cu finisajul său îngrijit şi natural, de aluminiu.

Nelson Barr alerga în toate părţile, supraveghind vopsitul şi pretinzând că el era responsabil cu decorările. Littlefield încercă să-l împuşte cu o armă-spray, dar Barr se ascunse sub o aripă, exact la timp.

Alte două echipe întinseră furtune între cisternele cu combustibil. Aromele amestecate de JP-4 şi vopsea catalizată pluteau în briză.

Jim Demion şi alţi doi îşi cărau sculele de la un avion la altul, făcând modificările şi reglările rapide listate pe planşeta pe care o avea el în mână.

Formsby adună toate resturile de bandă roşie şi le strânse într-o grămadă.

Apoi se duse să-i ajute pe Wyatt şi Ben Borman să scoată prelatele de pe cărucioarele cu armament. Se învârteau în jurul fiecărui cărucior, cu nişte foarfece de tablă, şi tăiau panglicile de oţel cu care erau legate lăzile, de cărucioare.

Wyatt şi Formsby scoaseră capacele lăzilor cu nişte răngi, în timp ce Borman se urcă în Hercules şi se întoarse cu un autotractor de remorcare mic, trăgând un tren de cărucioare mobile de bombe şi o macara mică. Apoi, începu să transfere bombele din stive pe cărucioare, cu ajutorul macaralei.

Imediat ce terminară cu camuflarea avioanelor, cei doi oameni – Maal şi Vrdla? – începură să scoată din C-130 suporturile de arme şi să le distribuie avioanelor Phantom.

Formsby era impresionat de eficienţa echipei lui Wyatt. Nimeni nu se plângea, decât în glumă, iar comentariile erau legate, în general, de căldură. Fiecare avea de făcut câte o treabă, sau mai multe şi se ocupau de sarcinile lor fără să primească ordine de la vreun superior.

Pe măsură ce lădiţele erau desfăcute, scoţând la lumină rachete, bombe şi dispozitive de contramăsură, Formsby căra lădiţele goale la grămada lui de bandă şi le punea deasupra. Urma să dea foc grămezii, chiar înainte să decoleze.

Montară suporţii, inclusiv câte o pereche pe partea de dedesubt a aripilor celor două Hercules. Wyatt îi explică lui Formsby că avioanele Phantom îmbunătăţite aveau aparatele de contramăsuri interne derivate de pe F-15. Cele C-130 erau proiectate fiecare pentru o pereche de dispozitive de

contramăsuri, iar Kriswell şi Vrdla îşi lăsară treaba de care se ocupau ca să examineze şi să testeze echipamentele de contramăsuri ALQ-72, după ce acestea erau urcate la locul lor şi fixate de suporturi.

Până la ora patru, terminară tot ce aveau de făcut în Algeria.

Fiecare F-4, cu vopseaua abia uscată, era echipat cu şase bombe de două sute cincizeci kilograme, pe suporturi, şi cu patru rachete Super Sidewinder, în poziţie semiretrasă, pe partea inferioară a fuzelajului. La toate acestea se adăugau şi rezervoarele de combustibil, aşa încât avioanele păreau aproape prea greoaie ca să poată decola.

Pe cărucioare nu mai rămăseseră decât nouăzeci de kilograme de exploziv plastic şi detonatori împachetaţi în bumbac, şi acestea fură încărcare cu grijă la bordul transportorului de către Borman, care avea experienţă în manevrarea muniţiei.

Formsby păstrase ce era mai bun pentru final. La ora trei îşi împachetă cartofii mari din Idaho în staniol şi îi băgă în brichetele de cărbune abia aprinse. Îi servi la patru şi jumătate cu unt proaspăt, smântână şi arpagic, împreună cu muşchiuleţ prăjit.

Se gândi că era ceva foarte american.

Le udară cu două lăzi de Coca-Cola, puse la gheaţă de patru ore.

— Neil, ţi-ar plăcea să te muţi în America? îl întrebă Barr.

Colonelul Ghazi, comandantul de armată, sosi la Baza Aeriană Marada la ora cinci.

Ahmed al-Qati urcă rampa lungă de la hangar, ca să-i întâmpine avionul. Vroia să poarte o discuţie particulară cu superiorul lui, înainte să se întâlnească amândoi cu Ramad.

Scările erau coborâte de la uşa avionului Lockheed JetStarr şi al-Qati le urcă rapid, înainte ca colonelul Ghazi să iasă din avion.

Îl găsi pe colonel aşezat încă, pe unul din scaunele pivotante, cu perne de pluş. Cămaşa uniformei lui părea proaspăt călcată şi era întinsă şi dinspre interior, de bustul lui mare.

— Bravo, Ahmed! Mă bucur că ai venit să mă întâmpini. Ia loc, te rog.

Al-Qati se aşeză în partea cealaltă a culoarului.

— M-am gândit că ar fi bine să discutăm câteva clipe singuri,

domnule colonel.

— Da, la fel mă gândisem şi eu.

Al-Qati se lansă direct în ceea ce-l preocupa. Îl preocupa? Aproape că îl ucidea. Numai datorită Sophiei îşi păstra luciditatea.

— Acest… acest *Atac Test* e o nebunie de neconceput. Mă tem că rezultatul nu va fi cel preconizat.

— Cei din conducere consideră altfel, Ahmed. Ei cred cu fermitate – cu foarte multă fermitate – că israelienii şi americanii ne vor privi ţara cu mai mult respect. Chiar cu teamă, ceea ce Conducătorul pare să dorească mai mult decât respectul.

— Lumea o să ne blesteme, domnule colonel.

— Mă îndoiesc că lumea va afla vreodată. Conducătorul e sigur că israelienii vor dori să îngroape incidentul. Sunt atât de înconjuraţi acum, încât nu vor dori să recunoască public încă un pericol. Şi noi ştim că Statele Unite ţin întotdeauna pasul cu ei.

— Dar etiopienii…

— Nu vor spune nimic. Administraţia lor e haotică şi, în cel mai rău caz, vor fi mulţumiţi că consumul lor de hrană şi resursele medicale va fi micşorat. Cred că îţi faci griji degeaba, spuse Ghazi.

— În ultimii ani, toate ţările au alergat la ONU, atunci când s-au simţit ameninţate.

— Şi? Chiar dacă se va descoperi totul, noi nu am făcut altceva decât să urmăm nişte ordine.

— Scuza asta nu a fost valabilă la Nurenberg, zise al-Qati.

— Cu toate acestea, avem nişte ordine şi le vom executa.

Probabil că comandantul fusese supus la multe presiuni, ca să fie de acord cu planul acela fantastic, se gândi al-Qati. Îl respectase întotdeauna pe Ghazi pentru capacitatea lui de a raţiona sub tensiune, dar acum era complet iraţional.

— Domnule colonel, fac apel la…

— Mi-e teamă că inutil, Ahmed. Ne-am luat angajamentul.

Ghazi nu spusese că el îşi luase angajamentul, dar se autointegrase în puterile care o făcuseră.

— Cum spuneţi, domnule colonel, zise al-Qati.

Nu avea alt loc în care să se ducă, altă persoană care să-i asculte argumentele.

— Şi acum, să trecem la ceea ce vroiam să discut cu tine, spuse Ghazi. Biroul Poporului – noul termen introdus de

Conducător pentru denumirea tuturor ambasadelor şi consulatelor – din Atena a înaintat biroului de informaţii un raport interesant.

Al-Qati aşteptă, afişând interes, cu toate că stomacul i se răzvrătea.

— Biroul are câţiva agenţi în Washington, bineînţeles, şi unul dintre ei, student la Universitatea Georgetown, a auzit un zvon care ne poate interesa. Câţiva reporteri de la diferite ziare şi de la *Cable News Network* umblă prin oraş, punând întrebări despre un grup de avioane de vânătoare F-4.

— Avioane de vânătoare F-4? întrebă Ahmed, doar ca să zică ceva.

— Exact! Se pare că nişte oameni au pregătit şase avioane pentru o misiune specială. Reporterii par să caute indicii, întrebându-şi sursele în ce mod ar putea fi folosite avioanele. Una din teoriile care circulă se referă la uzina chimică de la nord de Marada.

— Asta e o speculaţie.

— Foarte probabil, Ahmed. Şi există zvonuri şi despre alte ţinte – Siria, Valea Bekaa, unele din China. Totuşi, este interesant că Uzina noastră de fertilizante e menţionată în mod deosebit, nu-i aşa?

Lui al-Qati nu i se părea interesant, ci irelevant.

— Ceea ce e şi mai interesant, Ahmed, este faptul că avioanele acestea au dispărut din locul în care erau ţinute la scurt timp după ce Conducătorul a luat decizia în privinţa *Atacului Test*.

Acum, devenise relevant. În lumea lui al-Qati, sincronizarea era totul.

— Credeţi că s-au scurs informaţii despre planul de atac, domnule colonel?

— E posibil, Ahmed. De la luarea deciziei, au aflat despre asta tot mai mulţi oameni.

— Şi americanii vor interveni?

— Cred că nu. Nu aşa cum au mai făcut-o înainte. Dacă o vor face, va fi o operaţiune secretă, şi aceasta face ca zvonurile despre acele avioane de vânătoare neafiliate să fie şi mai suspecte.

— Ce vreţi să fac eu, domnule colonel?

— Ramad ascultă în primul rând de el însuşi. Aş vrea să am

sprijinul tău, atunci când voi aduce problema în discuţie, la şedinţă.

— Bineînţeles. Sprijinul meu pentru dumneavoastră sau pentru ţara mea nu va putea fi pus niciodată la îndoială.

Al-Qati era sincer spunând asta, dar începuse să se întrebe cât de orb era, urmând instrucţiunile venite de la Tripoli.

La ora unu noaptea, Janice Kramer îşi parcă Riviera în parcarea Motelului Four Seasons, o încuie şi intră în lobby. Purta blugi şi o bluză mexicană ţărănească, roşie şi decoltată, iar trei tipi din lobby, care ieşiseră mai devreme seara, începură instantaneu să se ridice de pe scaune. Ea îi îngheţă cu privirea tăioasă a ochilor verzi.

Se gândi că ar fi trebuit să fie acasă, ghemuită pe canapea, cu un brandy în mână, delectându-se cu viitoarele ei perspective ca doamna Andrew Wyatt. Exaltarea îi fusese retezată, până acum, de îngrijorare.

Iată ceea ce n-ar fi trebuit să facă, era să îndeplinească comisioanele lui Martin Church, care nici măcar nu o plătea. Decât indirect, poate.

Şi era al naibii de sigură că nu s-ar fi aflat acolo, dacă rezultatul nu l-ar fi ajutat pe Andy.

Traversă holul spre bar, care nu era prea frecventat, şi se opri câteva secunde în pragul uşii, privind în jur.

— Hei, Jan!

Arnie Gering ridică în sus o mână, stând la o masă de lângă perete.

Janice se îndreptă spre el, făcu semn chelneriţei să plece, şi se aşeză vizavi de Gering.

Acesta îi studie bluza.

— Mă bucur să te văd, Jan. Am fost foarte fericit că m-ai sunat.

— Am o propunere pentru tine, Arnie.

— Da?

— Mai întâi, vreau să ştiu cu cine ai discutat.

— Despre chestia din Nebraska?

„Dumnezeule, ce perspicace era.“

— Da, Arnie. Despre chestia din Nebraska.

— Ei bine, ştii, am vorbit cu un reporter.

— Numai cu unul?
— Cu câţiva.
— Cu câţi, Arnie?
— Cu trei.
— Reporteri de ziar?
— Oh, şi cu un tip de la CNN.
— Spune-mi ce au zis.
El se foi pe scaun.
— Ei bine, presupun că au fost sceptici.
— Îi înţeleg.
— Vroiau documente. Spuneau că, dacă le duc documente, pot câştiga o mulţime de bani.
— Cât de mulţi?
— Nu am ajuns încă în acest stadiu. Ştii, ai putea să scoţi la imprimantă câteva chestii din computer pentru mine, Jan. Putem să-i împărţim, şaizeci la patruzeci, să zicem.
— Şaizeci pentru mine?
— Hei, în definitiv eu sunt cel care a dat telefoanele.
— Ce altceva au spus?
— Doar că vor cerceta. Vor pune întrebări.
Church îi spuse că, într-adevăr, puneau întrebări, dar că nu aflaseră nimic suficient de substanţial ca să poată tipări. Doar dacă nu deveneau atât de curioşi încât să-i ia lui Gering un bilet de clasa întâi până la Washington.
Kramer scoase un teanc de bancnote din geantă. Erau legate cu o bandă din cauciuc, şi fusese atât de nervoasă auzind sugestia lui Church, încât nici măcar nu pusese teancul într-un plic. Church le numise „control al pagubelor“, dar ea le numea mită. Le puse pe masă şi rămase cu mâna deasupra lor.
Privirea lui Gering îi părăsi sânii şi ateriză pe bancnote.
— Aici sunt zece mii, zise ea.
— Arată al naibii de bine! Pot să-i număr?
— Ai încredere în mine. Pot fi ai tăi.
Pe faţa lui apăru brusc suspiciune.
— Mda, dar ce va trebui să fac pentru ei?
— Să semnezi.
Scoase din poşetă o foaie de hârtie şi i-o întinse.
El se luptă mai mult timp cu ce scria acolo, după care spuse:

— Aici nu sunt decât termeni legali. Ce spune, de fapt?

— Că vei intra la închisoare între cincisprezece şi douăzeci de ani, dacă mai scoţi un singur cuvânt despre… chestia din Nebraska. E ceva legat de siguranţa naţională, Arnie.

Când el îşi ridică privirea, Kramer îi văzu îngrijorarea din ochi. Asta o făcu să se simtă mai bine.

— Ah, ei n-ar…

— Ei ar putea să te ridice oricând şi să te reţină pentru spionaj. Ceea ce vor să sugereze acum este că ar fi mai simplu să ajungem la o înţelegere.

Folosise în mod voit cuvântul magic „ei“. Toată lumea era speriată mereu de „ei“.

— Semnez asta şi primesc cele zece mii?

— Exact! Apoi, dacă mai spui cuiva vreun cuvânt, ajungi direct la Leavenworth. Şi fără nici un proces.

Kramer scrisese înţelegerea, urmând sugestiile lui Church, şi folosise cât mai mulţi termeni de jargon posibil. Nu ar fi avut valoare mai mult de treizeci de secunde în nici un tribunal din ţară.

— Iar dacă te sună vreunul din reporterii aceia, le spui că ai avut un coşmar, sau că erai beat.

Gering măsură din ochi foaia cu înţelegerea şi apoi teancul de „verzişori“.

— Ai un stilou? întrebă el.

Ea găsi unul şi Gering semnă înţelegerea, cu un scris cu înfloriturі. Ea îi luă foaia, o împături şi o puse în poşetă.

— Va fi păstrată la Washington, la Departamentul de Justiţie, probabil.

… În coşul lor de gunoi.

— Mda. Acum pot să iau banii?

Kramer împinse teancul pe masă, spre el, şi se ridică.

— La revedere, Arnie.

— Ne vedem dimineaţă.

— Nu, nu ne vedem. Nu mai lucrezi pentru noi. Ai uitat?

Gering părea descurajat.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

Se răsuci şi plecă.

El strigă după ea:
— Hei! Primesc vreo scrisoare de recomandare?

La instructaj participau din nou toţi comandanţii de aripă şi escadrilă, precum şi colonelul Ghazi, care venise la Marada ca să urmărească *Atacul Test*. Acum el stătea pe o latură a camerei, împreună cu al-Qati, maiorul Shummari, căpitanul Rahman al Companiei Întâi de Forţe Speciale şi locotenentul Hakim, comandantul Plutonului de Atac.

Ramad aprecia deferenţa pe care i-o acordase Ghazi. Se părea că comandantul de armată fusese pus la locul lui de Farouk Salmi şi de alţi apropiaţi ai Conducătorului.

După rapoartele ofiţerului meteorolog, cu privire la condiţiile care erau de aşteptat în ziua atacului, şi al ofiţerului cu întreţinerea, referitor la stadiul de pregătire al tuturor avioanelor ce participau la exerciţiu, Ramad recapitulă în detaliu elementele atacului planificat. Trei escadrile de Su-24 aveau să atace, în formaţii de câte trei avioane, cele trei ţinte identificate, la ora cinci, în dimineaţa zilei de doi august. Trei escadrile de MiG-23 urmau să zboare ca patrulă de luptă aeriană (CAP)[1] pentru bombardiere şi transportoarele de personal. După ce erau transportate de avioanele C-130 la o bază secretă de operaţiuni din Sudan, elicopterele lui Shummari trebuiau să introducă trupele de la sol, la zece minute după bombardamentul iniţial. Satele se aflau în provincia Wallaga, lângă graniţa cu Sudanul. Trupele aveau să rămână la sol trei ore, stabilind un perimetru defensiv, iar apoi urmau să fie retrase. Trei dintre MiG-urile din patrula de luptă aeriană erau echipate cu camere video de recunoaştere şi trebuiau să înregistreze pe casete întreaga misiune, ca supliment al fotografiilor făcute din elicoptere şi de fotografii de la sol. Conducătorul vroia un istoric fotografic complet al exerciţiului, poate pentru eventualitatea în care sateliţii americani urmăreau aventura.

— Vom avea la dispoziţie patru cisterne aeriene, continuă Ramad. E important să observăm că ţintele noastre sunt la o distanţă de două mii două sute de kilometri. Un atac de succes la o asemenea distanţă va produce cu siguranţă mirare în

[1] CAP – Combat Air Patrol – Patrulă de luptă aeriană. (n.tr.)

departamentele de apărare potrivite.

— Avem permisiunea sudanezilor să zburăm în spaţiul lor aerian şi să aterizăm în Sudan? întrebă al-Qati.

Omul continua să insiste asupra celor mai ridicole detalii.

— Bineînţeles, colonele al-Qati. Au aprobat un antrenament la mare distanţă şi operaţia de realimentare.

Sudanezii nu aprobaseră aterizarea, stabilirea unei baze de operaţiuni şi trecerea armelor reale pe teritoriul lor, dar Ramad ştia că elementele de luptă aveau să aterizeze în Etiopia şi apoi să plece, înainte ca armata sudaneză să bănuiască ceva şi să poată reacţiona.

— Am promis că vom ţine avioanele departe de Khartoum, şi aşa vom face, adăugă Ramad, ca să îşi mărească credibilitatea.

Al-Qati se aşeză din nou, dar nu părea prea satisfăcut. Ramad ar fi preferat să-l înlocuiască, dar aprobarea Conducătorului se bazase parţial pe utilizarea trupei lui de elită, şi asta însemna al-Qati.

— Pe întâi august, la unu noaptea voi încredinţa armele chimice respective comandanţilor de escadrilă, spuse Ramad. Fiecare comandant de escadrilă va răspunde de armele pe care le va primi şi trebuie să prezinte un raport detaliat asupra utilizării lor.

Acele rapoarte urmau să fie distruse, după aceea. Nu trebuiau să rămână dovezi scrise asupra misiunii.

Nu aveau să existe decât fotografii.

Căpitanul Gemal Harisah, din prima escadrilă, se ridică în picioare şi ridică mâna.

— Da, căpitane?

— În ce va consta încărcătura de muniţie, domnule colonel?

— Două arme de fiecare avion, şase pentru fiecare ţintă. Credem că atât va fi suficient. Comandantul aripii vă va informa înaintea decolării despre situaţia vântului în zona ţintei voastre, aşa încât să putem realiza cea mai bună răspândire a agenţilor.

După alte câteva întrebări obişnuite, de rutină, Ramad se întoarse spre Ghazi.

— Doriţi să vorbiţi grupului, colonel Ghazi?

— Da, colonel Ramad. Mulţumesc.

Ghazi nu se urcă pe podium, ci se ridică de pe scaun şi

rămase lângă perete, având grijă să nu se murdărească pe uniformă cu cretă, de pe tablă.

— Serviciul de Informaţii Libian a obţinut o informaţie pe care eu, sincer vorbind, o consider cam douăzeci la sută demnă de crezare. Totuşi, trebuie să ştiţi că există posibilitatea unui atac împotriva voastră, a acestei baze sau a uzinei chimice, de către avioane clandestine.

Ramad îşi drese glasul.

— De ce nu am fost informat de această ameninţare?

— Vă informez acum, colonele. Acesta este motivul principal pentru care mă aflu aici.

— E vorba de avioane americane? întrebă Ramad.

— Da.

— Şi piloţii?

— Nu ştim. Pare sigur că avioanele au fost pregătite în Statele Unite, dar operatorii sunt necunoscuţi.

— Ce tip de avioane? întrebă Ramad.

— Sursa spune că sunt McDonnell Douglas F-4 Phantom. Asta sugerează că operatorii pot fi de orice naţionalitate.

— Avioane de vânătoare F-4? zise Ramad. Ştim de cât de multe e vorba?

— Sursa spune că de şase.

Ramad aproape că izbucni în râs.

— Avionul F-4 a fost formidabil, la vremea lui. Colonele, dacă această posibilitate îndepărtată se dovedeşte adevărată, MiG-urile mele vor distruge repede pericolul.

— Poate, spuse Ghazi. Tot ce sugerez este că trebuie să pregătiţi un plan de apărare, ca parte a planului dumneavoastră general.

Era ridicol. Oamenii lui Ghazi se speriau la cel mai mic zvon ce apărea la orizont.

Al-Qati se ridică în picioare.

— Mie mi se pare ceva raţional. Ar fi o ruşine ca faima *Ataculuі Test* să fie copleşită de rapoartele presei mondiale despre doborârea chiar şi a unui singur avion de-al nostru de către un avion antic.

Reprezentantul armatei se juca cu mândria lui Ramad de autor al *Ataculuі Test*, iar acesta era gata să respingă jocul, când

îi observă pe comandanţii săi gata să aprobe din cap discursul lui al-Qati.

— Foarte bine, spuse el. Căpitan Harish, pregăteşte un scenariu şi un plan de ripostă.

— Imediat, domnule colonel Ramad.

Ramad hotărî că, de fapt, nu era forţat să facă nimic. Dacă Ghazi era mulţumit, atunci şi alţii din conducere aveau să fie mulţumiţi. Iar dacă Ghazi striga „Lupul“ şi lupul nu apărea, asta era problema lui Ghazi.

Wyatt stătea în şapte-şapte, cu manetele de admisie în ralanti. Sudoarea de pe frunte îi curgea în ochi şi se ştergea merea cu dosul mâinii, ca să o devieze într-o parte sau în cealaltă.

Privi în lungul liniei la timp ca să-l vadă pe Cliff Jordan ridicându-şi mâna deasupra carlingii lui, în semn de triumf. Căruciorul de pornire fu deconectat rapid de la avionul lui F-4 şi rostogolit înapoi la bordul lui C-130.

Demion porni elicele lui Hercules şi toate patru intrară în ritm.

Dennis Maal decolase cu C-130 F, cu zece minute înainte.

Wyatt apăsă butonul de transmisie.

— Formaţia Yucca.

Ceilalţi confirmară recepţia, unul după celălalt.

— Asiguraţi armele, spuse Wyatt.

Primi din nou răspunsurile afirmative ale tuturor. Se asigură că şi tabloul lui era asigurat. Ştifturile de siguranţă erau încă înfipte în rachete şi bombe, dar nu strica niciodată o măsură de siguranţă în plus.

Se aplecă spre dreapta şi privi în spate, spre cisternele de combustibil. Formsby ieşea din cort, cu o raniţă, o pătură şi o canistră de benzină de zece litri. Se îndreptă spre grămada de lăditţe şi bandă decorativă, aruncă benzină din belşug peste ea şi apoi aprinse un chibrit.

Grămada luă foc, cu un „puf’!

Formsby alergă spre Hercules, înclinat într-o parte şi şchiopătând, urcă rampa şi apoi făcu semn cu mâna spre avioanele Phantom, înainte ca rampa să fie închisă.

— Yucca, Wizard! spuse Demion.

— După tine, Wizard.

Transportorul se îndepărtă încet, elicele ridicând un nor de praf fin, iar Wyatt îşi coborî parbrizul. Căldura era intensă, iar sistemul de aer condiţionat la sol nu era prea eficient la ralanti.

Strigă numerele şi avioanele F-4 se aliniară în spatele lui Hercules. Wyatt era ultimul.

Decolară într-o manieră mai bună decât aterizaseră, deşi păru să dureze mai mult, chiar şi folosind arderea finală. Rulajul pentru decolare era dur, cu hârtoape, şi lung, din cauza încărcăturii complete de armament. Se simţi uşurat când sesiză că se ridica, şi retrase trenul de aterizare la mai puţin de şase metri deasupra solului.

Privi o dată în spate şi văzu focul liber înteţinându-se, lângă cisternele goale. Dacă focul scăpa de sub control, aburii din acele cisterne aveau să creeze o grămadă de şrapnele.

Cele cincizeci de „bătrâne“ ale lui Jacque, care se aflau pe patul de campanie al lui Formsby, aveau să dispară într-un fum verde.

Wyatt spera că banii nu arseseră, pentru menţinerea reputaţiei lui Formsby printre lepădăturile lumii.

Stabili o rată de urcare constantă, de patruzeci şi cinci de metri pe minut, şi întreaga formaţie urcă la şase mii de metri. La bordul lui Hercules, Kriswell şi Formsby monitorizau receptorii de pericol, dar era puţin probabil să se găsească vreun echipament radar, ostil sau prieten, pe o rază de o sută cincizeci de kilometri.

— După douăzeci de minute, îl ajunseră din urmă pe Maal şi avionul cisternă. Wyatt trase în spate de manşă, crescu puterea şi urcă la şapte mii cinci sute de metri.

Privind în jos, remarcă cu plăcere modul în care avioanele F-4 şi cisterna se contopeau cu peisajul. Erau al naibii de greu de văzut şi, dacă n-ar fi ştiut că erau acolo, probabil că nu le-ar fi observat.

Prin contrast, transportorul ieşea în relief, ca degetul unui autostopist. Pelicula de aluminiu reflecta soarele în scânteieri orbitoare, care răneau privirea.

— Eşti destul de vizibil, Wizard, spuse Wyatt.

— Nu e vina mea, replică Demion. Am fi putut folosi o vopsea apoasă.

— Să ne întoarcem să luăm aşa ceva? interveni Barr.

— Şi să ratez petrecerea? întrebă Gettman.

— În regulă, îi întrerupse Wyatt. Îmi pare rău că am pornit asta. Haideţi să încetăm cu discuţiile!

Transmisiunile lor erau codificate, dar un ascultător care le-ar fi prins întâmplător frecvenţa în timp ce era folosită, chiar dacă nu înţelegea cuvintele, ar fi înţeles cu siguranţă că se întâmpla ceva ciudat în zonă.

Mergând încet, cu şase sute de kilometri pe oră, ca să rămână alături de C-130, ajunseră la graniţa cu Nigeria abia după o oră şi jumătate.

Formsby raportă.

— Suntem deasupra Nigeriei, dacă n-aţi observat schimbarea peisajului.

De fapt, guvernul Nigeriei ar fi trebuit, într-adevăr, să traseze o linie neagră mare pe graniţele sale. Pământul sterp şi uşor ondulat nu se schimba deloc.

— Formaţia Yucca, transmise Wyatt prin radio, o să arunc o privire în faţă.

Împinse manetele de admisie în faţă şi se retrase, încet-încet, din formaţie. Cincisprezece minute mai târziu, formaţia dispăruse în spatele lui.

Wyatt folosi Sistemul de Poziţionare Globală Navstar ca să-şi stabilească poziţia, după care o verifică în raport cu coordonatele pe care le notase în carneţel.

Făcu un viraj stânga, intrând pe o direcţie de optzeci şi patru de grade.

Totodată, reduse puterea şi începu o coborâre lentă.

Se afla deasupra Ciadului.

Direct spre sud faţă de el se afla satul Wour. Şi mai departe, în sud, era zona deprimantă şi devastată a Depresiunii Bodele.

Nici pământul din faţa lui nu arăta prea grozav. Vegetaţia era aproape inexistentă şi, din câte îşi putea da seama, mi exista nici măcar un reper solid pe care să se poată baza. Imediat ce îşi fixa privirea asupra a ceea ce lui i se părea a fi o dună, aceasta se dizolva în deşert.

Avea încredere în afişajele de pe ecran şi îşi continuă cursul, coborând. Era sigur că Libia era prudentă în patrularea graniţelor ei. Chiar dacă zborurile nu erau frecvente, puteau să apară.

Când se apropie la treizeci de kilometri de graniţa Libiei, zbura la nouăzeci de metri AGL, sperând că se afla sub zona de acoperire a oricărui radar aerian.

Era gata să nu o vadă.

Clipi din ochi, împotrivindu-se strălucirii apusului în deşert, şi privi din nou.

O pistă aeriană scurtă.

Fusese construită şi apoi abandonată de francezi, care ajutau deseori Ciadul în respingerea agresiunilor vecinilor. Mai erau două clădiri, hangare vechi, dar acoperişurile lor se prăbuşiseră.

Zbură jos pe deasupra pistei, remarcând fisurile de pe asfalt şi câteva găuri, pe partea dreaptă. Dincolo de mijloc, erau două gropi mari, pe partea stângă.

Total distonant, rămăşiţele unui vechi fanion de vânt flutura încă pe un catarg, la colţul unuia dintre hangare. Stătea total nemişcat.

Wyatt intră într-un viraj dreapta.

— Wizard, Yuca Unu!

— Spune, Unu.

— Nu există nici un comitet de primire. Nu e nimic demn de observat. Începem afacerea.

— Ce fel de afacere?

— Ceva cam riscant. Va trebui să aterizezi la 0-1-0 şi să stai foarte aproape de partea stângă a pistei. Pe dreapta sunt câteva găuri. Dincolo de jumătate, virezi puţin la dreapta, ca să scapi de gropile de pe stânga. Aşa cum ne-au spus şi pozele de pe satelit, e scurtă. O să folosim paraşutele de frânare.

— Te superi dacă arunc şi eu o privire înainte să aterizez? întrebă Demion.

— Fricosule, interveni Barr.

— Nu risipi combustibil, spuse Wyatt.

Formsby îi întrerupse:

— Întâmplător, sunt şi eu în „pasărea“ asta, şi eu îţi susţin ideea, James. De aceea am adus câteva mii de litri în plus.

Capitolul 13

Barr era al patrulea la apropierea finală.

Departe, în faţă, îl văzu pe Gettman cum ieşea de pe pistă, târând în spatele avionului paraşuta de frânare.

Soarele fiind la apus, umbrele erau înşelătoare. Petele negre de pe pământ sau de pe pistă puteau avea o adâncime de cinci sau de cincizeci de centimetri.

Atinse uşor cârma şi manşa şi „dansă” spre stânga, aliniindu-se pe partea stângă a pistei.

Trase manetele de admisie în spate cu câţiva centimetri şi simţi cum avionul pierde din viteză.

Selectă scoaterea totală a flapsurilor.

Avionul Phantom sări în sus, din cauza rezistenţei suplimentare la înaintare, dar nu foarte mult. Avea la bord un set complet de armament, plus rezervoarele suplimentare, şi era greoi. În circumstanţe normale, ar fi trebuit să scape de bombe şi rachete înainte de aterizare.

Barr îşi aminti un exerciţiu extins, la care participase când era încă pilot militar activ. Escadrila lui de avioane Phantom se deplasase spre o bază de antrenament construită în pripă în Panama, ca să exerseze aterizarea pe un aerodrom aflat într-o zonă îndepărtată. Pista era scurtă, folosind PSP[1] ca suprafaţă, iar aterizările se făceau prin oprire forţată cu ajutorul cablurilor, folosindu-se cârligul de prindere al aparatelor F-4. Aterizaseră în stilul băieţilor de la Marină, cu excepţia faptului că pista nu îşi schimba poziţia pe neaşteptate şi nu se compara ca un „yo-yo“.

Într-o zi, când foloseau muniţie reală – bombardau o grămadă de butoaie de ulei plutitoare legate cu un lanţ în Oceanul Pacific – el rămase cu o bombă agăţată. Botul bombei căzuse, trăgând cablul de fixare şi permiţând elicei mici din bot să se rotească şi să armeze bomba. Cârligul de la spatele bombei însă, nu se desprinsese de pe suport. Camaradul lui de aripă îi spusese că bomba se blocase, cu botul într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de aripă.

Încercase totul ca să o facă să cadă. Balansase avionul,

[1] PSP – Pierced Steel Planking – Placare cu oţel perforat. (n.tr.)

intrase în G negativ, făcuse un tonou. Bomba rămăsese la locul ei.

Comandantul aripii aeriene intervenise, spunându-i să abandoneze avionul, dar Barr era de părere că era un aparat prea bun. I se oferise una din pistele armatei din Zona Canalului, dar se gândise că era posibil ca bomba aceea să se desprindă şi să lovească o zonă populată. Se îndreptase spre aerodromul mic, care avea măcar avantajul de a fi izolat în junglă.

Pilotase avionul Phantom, cu trenul de coborâre, flapsurile, voletele aripilor şi cârligul de agăţare coborâte, îndreptându-se spre cele trei seturi de cabluri de frânare. Simţea avionul uşor ca o pană, plutind, plutind. Ratase primul cablu, îl agăţase pe al doilea şi se oprise brusc, scârţâind şi lovind avionul de sol. Se căţărase afară din carlingă, coborâse şi alergase la vreo opt sute de metri distanţă.

Bomba era încă agăţată de suport, dar Unitatea de Degajare a Bombei trebuia să ridice botul doar cu cincisprezece centimetri pentru ca să se elibereze cârligul din spate.

Aceeaşi senzaţie o avea şi acum.

Barr pilotă avionul F-4 spre pista întunecată, simţi cum trenul de aterizare principal atingea solul şi tăie admisia.

Apăsă butonul paraşutei de frânare.

Găurile de prindere de pe partea dreaptă – orificii de ebonită negre, neregulate – vâjâiră pe lângă el.

Trenul de aterizare de la proră atinse solul.

Apoi urmară nisipul, noroiul şi bolovanii de pe pistă. Roţile se izbiră, aruncându-l în sus, şi auzi pietrişul lovind pelicula de pe fuzelaj şi aripi.

Apăsă frânele.

Jumătatea pistei?

Începu să rotească botul spre dreapta.

Pedala de frână dreaptă mergea uşor.

O pată neagră se repezi spre el.

Se cufundă în ea.

Avionul încercă să sară în stânga.

Balansă în lateral.

Ţine aripa dreaptă sus.

Uşor.

Ce naiba?

Cauciucul din stânga explodat.

Din nou mişcare spre dreapta.

Trenul de aterizare din stânga din nou pe sol.

Scârţâind.

Rupând obada roţii.

Împotrivindu-se înaintării în partea stângă.

Încetineşte.

Avionul „împunse” cu botul înainte, opunându-se comenzilor lui, după care se opri.

— Yucca Doi? întrebă Wyatt de sus, din ceruri.

— Cauciuc explodat, transmise Barr, ridicând parbrizul. Ţine-i pe toţi departe până când văd cum reuşesc să eliberez pista.

— Recepţionat, Doi.

— Yucca Patru, Doi, transmise Barr prin staţie.

— Patru, răspunse Gettman.

— Vrei să ieşi din „pasărea” ta, să dai o fugă şi să arunci o rachetă de semnalizare în prima gaură?

— Înţeles, Doi. Să văd ce pot face.

Jucându-se la manetele de admisie, Barr roti avionul spre stânga, târându-l pe obada roţii. Presupuse că tot cauciucul de pe roată fusese sfâşiat. Folosi trei sferturi din admisie pentru turboreactorul stâng şi avionul Phantom înaintă şi ieşi de pe pistă. Roata săpă o brazdă adâncă în pământ şi se împotmoli. Coada lui F-4 se întindea încă peste mai mult de trei metri din pistă.

Opri motoarele.

— Yucca Unu, Doi.

— Spune, Doi.

— Coboară-l pe Wizard următorul. Am nevoie de remorcare şi de un cauciuc de rezervă. Şi anunţă-l, te rog, că coada mea e încă pe pistă.

Aprinse luminile de navigaţie, aşa încât Demion să vadă clar unde se afla avionul F-4.

Ca să fie sigur, Barr se eliberă din legături, înfipse bolţul de siguranţă al scaunului de catapultare şi trecu peste rama carlingii. Se lăsă în jos pe marginea fuzelajului, până când rămase agăţat doar în degete, după care îşi dădu drumul jos. Lovi pământul suficient de tare ca să-şi rănească glezna.

Şchiopătă câteva sute de metri ca să urmărească sosirea

avionului Hercules.

Racheta de semnalizare a lui Gettman, aruncată la baza găurii, oferea avertismentul de care avea nevoie Demion, fără ca să-l orbească. Transportul mare planã, ateriză încingând puţin cauciucurile şi apoi viră spre partea dreaptă a pistei. Când încetini suficient, coti spre stânga şi se apropie de Barr, trecu huruind pe lângă avionul Phantom rănit şi ieşi de pe pistă.

Câteva minute mai târziu, Win Potter conduse tractorul pe rampă, agăţă o bară de remorcare de trenul de aterizare de la prora lui F-4 şi îl trase la şase metri de pistă.

Wyatt permise aterizarea celorlalte avioane.

Era aproape nouă când terminară cu schimbarea roţii şi anvelopei. Celelalte avioane de vânătoare şi C-130 erau dinainte lângă ruinele celor două hangare vechi.

Wyatt interzise folosirea luminilor puternice, nedorind să atragă atenţia vreunei posibile patrule aeriene de graniţă. Piloţii şi tehnicienii foloseau lanterne mici, pentru realizarea verificărilor de după zbor. Se asigurară că bombele şi rachetele nu fuseseră deteriorate de sfărâmăturile de piatră de pe pistă.

Formsby împărţi raţii de apă în găletuşe de carton, din cele două canistre pe care le aduseseră cu ei. Apa era pentru baie, pentru scoaterea transpiraţiei şi a prafului din pori. Hank Cavanaugh scoase MRE-urile, însă doar câţiva dintre ei erau interesaţi de mâncare.

Era prea cald.

Şi rămase aşa mult timp după ce soarele apusese şi apărură miliarde de stele. Wyatt permise aprinderea unei singure lumini roşii, în nişa pentru încărcătură a avionului Hercules, unde se adună toată lumea, unii ca să încerce să doarmă. Se organiză o partidă de şah şi un pocher la patru mâini.

Barr şi Formsby urcară rampa, trecură prin nişa pentru încărcătură şi i se alăturară lui Wyatt în compartimentul echipajului. Strălucirea slabă a unui bec de culoarea cireşii pătrundea prin bocabort.

Cum cuşetele fuseseră scoase, se aşezară pe podea, sprijinindu-se cu spatele de batardouri.

— Te-ai descurcat bine cu aterizarea aia, Bucky, spuse Wyatt.

Barr ridică din umeri.

— Face parte din treaba noastră.

— Recunosc că am fost puţin îngrijorat din cauza încărcăturii de armament pe care o aveai, zise Formsby.

— Şi eu m-am gândit la ea, spuse Barr.

Deşi nu se gândise prea mult la asta. Reflexele şi instinctul preluau comanda în momentele de criză, iar creierul doar le urma. Manevrarea manşei, a cârmei, manetelor de admisie şi a frânelor fusese automată. Nu se gândise deloc la ceea ce trebuia să facă.

— Hei, băieţi, aţi avut timp să vă gândiţi la ceea ce vrea Church să facem? întrebă Wyatt. Să prindem avioanele lui Ramad la sol, în dimineaţa zilei de doi?

— M-am gândit la asta, spuse Formsby. Fiind controlor de zbor şi neavând ce să controlez, am avut o oarecare flexibilitate a timpului liber. Cred că are dreptate.

— De acord, spuse Barr. Dacă ne ridicăm în aer împotriva acelor uşi blindate cu bombe de două sute cincizeci de kilograme, nu o să lăsăm în urmă decât urme de lovituri.

— Bine, atunci. Asta înseamnă că vom rămâne aici mâine, sperând că Mirage nu ne va repera.

— Cu toate acestea, nedispunând de o perioadă prea mare de timp asupra ţintei, ne-ar fi de folos să ştim când vrea Ramad să decoleze, spuse Barr.

— Probabil în zori, zise Formsby. Nu cred că există prea mulţi piloţi libieni cărora să le placă să zboare noaptea.

— Dacă n-ar trebui decât să interceptăm formaţia de avioane, ne-am putea ascunde deasupra Sudanului şi să ne năpustim asupra lor, spuse Wyatt. Dar jumătate din misiunea noastră este să livrăm nişte bombe asupra uzinei chimice. Avem cam puţine avioane şi muniţie pentru ceea ce trebuie să facem.

— Vrei să schimbi rolurile modelelor C şi D, Andy? întrebă Barr. Putem încărca bombe pe axa centrală şi să le mutăm rachetele pe modele E.

— E o idee, Bucky. Dar să o păstrăm la stadiul ăsta, deocamdată.

— Problema crucială rămâne momentul ales de Ramad pentru decolare, spuse Formsby. Crezi că spionii tăi au mai aflat ceva?

— Nu sunt ai mei. Dar putem să-i sunăm şi să aflăm, zise Barr. La toate riscurile pe care ni le luăm în prezent, cred că-l putem

adăuga pe acela al unui apel radio scurt. Cred că au sateliţii încă pe poziţie, asta doar dacă nu ne-au lăsat baltă.

— Au recepţionat fără probleme transmisia mea de acum două zile, spuse Formsby.

— În regulă, zise Wyatt şi se ridică în picioare. În D.C. e încă după-amiază.

Se duse la consolă şi alimentă staţiile radio. Selectă setul Tactic Unu şi introduse cifrele frecvenţei pe care i-o dăduse Embry.

Barr se ridică şi se duse lângă el.

Wyatt ridică butonul de transmisie şi spuse:

— Paper Doll, aici e Formaţia de zbor Yucca.

Răspunsul fu imediat Cei de la NSA[1] îi urmăreau cu atenţie.

— Yucca, aici e Doll.

— Vreau să vorbesc cu Paper Doll Unu sau Doi.

Asta însemna cu Church sau cu Embry.

— Aşteaptă, Yucca să văd ce pot face.

Trecură douăzeci de minute înainte să audă vocea lui Church.

— Formaţia Yucca, Paper Doll Unu.

— Asta aşteptam, spuse Barr. Pot să vorbesc eu cu el?

Wyatt îi făcu semn spre microfonul de pe pupitru.

Barr îl ridică şi zise:

— Bună, Dolly.

Formsby râse.

Church răspunse, foarte sobru:

— Presupun că sunteţi pe poziţie.

— Exact, zise Barr. Avem nevoie de dată.

— Ce dată?

— Ora de lansare a *Atacului Test*.

— Nu ştim nimic încă, dar am speranţe. O să vă sun imediat ce voi afla ceva, dar cel târziu la 4:00 a.m., ora noastră.

— 0400 pe întâi august? întrebă Barr. Dar acum e aproape ora asta.

— 0400 pe întâi, confirmă Church.

— Yucca terminat, spuse Barr, aşezând microfonul la loc pe consolă. La naiba, la fel de bine aş putea pleca să caut o oază.

— Vezi dacă au primit pachetele de mâncare, Bucky, te rog,

---

[1] NSA – National Security Agency – Agenţia Naţională de Securitate. (n.tr.)

zise Formsby.

Pe durata exerciţiului, locotenent-colonel Ahmed al-Qati stabilise tabăra Companiei Întâi a Forţelor Speciale la un kilometru est de Baza Aeriană Marada. În zona de cantonament stăteau şi echipajele de pe elicoptere ale maiorului Khalil Shummari.

Corturile erau aliniate în şiruri drepte şi mulţi dintre soldaţii lui întreprinzători suspendaseră cupolele paraşutelor în interiorul corturilor, pentru a prinde un strat de aer izolator între paraşută şi acoperişul cortului. Construcţia reţinea câteva din cele patruzeci de grade Celsius care erau atinse în timpul zilei.

Primul cort din prima linie era folosit drept cartier general şi al-Qati se întâlni acolo, noaptea târziu, cu Shummari şi cu căpitanul Rahman.

— Ţinând cont de scurgerea de informaţii care are loc în Tripoli, n-aş fi deloc surprins ca Vestul să ştie despre *Atacul Test*, le spuse el.

Shummari aprobă din cap.

— Şi cum prefer să fiu pregătit pentru toate împrejurările, o să presupun că este iminent un atac aerian din partea – nu contează a cui.

— Asta va fi de competenţa apărării antiaeriene, nu-i aşa? întrebă Rahmad.

— Da, aşa ar trebui, Ibn. Totuşi, sunt îngrijorat că colonelul Ramad nu ia ameninţarea în serios. Statul lui major şi piloţii pregătesc un plan, dar părerea mea e că nu o fac cu toată inima.

— Trebuie să ne bazăm pe presupuneri, zise Shummari.

— Da, trebuie. În primul rând, presupun că atacul va fi lansat pentru a preîntâmpina *Atacul Test* şi, deci, că va avea loc înaintea dimineţii de doi august. În al doilea rând, cred că nu va fi utilizată Flota a Şasea americană, ca fiind prea evidentă. Această presupunere se bazează parţial pe un raport al spionajului că sunt pregătite nişte avioane F-4.

— Nu de către israelieni? întrebă Rahman.

— E posibil, dar cred că nimeni nu va vrea să atragă atenţia asupra americanilor sau israelienilor – adică spre mare sau spre est. Atacul va veni dinspre vest sau sud.

— S-ar putea să nu vină, spuse Shummari.

— S-ar putea, şi atunci vom fi cu atât mai fericiţi. Totuşi, în eventualitatea că va avea loc, ce putem face?

— O să ţin în stare de alertă rachetele mele SA-7[1] de apărare antiaeriană, zise Rahman.

— Iar eu pot încărca rachete aer-aer la bordul celor patru Mi-28, adăugă Shammari.

— Bun. Şi mi-e teamă că asta este tot ce putem face pentru apărare. Dar vreau să mă gândesc la mai mult de atât. Îndreptând avioanele de interceptare MiG-23 ale lui Ramad împotriva avioanelor F-4, e probabil ca unul sau doi din atacatori să fie doborâţi. Ibn vreau ca Plutonul tău de Atac să fie gata de pornire în orice clipă. Khalil, va trebui să le alocăm lor două Mi-8. Vrem să fim primii la locul în care se va prăbuşi avionul inamic, pentru a strânge probe şi, să sperăm, pentru a captura viu un pilot.

— Înţeleg unde vreţi să ajungeţi cu asta, zise Shummari.

— Da. Dacă atacul are loc înaintea lansării *Ataculuі Test*, poate că putem dovedi superiorilor noştri că exerciţiul este cunoscut.

— Aţi dori să-l anuleze? întrebă Rahmad.

— Categoric.

— Şi mie mi-ar plăcea asta, spuse căpitanul.

Al-Qati îl privi pe Shummari.

Comandantul companiei de aviatori aprobă din cap.

Cei doi ofiţeri îl lăsară singur cu gândurile lui, ceea ce nu-i făcea prea bine. În ultima vreme, mintea lui era împrăştiată în două direcţii, şi nu ştia niciodată sigur pe care din ele o va urma.

Se săturase să-şi facă griji din cauza proiectelor ambiţioase ale lui Ramad.

Prefera să colinde pe direcţia spre Sophia.

Privi spre partea din spate a cortului, unde staţia radio era plasată pe o masă cu picioarele subţiri.

Se ridică de pe scăunelul de campanie pe care stătea şi îl duse lângă staţie.

Sună la cartierul general al batalionului său din El Bardi şi îi spuse operatorului radio să formeze numărul pentru el şi apoi să-i facă legătura cu linia naţională.

---

[1] SA – Sol-Air – Sol-aer. (n.tr.)

Ea aştepta, ca întotdeauna. Al-Qati se gândi că asta reprezenta o declaraţie în sine. De câte ori suna, ea aştepta. Asta îl umplea de fericire.

— Da?

— Sophia, sunt Ahmed.

— Minunat! Eşti aici?

— Nu, din păcate. Am doar câteva minute libere şi am vrut să le umplu cu vocea ta.

— Ahmed, eşti prea curtenitor.

— Nu asta e şi părerea mea despre mine, recunoscu el.

— Prostii. Când o să te revăd?

— Imediat ce încheiem exerciţiul acesta. Cred că în curând.

— Când începe? Ca să pot număra orele.

Era gata să-i spună, dar apoi îşi aminti că era o legătură radio neprotejată.

Totodată, în mintea lui apăru un mic semn de întrebare.

Era pe cărarea cu eticheta „Sophia”.

Wyatt nu reuşea să adoarmă. Interiorul avionului Hercules era înăbuşitor şi îşi mutase sacul de dormit afară, sub transportor, şi se lungise deasupra lui, trăgându-şi plasa de ţânţari peste cap. Căldura pământului pătrundea până la el. Nu era nici cea mai mică adiere.

Peste tot în jurul lui, şi alţii îşi desfăcuseră sacii de dormit, şi se înfăşuraseră în plasele de ţânţari. Aduseseră corturi cu ei, dar nimeni nu era dornic să înalţe vreunul.

Noaptea în deşert aducea cu ea o faună de târâtoare şi de câteva ori simţise, sau crezuse că simte, ceva mergându-i pe picioare. Se scuturase, indiferent dacă fusese realitate sau imaginaţie.

Nu era singurul. Din când în când auzea pe câte cineva plesnindu-se peste învelitoare.

Câţiva cedaseră şi se întorseseră în Hercules, preferând arşiţa insectelor.

Singurul avantaj real era că, neexistând poluare în aer, peisajul stelelor era orbitor. Putea să vadă infinitul şi să creadă în el.

Era îngrijorat din cauza atacului aerian şi a tuturor lucrurilor

care puteau să nu meargă bine. Era uimit întrucâtva şi de faptul că reuşiseră să ajungă la baza de operaţiuni având ca singură pierdere un cauciuc.

Cu toate că avea o încredere relativ mare în avioanele F-4 îmbunătăţite, nu vroia să devină prea încrezător. MiG-23 era un adversar redutabil. Barr avusese destul de multă dreptate sugerând să transforme modelele C şi D în bombardiere simple şi să folosească modelele E ca avioane de vânătoare pentru stabilirea superiorităţii aeriene, în loc să încerce să îndeplinească ambele misiuni cu o singură platformă.

Dar el credea totuşi că strategia lui va avea succes împotriva MiG-urilor, şi că aceasta avea să fie salvarea lor. Avionul F-4C al lui Zimmerman şi cel F-4D al lui Jordan erau sacrificabile, şi aşa aveau să rămână.

Se întoarse pe o parte şi îşi sprijini capul pe antrebraţ.

În depărtare, la orizont, în stele, văzu faţa lui Jan.

Se bucura că fusese forţat să-şi recunoască dragostea, în cele din urmă. O ştiuse de mult timp, bineînţeles, dar îi fusese la fel de greu să-şi dea singur seama de asta, cât îi fusese de greu să i-o spună şi ei.

Dacă avea vreun regret, acela era că misiunea aceasta venise în conflict cu deşteptarea lui emoţională. Nu-i era de nici un ajutor şi, desigur, nici ei, dacă avionul lui Phantom se prăbuşea sub el. Nu-i plăcea să-i dea lui Jan speranţe false.

Aproape că închisese ochii, când o umbră mătăhăloasă se târî pe nisip, spre el.

— Andy, dormi?

— N-ar fi mai bine să întrebi dacă sunt treaz, Bucky? şopti el.

— Acelaşi lucru, spuse Barr, apropiindu-se ca să se aşeze pe fesele lui mari. Am o întrebare pentru tine.

— Are şi un răspuns?

— Poate că nu.

— Spune.

— Îmi fac griji pentru Kramer.

— Nu-ţi mai face. Fă-ţi pentru Ibrahim Ramad.

— Du-te naibii! Ştiu care e problema ei.

— Da?

— Mda. Cred că o duci cu vorba.

— De ce crezi asta, Bucky?

— Toată lumea ştie că între noi e ceva.

— Da?

— Nu există secrete. Iar acum, la naiba, vreau să te porţi cu ea aşa cum trebuie. Ori te căsătoreşti cu ea, ori renunţi.

— Nu am auzit întrebarea încă, Bucky.

— Ai de gând să faci ce am spus?

— Vrei să fii cavalerul meu de onoare?

Barr se concentră asupra acelei întrebări, timp de o secundă întreagă.

— Noapte bună, Andy.

— Noapte bună, Bucky.

În ciuda scepticismului său faţă de zvonul referitor la un efort prostesc de a-i fi dejucat planurile cu o formaţie de avioane de vânătoare antice, raportul îl iritase pe Ibrahim Ramad tqată ziua.

Recunoscu, pentru sine, că era posibil.

Propunerea lui făcuse ocolul ierarhiei militare şi politice timp de trei luni. Probabil că cineva pălăvrăgise, o limbă slobodă scăpând aluzii pe care analiştii se bucurau să le manipuleze şi decodeze. Poate vreun slujbaş de la vreo ambasadă din vreun oraş străin. Nu-i cunoştea pe toţi cei cărora Conducătorul le destăinuise planul.

Era posibil.

Rămase în birou aproape toată seara, îngrijorat de această posibilitate şi de implicaţiile posibile, dacă era adevărat. Nu conta cine era opoziţia. Dacă cunoşteau data şi ora, şi dacă el ar fi fost în locul lor, atunci ar fi atacat, cu siguranţă, înainte ca avioanele lui Ramad să decoleze.

Asta însemna a doua zi.

Dimineaţă, la prima oră, avea să pună interceptoarele în stare de alarmă, douăzeci şi patru de ore.

Sau, dacă ştiau ora, şi el ar fi fost în locul lor, atunci ar fi atacat când bombardierele erau la sol, afară din hangarele fortificate.

Şase avioane F-4?

Piloţii lui ar doborî şase F-4 în câteva minute. De ce îşi făcea probleme?

Va ordona ca avionul lui personal MiG-23 să fie pregătit şi va conduce el însuşi contraatacul. Asta avea să servească aspiraţiilor lui în carieră.

Dar dacă unul dintre atacatori pătrundea şi distrugea un Su-24 la sol, detonând focoasele chimice? Gazul ar invada Baza Aeriană Marada, aspirat de ventilatoare. Atunci el ar fi ţinut minte nu pentru realizarea unei strategii pline de succes şi forţarea israelienilor să se retragă în colţul lor de lume, ci pentru vina în moartea piloţilor libieni şi a personalului bazei.

Gândeşte-te la asta: nişte avioane de vânătoare-bombardiere clandestine vor ataca Baza Aeriană Marada între patru şi opt dimineaţa, să zicem, în ziua de doi august.

Putea să se întâmple.

Sau putea să nu se întâmple.

Dar chiar şi posibilitatea putea fi evitată.

Ramad zâmbi pentru sine.

Apoi îl sună pe sergentul de serviciu.

— Vreau ca toţi comandanţii de aripă aeriană şi escadrilă să vină imediat în sala de instructaj. Anunţă-l pe colonelul Ghazi despre întrunire. Trimite la tabără un camion, după colonelul al-Qati şi maiorul Shummari.

Mai făcu şi alte apeluri.

La ora unsprezece şi douăzeci se adunaseră cu toţii în sala de instructaj de lângă biroul lui.

Ramad se ridică în picioare pe podium şi zâmbi.

— M-am gândit la problema ridicată de colonelul Ghazi şi am găsit soluţia.

Câţiva dintre subordonaţii săi zâmbiră, în semn de apreciere. Ghazi şi al-Qati aşteptară, cu stoicism.

— Baza este în stare de alarmă. Am comandat un avion cisternă de la Tripoli. Prima escadrilă defensivă de acoperire va fi în aer peste o oră. Dată fiind posibilitatea unei scurgeri de informaţii, am închis sistemul telefonic. În următoarele patruzeci şi opt de ore nu se va da şi nu se va primi nici un telefon, aici. *Atacul Test* este devansat cu o zi. Vom lansa avioanele C-130 cu compania colonelului al-Qati şi elicopterele maiorului Shummari la – se uită la ceas – 4:27 fix. Bombardierele vor porni la 4:50. Sfătuiesc toţi comandanţii să plece acum şi să-şi pregătească

unităţile. Sunt întrebări?

Erau câteva.

Martin Church răspunse la telefon pe linia protejată.

Era DCI.

— Martin, mi-e teamă că am veşti proaste.

— Adică, domnule?

— Nu avem suficiente dovezi ca să continuăm şi nu-i pot convinge pe oamenii potriviţi. Icarus e anulat.

— Dar, domnule…

— Ia legătura cu echipa ta şi cheamă-i înapoi.

Capitolul 14

Biroul lui George Embry nu era atât de mare ca al lui Church, şi părea micşorat şi mai mult de posterul de mărime dublă, dominant, al Madonnei, într-o poză clasică stil Marilyn Monroe, de pe unul din pereţi.

— Iisuse, George. De ce l-ai pus acolo?

— Ca să-mi amintească de iubirea vieţii mele.

— Doar nu Madonna?

— Nu, Marty. Femeile.

Church ocoli masa pătrată de conferinţe, care fusese împinsă lângă peretele opus posterului cu Madonna, şi se aşeză pe un scaun, vizavi de Embry.

— Bine ai venit la biroul african de tehnică înaltă, Marty.

— Văd.

Pe masă erau două monitoare de înaltă rezoluţie, împreună cu două telefoane, unul albastru şi unul verde.

— Vreau să înţelegi că materialul acesta nu e luat din bugetul meu, Marty. Le-am obţinut prin programul „închirieri-pentru-oraş“ al NSA.

— La fel de bine am fi putut să ne mutăm la Fort Meade.

Agenţia de Securitate Naţională, care răspundea de urmărirea

şi interceptarea comunicaţiilor electronice, avea sediul la Fort George G. Meade, în Maryland. Era cea mai mare agenţie din comunitatea serviciilor de informaţii şi, deşi era o agenţie a Departamentului Apărării, lucra în strânsă colaborare cu CIA pentru dezvoltarea spionajului internaţional.

— Mai am şi alte lucruri pe cap, Marty. Nu vreau să stau acolo două zile. Uite, telefonul albastru e legătura directă cu NSA, aşa încât Cummings să mă poată găsi.

Marianne Cummings avea un mini transmiţător ascuns în camera ei de hotel. Avea o rază de acţiune de numai un kilometru şi jumătate, dar în cadrul acestei distanţe, într-una dintre clădirile abandonate din Tobruk, era plasat un releu şi o legătură prin satelit.

— Telefonul verde este cuplat la sistemul de comunicaţii prin satelit CRITICOM, al Forţelor Aeriene, pe care l-am împrumutat pentru legătura cu Wyatt.

Făcu semn spre monitorul cu ecranul gol şi continuă:

— Acela e decorativ, cred. Mi-au spus că pot obţine hărţi şi altele de genul acesta, dacă le solicit, dar eu nu le-am solicitat. Celălalt monitor ne asigură o imagine reală şi aproape instantanee a regiunii, imagine luată de un Kh-11 plasat pe o orbită geostaţionară.

— Nu înţeleg nimic, zise Church.

— Orbita este deasupra ecuatorului, la vreo treizeci şi cinci kilometri sud de poziţia lui Wyatt. Apoi, poţi vedea şi o imagine în vedere nocturnă, cu vizibilitate sporită. În plus, obiectivul este la limita capacităţii lui telescopice, iar unghiul şi distanţa creează o oarecare neclaritate. Vezi chestia aceea albastră din partea de sus a ecranului? Aceea este Mediterana.

— Chiar la ea mă uitam, George.

— Adică, jos, vezi un cerc roşu suprapus? Aceea e Marada. Pista este vopsită în culori de camuflaj, dar specialiştii în tehnică înaltă au evidenţiat-o pentru noi cu linii albe. Au nişte tipi grozavi acolo.

— Iar cercul galben e Wyatt?

— Te-ai prins, Mary. Du-te în faţa clasei de analiză a fotografiilor. Încă ceva, ne pot oferi şi imaginea în infraroşu.

— Pentru ce?

— E posibil ca imaginea reală a avioanelor în culori de camuflaj având ca fond deşertul să nu ne arate nimic. În acest caz, le putem repera amprentele termice.

— În regulă. Deci, ce fac ei?

— Nimic. Acelaşi lucru pe care-l fac de obicei, de multe ore. De fapt, pot să sun şi să le spun să pună pe celălalt monitor benzile înregistrate mai devreme, dacă vrei să vezi o formaţie de MiG-uri decolând de la Marada sau pe oamenii lui Wyatt aterizând la baza de operaţiuni. Arată ca avioanele mici pe care le vezi în jocurile pe computer.

— Pasez. Ce făceau MiG-urile?

— Recunoaşterea obişnuită sau patrula de apărare aeriană, cred. Au zburat până la graniţa cu Egiptul, după care s-au întors la bază.

Church se lăsă pe spate pe scaunul lui, iar Embry se ridică să-şi reumple cana de la filtrul de cafea de pe credenza din spatele biroului lui.

— Vrei şi tu, Marty?

— Nu, am terminat cu cafeaua. Ai obţinut ceva de la Cummings referitor la orar?

— Încă nu. Trebuie să aştept până sună ea. N-aş vrea să o sun când e cineva în cameră cu ea, înţelegi.

— Am promis să-l contactez pe Wyatt la patru, după ora lui, şi să-i transmit orice date noi. Asta înseamnă la opt astă-seară, ora noastră.

— Ştiu să calculez, Marty.

— Nu vrei să încalci principiul şi să o suni tu?

— Nu. Vreau să scape cu viaţă din chestia asta. Hopa!

— Ce e? întrebă Church.

— Uită-te aici, zise Embry, arătând spre cercul roşu de pe ecran.

Două avioane apăruseră, parcă din neant. Church înţelese că fuseseră sub pământ. Se aliniară pe pistă şi se opriră.

Cei doi bărbaţi aşteptară.

Avioanele începură să se mişte, prinzând rapid viteză, după care sè ridicară de pe pistă şi ieşiră din cercul roşu.

— Cred că sunt MiG-uri 23, spuse Embry.

— Execută multe zboruri nocturne, George?

— Nu prea multe.

— Deci, asta e ceva neobişnuit.

— Da.

— Nu-mi place neobişnuitul, George. Şi nici surprizele.

— O să-mi faci o surpriză? întrebă Embry.

— Da. Poţi să trimiţi toate chestiile astea înapoi la Meade. Sună-l pe Wyatt şi spune-i că vacanţa lui s-a terminat.

— Prostii!

— Nu-i adevărat. DCI-ul nu poate obţine semnătura.

— O să-l sun pe ticălosul ăsta, zise Embry.

— Ba nu.

Ochii lui Embry se aprinseră.

— Marty, du-te la telefonul ăla blestemat şi apără-ţi poziţia. Dacă sunt forţat să anulez misiunea asta, plec.

Church îl privi fix două minute întregi, apoi îşi împinse scaunul turnat spre birou, ridică telefonul şi îi spuse secretarei lui Embry să-l găsească pe director.

Când cineva îl găsi, DCI spuse:

— Da, Martin?

— Domnule director, timpul politicii a trecut. Vreau un ordin de execuţie pentru Icarus, şi îl vreau pe biroul meu cel târziu peste două ore.

— Martin? Ce naiba?

— Dumneavoastră aţi pornit toată treaba asta şi ar fi bine să o şi terminaţi. Nu ne jucăm, în camera asta. Duceţi-vă, rugaţi-vă, împrumutaţi, folosiţi-vă de cei care vă sunt datori, faceţi tot ce este necesar ca să susţineţi ceea ce aţi început.

— Martin…

Church închise telefonul.

Se simţea bine.

Şi se simţea şomer.

După instructajul lui Ramad, Ahmed al-Qati şi Khalil Shummari se întoarseră direct la zona lor de cantonament. Mugetul celei de-a doua perechi de avioane de vânătoare MiG ce decolau de la Bază împiedica orice conversaţie. Shummari coborî din camionetă lângă unul din elicopterele de asalt Mi-28.

Se aplecă înapoi, spre cabină.

— Ei bine, Ahmed?

— Nu avem de ales, Khalil. O să le acord oamenilor mei încă o oră de somn, după care îi voi trezi şi-i voi pune să-şi pregătească echipamentul.

Maiorul aprobă din cap.

— Eu o să încep să-mi mut elicopterele la bază. O să fie nevoie să le alimentăm, să strângem rotoarele şi să le încărcăm pe transportoare.

— Du-te cu Dumnezeu, Khalil. Şi fii pregătit pentru lovitura diavolului.

Al-Qati merse cu maşina la cortul cartierului general, opri motorul şi intră înăuntru. Un sergent mai în vârstă stătea la biroul de serviciu, care era format doar dintr-o masă pliantă şi un telefon.

— Sergent, ia o pauză de câteva minute, după care, la 1:30, scoală-i pe ofiţeri! La ora 2:00, începi să trezeşti restul companiei.

— Am înţeles, domnule colonel!

Sergentul ieşi din cort şi al-Qati se aşează pe scăunelul de campanie din spatele biroului.

Decizia lui Ramad i se părea pripită şi prostească. Devansarea orei de lansare avea să amplifice problemele. Aveau să fie comise greşeli, greşeli scumpe. Aşa cum era, exerciţiul era bine planificat, dar dacă se aruncau într-o desfăşurare neprevăzută, multe lucruri puteau merge prost. Iar preţul avea să fie plătit în vieţi omeneşti.

Al-Qati se gândi că Ramad sacrifica acele vieţi pentru propria avansare.

Mai rău, era sigur că şi colonelul Ghazi era conştient de interesul personal al lui Ramad, dar Ghazi era lipsit de putere, în aparenţă. Nu putea să se opună, în faţa lingăilor care-l înconjurau pe Conducător, Salmi şi Amjab.

După părerea lui al-Qati, ar fi fost mult mai bine să amâne *Atacul Final* cu o săptămână şi să vadă, mai întâi, dacă avea loc vreo incursiune suspectă. Ţara ar fi fost mai bine servită, în acel moment, prin alocarea tuturor resurselor pentru apărare, în loc să se laude cu capacitatea ei ofensivă.

Consecinţele internaţionale ale nebuniei ce urma să fie executată în Etiopia – considera el – aveau să fie şi mai rele. Demonstraţia forţei ofensive putea să meargă aşa cum se aştepta

Ramad – neatribuită, şi totuşi uşor identificabilă – dacă nu ar fi existat acea scurgere de informaţii de la vreo sursă din Tripoli.

Sau din Tobruk, după cum începuse el să bănuiască.

Sophia.

Al-Qati îl numea nebun pe Ramad, şi chiar şi pe Ghazi, dar în adâncul inimii ştia că cel mai nebun dintre toţi era el. El dezvăluise totul, sau aproape totul, acelei fiinţe superbe de la *Seaside Hotel*.

Şi o iubea. Ştia asta.

Dar ea îl folosise, se folosise de el, îl linguşise ca o pisică pentru ca să-i afle secretele.

Iar el i le spusese cu atât de multă uşurinţă!

Probabil că acum râdea de el.

Se simţea disperat şi umilit.

Şi responsabil pentru morţile ce aveau să urmeze.

Auzi elicele elicopterelor începând să se tânguie. Shummari îşi ducea compania la Marada.

Gazele aveau să se încolăcească precum nişte şerpi înnebuniţi peste goliciunea Etiopiei.

Dar el nu trebuia să fie rădăcina acelui iad, cauza trimiterii inocenţilor în acel măcel.

Se ridică de pe scăunel, se întoarse spre staţia radio, formă frecvenţa staţiei batalionului şi ceru o legătură cu sistemul telefonic.

Ea era acolo întotdeauna, bineînţeles, iar la 1:30 noaptea avea să fie somnoroasă. Telefonul sună de trei ori înainte ca ea să răspundă.

— Da?

— Îmi pare rău că te-am trezit, Sophia.

Vocea lui suna lipsită de energie şi moartă, chiar şi pentru el.

— Ahmed! Unde eşti?

— Nu pot să-ţi spun decât că poţi începe să numeri orele cu 4:30, în noaptea asta.

— Cum?

— Eşti trează? M-ai înţeles? 4:30, noaptea asta.

— Ahmed.

El întrerupse legătura.

Nu avea cum să ştie dacă ea îl va crede, dacă va crede acea

informaţie.

Sophia ştia acum că el ştie.

Şi asta era tot.

Ibrahim Ramad mergea încet prin hangarele subterane, trecând de la unul la altul, în timp ce pregătirile continuau. Echipele de la sol îşi reveneau încet, după ce fuseseră smulse dintr-un somn adânc. Oamenii de la muniţie lucrau ca şi cum ar fi mers pe ouă, şi poate chiar asta făceau.

Ramad scosese focoasele chimice mai devreme. Nu semnase pentru ele, căci nu trebuia să existe nici o înregistrare a acţiunii. Chiar şi combustibilul rechiziţionat pentru avioane avea să rămână neînregistrat şi declarat consumat prin evaporare.

În două dintre hangare, la nouă dintre bombardierele Su-24 erau fixate bombele, pe suporturile interioare. Suporturile exterioare, pe aripile privotante, avea să transporte patru rachete aer-aer AA-8, pentru eventualitatea unui atac asupra bombardierelor. Ramad credea că rachetele aveau să rămână nefolosite.

Cele nouă avioane erau încadrate în trei escadrile, care aveau să fie numite „Roşu“, „Verde“ şi „Purpuriu“, în acea misiune. Fiecare escadrilă ducea un tip de bombă chimică: toxine, psihologică sau agent nervos. Avangarda de transportoare C-130 avea numele de cod: „Negru“, iar escorta pentru bombardiere, compusă din 8 MiG-uri 23, „Portocaliu”.

Înaintea plecării companiei de infanterie, Ramad avea să aleagă câte un om din fiecare pluton, care să folosească aparatul de fotografiat sigilat şi camerele video. Înregistrarea fotografică trebuie să fie completă şi executată din apropierea acţiunii.

Cele nouă MiG-23 ale lui Ramad trebuiau să rămână în ţară, păzind non-stop Baza Aeriană Marada în patrule de câte patru, două patrulând spre vest şi două spre sud. Patru MiG-uri urmau să rămână în stare de alarmă la capătul pistei, pregătite pentru decolare instantanee.

Se opri să urmărească încărcarea rachetelor AA-6 şi AA-7 pe suporţii unui MiG-23, care făcea parte din escorta aeriană „Portocaliu”. Era sigur că şi acelea aveau să rămână neutilizate.

Avionul lui personal MiG-23 era şi el pregătit cu rachete AA-8

şi cu un încărcător plin pentru mitraliera cu două ţevi, de douăzeci şi trei de milimetri. Urma să fie dus pe pistă, şi sistemele de zbor încălzite, ca să fie gata imediat, în orice clipă se hotăra el să plece. Se opri lângă avion şi îşi privi numele, înscris sub parbrizul carlingii.

Ramad aproape că spera ca zvonurile să se adeverească, şi să nu fie doar o tactică de înspăimântare. Americanii făceau frecvent asta – ameninţări despre care lăsau să se scurgă informaţii şi care nu se concretizau niciodată.

Un F-4 nu îl înspăimânta. Radarul lui cu bandă-J, numit de NATO „Jay Bird”, avea o rază de căutare de douăzeci şi cinci de kilometri şi era aproape echivalent cu cel din F-4. Razele radarelor fiind comparabile, era încrezător că un MiG-23 zbura mai rapid şi era mai manevrabil decât un F-4.

Îl văzu pe Gamal Harisah verificându-şi avionul înaintea zborului şi se îndreptă spre el.

— Bună dimineaţa, domnule colonel.

— Bună dimineaţa, căpitane. Ce părere ai?

— Nici măcar nu arată ca nişte bombe, domnule colonel.

Recipientele aveau botul aproape turtit, şi aveau trei sute de milimetri diametru şi aproximativ doi metri lungime. Erau vopsite într-un cenuşiu mat. Era aproape ridicol că nişte canistre cu aspect atât de inofensiv conţineau o substanţă fatală.

Specialistul în muniţie se mişca cu precizie şi atenţie, conectând cablul de armare între bombă şi suport. La căderea bombei, cuiul de armare era scos, pornind ceasul intern. După ce ceasul înregistra zece secunde, bomba era total armată. Altimetrul ei barometric era fixat la două mii de metri, şase sute de metri deasupra solului la sediul ţintei pentru Escadrila „Purpurie”. Când bomba ajungea la acea altitudine, era detonată o încărcătură explozivă de un kilogram, distrugând recipientul şi eliberând în bătaia vântului agentul nervos.

— Meteorologul mi-a spus să mă aştept la un vânt de zece noduri în lungul poalelor dealului, lângă ţintă, zise Harisah. Cu un spaţiu de jumătate de kilometru între avioane, va trebui să le lansăm la patru kilometri în vânt faţă de sat. Din acel punct, dispersia va atinge o valoare mare.

— Bun, bun, zise Ramad.

Ţinta Purpurie, un sat fără nume, nici măcar nu era un sat. Tabăra era o colecţie de corturi din tablă sau pânză, de capre, cămile, câini şi, conform ultimei numărători, trei mii două sute de oameni vlăguiţi şi bolnavi. Ultimele fotografii, făcute cu două săptămâni în urmă, arătau câteva camioane albe ale ONU parcate lângă tabără, deci puteau să se afle acolo şi nişte oameni ai ONU. Sau, la fel de bine, puteau să nu fie nici unul. Ramad nu avea de gând să-şi facă griji inutile în această privinţă.

Traversă hangarul spre partea din spate, intră în tunel şi verifică dacă uşile spre depozitele de arme chimice erau încuiate, după care se întoarse în biroul lui.

Devenea nerăbdător.

Atacul Test avea să fie un succes uriaş, asigurând participarea sa în grupul de stabilire a politicii, care se afla în jurul Conducătorului.

De fapt, avea atât de multă încredere în exerciţiu, încât se trezea visând cu ochii deschişi că americanii şi israelienii erau suficient de nebuni ca să atace Baza Aeriană Marada.

Vroia atât de mult să se îndeplinească asta. Avea nevoie de o astfel de diversiune.

Încă mai visa, când în pragul uşii apăru colonelul Ghazi.

Surprins, Ramad ridică privirea.

— Oh! Domnul colonel Ghazi. Intraţi, vă rog!

— Am un gând pe care vreau să-l discut cu tine, Ibrahim.

— Sigur.

— Ce precauţiuni defensive ai luat pentru uzina chimică?

— Pentru uzina chimică? Are propriul ei sistem de apărare aeriană, cu mitraliere şi rachete antiaeriene.

— Crezi că e suficient?

— Nu contează, domnule colonel. Nu intră sub jurisdicţia mea.

— De acum intră, îi spuse Ghazi.

La 6:15 seara, Martin Church se gândea serios să meargă acasă mai devreme şi să se urce în pat. Noaptea următoare avea să fie lungă şi vroia să fie cât mai odihnit posibil.

Se ridică şi îşi luă sacoul. Se chinuia să şi-l îmbrace când sună telefonul din anticameră.

Church strigă prin uşă:

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni, Sally!
— Am înţeles, şefu'.
Sally răspunse şi apoi strigă:
— E pentru tine!
— Tocmai am spus...
Ea îi şopti, pe după uşă:
— Directorul.
Church traversă camera până la biroul lui şi ridică receptorul.
— Martin, ai primit permisiunea de pornire.
Suspinul lui de uşurare fu aproape perceptibil.
— Mulţumesc, domnule.
— Ar fi bine ca informaţia ta să fie corectă. M-a costat echivalentul a doi ani de puncte politice câştigate.
— Cred în ea.
— Bine. O să încerc.
Directorul închise.
Era posibil ca tipul să câştige chiar respectul lui Church, dacă menţinea ritmul acela.
Formă numărul de la biroul lui Embry.
— Ai primit semnalul de pornire, George.
— Era şi timpul, la naiba!
— Poţi anula semnalul de încetare a misiunii.
— Nici nu m-am obosit să îl dau. Am avut încredere în tine, Marty.
— Oh, Iisuse!
— Vino aici, spuse Embry.
— Ce mai este, George?
— Vino aici. Repede!
Auzind alarma din vocea lui Embry, Church trânti receptorul şi porni spre lift.
Când ajunse acolo, îl găsi pe Embry răvăşit, aplecat deasupra mesei lui, în faţa monitoarelor, făcând însemnări pe un carneţel galben.
Scena de pe ecran nu părea să se fi modificat, până când privi mai de aproape. Pe pistele Bazei Aeriene Marada erau avioane mari.
— Ce se întâmplă?
— Acelea sunt C-130, Marty. În clipa asta încarcă elicoptere.

— Ale cui sunt elicopterele?

Embry făcu semn spre telefonul albastru.

— NSA mi-a spus că vor pleca cu Compania Întâi de Forţe Speciale a lui al-Qati.

— Deci, îi mută undeva?

— Aşa se pare. Stai jos, Marty.

Church se prăbuşi într-unul din scaunele cu spătar tare, de la masă.

— Am primit un semnal de la Cummings.

— Foarte bine.

— Pornesc la ora 04:30.

— Aşa curând?

— Azi. Azi în Libia, adică.

— La naiba!

— Îl suni tu pe Wyatt sau vrei s-o fac eu?

— Ar fi mai bine să-l sun eu.

Ben Borman îl trezi pe Wyatt.

— Ce e?

Borman întoarse lanterna-stilou spre propria-i faţă.

— Hei, Ben, cât e ceasul?

— 02:23, Andy. Eşti chemat la staţia radio.

— La naiba! Trebuia să sune abia la patru.

Wyatt se rostogoli, se ridică în genunchi şi ieşi de sub Hercules. Acum era frig. Sau poate că el nu se putea adapta la nivelul schimbărilor de temperatură din acel deşert.

Îl urmă cu Borman prin bocabort în compartimentul echipajului şi ridică microfonul de pe consolă. Deasupra staţiei fusese montată o lumină roşie, pentru noapte.

— Yucca Unu.

— Paper Doll Unu. Am nişte date noi şi fierbinţi pentru tine.

— Cât de fierbinţi?

— Tocmai au sosit pe fir. Ora de decolare e 04:30.

— În regulă, vom fi gata!

— 04:30, pe întâi august.

— La naiba! spuse Wyatt, privindu-şi involuntar ceasul. Ce s-a întâmplat?

— Cred că au aflat de tine şi au devansat termenul limită ca

să ia un avans faţă de voi.

— E bine să ştim asta.

— În plus, sursa noastră crede că a fost descoperită. O să plece din ţară cu primul avion.

— Asta înseamnă că nu ne rămân decât două ore, zise Wyatt.

— Poate mai mult. Analiştii noştri cred că, din cauza distanţei, vor porni mai întâi transportoarele ce vor duce infanteria. De fapt, chiar în clipa asta îi vedem încărcând elicoptere. Paper Doll Doi a făcut nişte calcule aici, dacă-i pot înţelege scrisul. El crede că transportoarele trebuie să aibă cam o oră şi jumătate avans faţă de forţa de bombardare, ca să poată să aterizeze undeva şi să-şi desfăşoare elicopterele.

— La naiba, zise Wyatt, puteau pleca şi cu două zile mai devreme, dacă vroiau.

— Sursa crede că nu.

— Bine, asta înseamnă că bombardierele vor fi pe pistă la 6:00 dimineaţa.

Cel târziu.

— Dacă plecăm de aici la 5:00 şi îi lovim o oră mai târziu, vom rata bombardierele, dacă acestea pleacă cu o jumătate de oră înainte.

— Ştiu, Yucca. Trebuie să iei o decizie.

— Au nevoie de cisterne. Acestea ies din Marada?

— Noi credem că nu. E probabil să fie vorba de Tripoli, dar nu avem nici un „ochi“ acolo.

— Mă voi strădui să stau cinci minute deasupra ţintelor, spuse Wyatt. Nu pot zăbovi mai mult de atât.

— Tu hotărăşti, Yucca. Sugerează ceva.

— Vom împărţi diferenţa. Vom lovi ţinta la 5:45.

— Dă-i drumul, spuse Church. Altceva?

— Cred că am aflat tot ce trebuia.

— Stai puţin. Doi vrea să-ţi spună ceva.

La capătul celalalt se auzi vocea lui Embry:

— Yucca, am o cerere de la sursa mea.

— Permiţi aşa ceva în meseria ta?

— E o sursă specială.

— Ce vrea?

— Nu-l împuşca pe al-Qati.

„Iisuse Christoase!“

— Să nu-l împuşc. La naiba, nici nu ştiu cum arată!

— Eu doar am transmis mesajul, Yucca.

Wyatt întrerupse legătura.

— Vrei să bat toaca? întrebă Borman.

— Mda, Ben, hai să-i sculăm, ca să se pregătească! Plecăm în vizită.

Capitolul 15

Wyatt se gândi că unul din efectele modificărilor de ultima clipă făcute de Church în programul lor era acela că preîntâmpina creşterea neliniştii. Dacă ar fi trebuit să aştepte în arşiţa aceea încă douăzeci şi patru de ore, gândindu-se la bătălia ce îi aştepta, nervozitatea ar fi putut atinge nivele deranjante.

Toţi oamenii se rostogoliră din sacii lor de dormit, înjurând aşa cum era de aşteptat, şi se cufundară în sarcinile care fuseseră programate iniţial pentru după-amiază.

— Proiectoare, Andy? întrebă Win Potter.

— De ce nu? Dacă nu ne-a reperat nici o patrulă până acum, poate că norocul nostru va continua.

Kriswell şi Vrdla făcură un tur al avioanelor, executând examinarea finală a elementelor de aviaţie, în special a legăturilor de date şi a legăturilor video critice dintre avioane.

Potter şi Littlefield umplură celulele de combustibil ale avioanelor de vânătoare şi transportoarelor până când combustibilul ajunse la jumătate de centimetru de capac.

Borman, ajutat fără tragere de inimă de Dave Zimmerman, scoase explozibilul plastic C-4 din Hercules şi începu să-l taie în blocuri mai mici şi să-l modeleze în conuri mici. Apoi duceau încărcăturile mici de la un avion la altul, şi le ataşau de cutiile negre electronice ultrasecrete, de tablourile cu instrumente şi de celulele de combustibil. Toate cele opt avioane primiră o doză serioasă de „plastique”. După aceea, Borman – fără ajutorul lui

Zimmerman, care se îndepărtă foarte uşurat – introduse detonatoarele în fiecare încărcătură şi le conectă la reţelele de fire pe care le instalase înainte, conform unei scheme proiectate de el. În reţele se găseau două comutatoare. Unul, comandat de pilot, activa un cronometru fie de treizeci de secunde, fie de patruzeci şi cinci de secunde, acordând timp pilotului să se catapulteze după ce închidea circuitul, sau să se îndepărteze de avion, dacă era la sol. În eventualitatea în care pilotul nu putea acţiona comutatorul singur, în botul avionului era instalat un comutator de impact, care se acţiona la o forţă de o mie de kilograme forţă.

Dacă un F-4 sau un C-130 era lovit sau doborât, atunci din el nu avea să rămână suficient pentru ca cei care îl găseau să poată reconstrui componentele cheie.

Partea neplăcută a acestei prevederi de autodistrugere era că, conducerea avionului era asemeni pilotatului unei celule de combustibil volatil, în timp ce fumai cinci Havane. Cu toate acestea, Borman fusese meticulos în proiectare. Toate încărcăturile erau plasate în zone protejate, în spatele unor panouri de titaniu sau în membre structurale, aşa încât era puţin probabil ca o simplă rafală a unei mitraliere ostile să declanşeze detonatoarele sensibile. „Piasticul” în sine, cum îi plăcea lui Borman să-i spună atunci când manipula bile din materialul respectiv, era complet inofensiv.

Jim Demion şi Cliff Jordan se ocupau cu îndepărtarea capselor de impact tip sondă de pe cele douăzeci şi patru de bombe Mark 84 atârnate sub fiecare Phantom model E. Erau câte trei bombe pe fiecare suport, şase pentru fiecare avion. Bombele de pe modelele C şi D rămâneau în configuraţia lor din fabricaţie.

În locul capselor de impact, instalară conurile de proră pe care Kriswell, Vrdla şi Borman le modificaseră în Nebraska şi le aduseseră cu ei. Conurile conţineau capetele avionice pentru bomba ghidată HOBOS, de cinci sute de kilograme. Cu toate că cei trei proiectanţi nu avuseseră la dişpoziţie o MK 84 ca model, conul intră perfect la locul lui, înlocuind o capsă electronică de impact şi oferind ochi bombei. Conul de la proră şi antenele aeriene erau legate cu bandă conductoare. Reţelele de fire suplimentare se cuplau direct la priza de curent montată deja pe

suport.

Wyatt, Gettman, Hackley şi Barr examinară fiecare avion înaintea zborului, acordând o atenţie deosebită conectorilor hardware ai armelor, şi porniră computerele şi radarele, pentru verificări software.

Dennis Maal şi Hank Cavanaugh instalară legăturile finale şi examinară şi testară toate comenzile noi, acţionate cu solenoizi. Testară consolele electronice montate în zonele de transport şi din spate ale lui Yucca Trei şi Yucca Patru.

Executaseră patru rulări în gol ale procedurilor, când erau încă în Ainsworth, iar exerciţiile reale se încheiaseră fără nici o defecţiune. Până la ora 04:10 terminară.

Formsby, care nu avea nici o însărcinare, se mulţumi să supravegheze staţia radio şi să poziţioneze cele două cărucioare de pornire, înainte ca Borman să le doteze cu exploziv plastic.

Apoi, indiferent dacă o doreau sau nu, căutară în sacii cu MRE, încălziră ceea ce luaseră cu ei pe reşouri Sterno şi completară mâncarea cu cănile de cafea fierbinte pregătite de Formsby.

Barr, în forma lui obişnuită, consumă conţinutul a patru pachete de MRE.

— Ştiţi – zise Barr, stând pe rampa transportorului – nu cred că lui Yucca Doi i-au mai rămas mai mult de cinci sau şase cicluri de frânare.

— Chiar crezi că o să ai nevoie de frâne, Bucky? întrebă Jordan. Dacă vrei frâne, facem schimb de avioane.

— În nici un caz. Al tău zboară ca un maniac din Marină.

— Nici măcar nu ai zburat cu el.

— Îmi dau seama numai uitându-mă la el, insistă Barr.

Wyatt se forţă să înghită ultimul pesmet, sorbi puţină cafea şi apoi urcă în Hercules, să caute o oglindă şi un pahar de hârtie cu apă. Îşi descoperi aparatul de ras în raniţă – cineva aranjase toate bunurile personale în drum spre Africa. Etanşarea moale de cauciuc a măştii de oxigen îi rodea faţa, iritând-o, dacă avea barbă, aşa că scăpă repede de ea.

Formsby stătea lângă el, cu propriul lui pahar cu apă, privindu-se în aceeaşi oglindă. „Probabil că el se bărbierea din obişnuinţă“, se gândi Wyatt.

— Te aştepţi să fie nevoie să faci impresie bună cuiva, Andy?

întrebă Formsby.

— Nu astăzi, decât poate Creatorului, şi nu am de gând să-mi dau obştescul sfârşit.

— Amin.

O dată ce îşi încheiau sarcinile, majoritatea oamenilor începeau să se gândească la viitorul lor, sau la inexistenţa acestuia.

Wyatt îşi scoase blugii, îşi puse costumul de zbor cenuşiu-albăstrui *Noble Enterprises* şi se întoarse în nişa pentru încărcătură, unde se aşezară pe rampă.

Cavanaugh, Littlefield, Vrdla şi Potter începuseră un joc de cărţi.

Temperatura era în creştere.

Ben Borman adunase paraşutele de frânare de la aterizările din ziua precedentă şi le aşezase în grămezi pe cărucioarele de pornire, ţinându-le pe loc cu greutăţi reprezentate de scânduri sparte de 2x4 ţoli, din hangarele distruse. Atunci când cărucioarele luau foc, la fel avea să se întâmple şi cu paraşutele.

Barr ieşi din compartimentul pentru încărcătură, îmbrăcat şi el în costum de zbor, şi se aşeză lângă el.

— O să-mi lipsească locul ăsta, spuse Barr.

— Cât timp?

— Cred că vreo douăzeci de secunde.

— Cum te simţi, Bucky?

— Bine, cred.

Barr ridică amândouă mâinile în faţă, ferme ca granitul.

— Sper să rămână aşa, până în momentul aruncării bombelor.

— Eu sper că tehnologia va ţine locul antrenamentului, zise Wyatt.

Nici unul dintre ei nu mai aruncaseră o bombă de ani de zile. Talentele lor de pilot erau ascuţite, încă de munca zilnică, dar sarcinile civile nu implicau întotdeauna plasarea unor MK 84 în puncte sensibile. Kriswell argumentase că tot ce le trebuia era sistemul de ghidare. Făcuseră unele simulări în Nebraska, conectând capetele HODOS la computerele avioanelor.

— Mă tem că în curând tehnologia va înlocui oamenii aflaţi în carlingă, spuse Barr. La naiba! Deja o face. Unde o să mai găsesc o slujbă?

— Poate că te vor face preşedinte în Yale?

— Aşa ar trebui. Uită-te unde am ajuns. Câţi dintre colegii mei de clasă pot fi găsiţi în Ciad, aşteptând ca vreun ticălos din Washington să-i dea semnalul de plecare?

— Nu ştiu. Cât de mare a fost clasa ta, la absolvire?

— Nu m-a interesat asta. Cred că cei mai mulţi dintre ei sunt avocaţi acum. Sau spărgători.

Răsăritul făcea orizontul să devină roz. Părţile superioare cenuşii ale avioanelor de vânătoare prinseră strălucire, siluetele lor devenind clare, încet-încet.

— Îmi place avionul acesta, spuse Wyatt.

— Şi mie, amice. Nu va mai exista altul ca el, şi nici un altul nu va mai interpreta atât de multe roluri.

F-4 fusese folosit ca avion de vânătoare, bombardier, Wild Weasel – atrăgând lansări de rachete SAM cu scopul de a lovi radarele SAM, o platformă fotografică de recunoaştere. Fusese ridicat în aer pentru prima dată în 1958 şi zburase încă în misiuni de luptă, pentru recunoaştere, în 1991, în timpul Furtunii Deşertului.

După câtă muncă investiseră în ele, lui Wyatt nu-i făcea plăcere să le forţeze în noile lor roluri.

— Andy?

— Da?

— Vorbeai serios, noaptea trecută?

— Probabil. Ce am spus?

— O să o ceri de soţie pe Janner?

— A acceptat deja.

— La naiba! Ştiam eu că trebuia să o cer mai demult.

Rămaseră acolo şi aşteptară ca soarele să răsară sau să se întâmple altceva.

În hangarele subterane nu era suficient loc pentru transportoarele C-130, şi şase dintre ele erau aliniate lângă pistă. Primele patru conţineau elicopterele lui Shummari, iar în ultimele două se urca acum Compania Întâi a Forţelor Speciale. Al-Qati împărţi compania în mod egal între cele două transportoare. Nu vroia să-şi piardă întreaga capacitate de luptă, dacă se prăbuşea vreunul dintre ele.

El stătea cu Shummari lângă ultimul avion şi asculta cum acestea îşi porneau motoarele, unul câte unul. Zgomotul creştea în mod constant.

— Nu sunt chiar atât de încrezător cât ar trebui, în legătură cu această misiune, spuse Shummari.

— Eşti într-o companie bună, Khalil.

Al-Qati avu o inspiraţie bruscă, în legătură cu supravieţuirea sa.

— Ar trebui să avem un plan de rezervă.

— Care, Ahmed?

— Spune-mi un nume de cod.

Shummari trebui să vorbească mai tare, căci zgomotul motoarelor crescu.

— *Moonglow*[1].

Colonelul zâmbi.

— Mă surprinzi, Khalil. Eşti un romantic.

— Aş vrea să fiu.

— Eu voi fi *Sundowm*[2]. Asta în eventualitatea în care va trebui să schimbăm planurile făcute pentru noi.

— Nu noi controlăm transportoarele, Ahmed, şi asta mă deranjează. Aş prefera ca elicopterele mele să fie libere să hoinărească.

— Arma ta e încărcată, Khalil?

Shummari se bătu cu mâna pe tocul pentru armă.

— Da, bineînţeles.

— Asta este toată comanda de care ai nevoie.

— Dar, Ahmed...

— E foarte probabil să nu fie necesar. Totuşi, trebuie să gândim în avans. Eu voi fi în al cincilea avion, cu plutoanele unu şi doi. Cred că tu ar trebui să zbori alături de cele două Mi-8.

— Cum doreşti, Ahmed.

Al-Qati regreta că misiunea nu-i permitea să ia cu el nici unul din vehiculele blindate pentru transportul personalului. Nu-i plăcea ideea de a rămâne în Sudan sau în Etiopia, fără un mijloc de transport motorizat.

Ridică din umeri sub harnaşamentul paraşutei şi îl bătu pe

---

[1] Moonglow = Strălucirea lunii. (n.tr.)

[2] Sundown = Apus! (n.tr.)

spate pe Shummari, după care porni încet pe asfaltul pistei, spre transportor.

Embry strigă:

— Se mişcă!

Church stătea înclinat pe scaunul cu spătar înalt al lui Embry, cu picioarele descălţate urcate pe birou şi cu capul clătinându-i-se într-o parte şi în alta, în timp ce aţipea sau se trezea.

Se îndreptă brusc pe scaun, îşi coborî picioarele de pe birou şi se ridică. Era gata să cadă, realizând că piciorul stâng adormise o dată cu el.

Ocoli biroul şi se prinse de masă, sprijinindu-se pe ea şi scuturându-şi piciorul, pentru ca acesta să-şi recapete circulaţia.

Cu un stilou, Embry indica pe ecran un avion argintiu.

— Acesta este primul care s-a ridicat în aer. Celelalte se deplasează în poziţie de decolare.

— Haide să le urmărim!

Embry înhăţă telefonul albastru şi cineva de la capătul celălalt al firului răspunse imediat.

— Vrem să le urmărim cursul, viteza şi altitudinea, îi spuse el funcţionarului de la NSA care răspunse. Nu le pierdeţi!

Church ridică telefonul verde:

— Căpitanul Murphy, domnule, spuse omul de la Pentagon.

— Fă-mi legătura cu Yucca, căpitane, te rog.

— Imediat, domnule!

Trecură câteva minute înainte să răspundă o voce cu un puternic accent englezesc. Church presupuse că era Formsby, deşi nu-l întâlnise niciodată pe acesta.

— Aici Paper Doll Unu. Cine este?

— Yucca… oh, cred că eu sunt Cincisprezece. Plus sau minus una sau două unităţi.

— Transportoarele decolează acum, Yucca.

— Recepţionat, spuse Formsby. Atunci, vom pleca şi noi, în scurt timp.

— Spuneţi-mi ce program aveţi, vă rog.

— Timpul până la ţintă, pe cursul stabilit, este de cincizeci şi şapte de minute, şi avem nevoie de unsprezece minute din momentul pornirii motoarelor până la decolare. Plănuim să

atingem ţinta la ora 05:45.

— Trebuia să le calculaţi atât de exact? întrebă Church.

— Cine ştie? Şeful se simte mai bine dacă folosim numere impare.

Formsby trecu prin trapa din compartimentul echipajului în cel pentru încărcătură şi strigă:

— Andy!

Wyatt întoarse capul.

— Avioanele C-130 decolează.

Wyatt se ridică în picioare.

— Altceva, Neil?

— Asta este tot ce mi-a spus omul.

Piloţii şi tehnicienii începură să se ridice din poziţiile de odihnă de pe rampă şi din compartiment.

— În regulă, băieţi, începem, spuse Wyatt. Hai să o facem aşa cum ne-am antrenat!

Demion îi spuse lui Kriswell:

— Haide, Tom! Poţi să te joci cu manetele de admisie, în timp ce văd dacă bunicuţa asta va porni.

Se îndreptară amândoi spre puntea de zbor, în timp ce Kriswell spunea:

— Vreau să văd dacă de data asta pot retrage roţile. E vreo problemă?

— Ştii ceva, Tom, zise Demion. Mă mai gândesc.

Dennis Maal şi Hank Cavanaugh porniră spre cisterna Hercules.

Wyatt porni spre Yucca Unu împreună cu Win Potter, care căra o scăriţă. Când ajunseră la avion, Wyatt îşi puse costumul gravitaţional şi apoi îşi verifică pachetul de supravieţuire. Pachetele de supravieţuire fuseseră pregătite special pentru această misiune, şi el scoase cel mai important articol, staţia radio şi o verifică dacă funcţiona. Se asigură că avea bateriile de rezervă pentru ea. Sub braţ, într-o poziţie inconfortabilă, se afla tocul pentru pistolul automatic Browning, de nouă milimetri. Nu avea de gând să-l folosească.

— Baftă, Andy.

— Mulţumesc, Win. Ne vedem curând.

— Poate că putem lua prânzul împreună, zâmbi Potter.

— Planifică-l tu.

Wyatt se urcă pe scară şi intră în carlingă. Îşi legă paraşuta, şi apoi se legă de scaun. Potter urcă şi el şi îl ajută cu legăturile.

Wyatt îşi ridică de pe podea casca, şi-o puse şi îşi strânse cureluşa de sub bărbie. Potter prinse cordonul de comunicaţii şi îl fixă la locul lui.

Wyatt făcu semn cu degetul mare ridicat şi Potter coborî pe scară.

Borman era pregătit cu căruciorul de start şi, în trei minute, turboreactoarele gemene se învârteau.

Îi făcură semn şi Borman mută căruciorul de start spre avionul F-4 telecomandat de Gettman.

În scurt timp, turbopropulsoarele ambelor avioane Hercules mergeau în ralanti, ca şi cele douăsprezece turboreactoare.

Luminile palide de la vârful aripilor se aprinseră.

Wyatt stătea în carlinga lui, urmărind baletul.

După-extinderea flapsurilor în poziţia coborâtă maximă şi după sincronizarea motoarelor, Maal şi Cavanaugh coborâră din avionul cisternă, alergară spre transportor şi se căţărară pe rampă.

Dave Zimmerman şi Cliff Jordan coborâră şi ei din avioanele lor F-4, Yucca Cinci şi Şase – modelele C şi D, şi se căţărară pe scăriţe pe locurile din spate ale lui Yucca Trei şi Patru. Îşi lăsară avioanele să meargă în ralanti, cu flapsurile coborâte.

Mecanicii rămaşi la sol înhăţară scările şi cele câteva unelte împrăştiate şi alergară spre Hercules.

Borman era ultimul. Fixă declanşatoarele cu ceas al explozivelor de pe cărucioarele de start şi apoi alergă spre transportor.

Imediat ce el ajunse la bord, Wyatt apăsă butonul de transmisie.

— În regulă, Wizard, ai plecat.

— S-ar putea să fiu lent, dar oricum sunt înaintea voastră, zise Demion.

Avionul Hercules masiv îşi deblocă frânele, în timp ce îşi ridica rampa, şi porni spre capătul pistei.

Din cauza modului în care erau aliniaţi, Barr decolă ultimul. Decolă în aceeaşi direcţie în care aterizase, evitând găurile cu o deviere la dreapta, în timp ce ţâşnea pe pistă în ardere finală, necesară din cauza spaţiului mic şi a greutăţii de decolare.

În faţa lui, eşapamentele gemene ale avionului lui Hackley străluceau, ca două flăcări în răsăritul înşelător, înălţându-se încet spre dreapta.

Imediat ce huruitul roţilor încetă şi începu minunea zborului, Barr retrase trenul de aterizare, urmărind indicatorul de viteză aeriană. Intră într-un viraj dreapta, în spatele lui Yucca Trei, crescu viteza şi scoase manetele de admisie din arderea finală.

Toate avioanele F-4 aveau luminile de formaţie aprinse, în speranţa de a evita coliziunile cu oricine altcineva în afara libienilor. Barr continuă virajul spre dreapta, urcând treptat până la trei sute de metri AGL.

Se aplecă în dreapta şi privi în jos, terenul.

C-130 F era în mişcare, îndreptându-se spre capătul pistei. În timp ce privea, Yucca Cinci începu să se îndepărteze de Yucca Şase, după care vină brusc şi urmă avionul cisternă.

— Aveţi grijă, băieţi, spuse Wyatt. Nu vrem să le distrugem aici.

— Ai încredere în Thirsty, Yucca, zise Dennis Maal. Am mai făcut asta.

— Cu un C-130? întrebă Barr.

— Nu. Dar avea o anvergură a aripilor de o sută zece centimetri şi un maxim la nouăzeci şi şase kilometri pe oră.

— Sunt impresionat, Thirsty, spuse Formsby.

Formsby ocupase locul de copilot al lui Cavanaugh, în Hercules.

Folosind legătura de date, fosta consolă AWACS E-2 de la bordul transportorului avea un oarecare control asupra avioanelor subordonate, prin pilotul automat. Kriswell şi Vrdla mai adăugaseră nişte funcţii – arc complet al manetelor de admisie, retragerea trenului de aterizare şi a flapsurilor – cu scopul de a îmbunătăţi controlul de la distanţă. În plus, pe ecranele controlorilor erau afişate câteva date de reacţie – altitudinea, poziţia, direcţia, viteza.

În trecut, Barr folosise un controlor AWACS, cu un radar de

cercetare a solului mai puternic, pentru a trece prin formaţii de nori care îl orbeau pe Barr, dar care păreau perfect transparenţi pentru sistemul de înaltă tehnică AWACS.

„Vehiculele pilotate de la distanţă” (RPV)[1] erau folosite de mult timp, ca avioane ţintă şi ca platforme de recunoaştere, dar, în general, nu erau atât de mari ca un F-4 sau un C-130.

Zimmerman trebuia să încerce să piloteze Yucca Cinci, de pe scaunul din spate al lui Yucca Trei, iar Cliff Jordan, aflat pe scaunul din spate al avionului Yucca Patru al lui Gettman, avea controlul lui Yucca Şase. În plus, Zimmerman şi Jordan aveau şi imagine. Camerele din boturile avioanelor Phantom controlate de la distanţă îşi transmiteau imaginile către panourile de instrumente ale celor doi copiloţi. Această caracteristică nu fusese încorporată şi în cisternă.

Dacă reuşeau să ajungă cu RPV-urile şi F-4 până la Marada, Wyatt vroia ca Zimmerman şi Jordan să poată ţinti suficient de bine – prin obiectivele camerelor – încât să piloteze avioanele direct asupra ţintelor. Nişte „Kamikaze” electronici ai zilelor actuale, fără beneficiul unei educaţii culturale şi spirituale.

Atunci când gândiseră acea strategie, Barr şi Wyatt discutaseră despre şocantul roman al lui M.E. Morris, „Ultimul Kamikaze”, dar nu reuşiseră să găsească un mod de a programa computerele cu devotamentul demonstrat de piloţii lui Hiroshito.

Oricum, Barr nu credea că RPV-urile aveau să ajungă până la ţintă. A doua prioritate a lor devenise prăbuşirea avioanelor telecomandate peste uzina chimică.

Gettman se auzi pe calea undelor.

— Hei, Thirsty, dacă ai de gând să prăbuşeşti jucăria aceea mare, fă-o în afara pistei, da? Vreau să am şansa să decolez.

— Taci, Patru, spuse Maal.

Wyatt nu punea capăt discuţiilor în dimineaţa aceea, iar Barr presupuse că asta se datora faptului că oricum mai erau doar câteva minute până aveau să fie descoperiţi.

Barr îşi continua cercul, rămânând în urma luminilor de formaţie ale lui Hackley. În partea îndepărtată a câmpului, vedea avioanele Phantom ale lui Wyatt şi Gettman, dar nu îşi putea da seama care era unul, şi care celălalt. Hercules era mai mare,

---

[1] RPV – Remote Piloted Vehicles – Vehicule pilotate de la distanţă.(n.tr.)

apropiindu-se dinspre sud, exact deasupra pistei, aşa încât Fromsby sau Demion să-i poată da sfaturi lui Maal prin ICS (Sistemul Intern de Comunicaţii).

Avionul C-130 F era acum pe pistă, aliniat. În lumina răsăritului, Barr putea să vadă eşapamentul celor patru motoare.

Avionul începu să ruleze şi prinse rapid viteză, deoarece nu mai avea decât încărcătura de combustibil din rezervoarele de pe aripi. Barr trecu pe deasupra capătului sudic al pistei, în timp ce cisterna începu să se abată spre dreapta, dar prea brusc.

Maal corectă, avionul se îndreptă, căpătă rezistenţa aeriană corectă şi începu să se ridice încet de pe pistă. Maal, cu experienţa lui în pilotarea modelelor, îi învăţase pe toţi piloţii – căci oricare dintre ei putea ajunge să comande un RPV – să nu facă mişcări bruşte cu telecomenzile. Acestea se puteau transforma rapid în călări, pierderi ale rezistenţei aeriene şi avioane strivite. Un controlor radio nu simţea schimbările de poziţie ale RPV-ului. Maal recunoscuse că zdrobise şase sau şapte modele în timp ce învăţa pilotajul prin comenzi radio, şi el era pilot. Destăinuirea lui nu era prea îmbărbătoare.

Când C-130 prinse altitudine, se auziră câteva urale pe Tac Doi.

Maal raportă.

— Reacţia de date spune că am trenul de aterizare ridicat şi viteză aeriană corectă. Îl calmez şi plecăm de aici!

— Bună treabă, Thirsty, zise Wyatt. Wizard, ne vedem în partea cealaltă.

Cele două C-130 trebuiau să se alăture, să urce la altitudine mai mare şi să se îndrepte spre nord.

Când Barr ajunse la capătul sudic al cercului lui, Yucca Cinci era pe pistă.

— Am o imagine frumoasă pe ecran, zise Zimmerman. Adică, rezoluţia e frumoasă. Priveliştea e deprimantă.

— Oricând eşti gata, Cinci, spuse Wyatt.

— Trec la ardere finală.

Capătul pistei se lumină şi F-4 C ţâşni. Viteza crescu rapid, evită gropile şi vira.

Când Barr îşi încheie cercul următor, avionul F-4 D se ridicase de pe pistă şi el, retrăgându-şi trenul de aterizare şi flapsurile.

— În regulă, Yucca, haideţi să intrăm în formaţie, spuse Wyatt.

Barr crescu admisia şi se apropie de Hackley, în timp ce intrau pe cap compas 010. Câteva secunde mai târziu, se alăturară amândoi lui Wyatt şi Gettman într-o formaţie săgeată. Urcară la şase sute de metri AGL, asigurând o toleranţă suficientă pentru corecţia comenzilor RVP-urilor şi rămânând atât de jos încât să evite radarele, pentru o vreme.

— Haideţi să stingem luminile de formaţie, Yucca! Direcţia zero-unu-trei, viteză patru-zero-zero noduri.

Barr întinse mâna şi manevră comutatorul de pe panoul de lumini. Luminile din vârfurile aripilor se stinseră. Cu toate acestea, în timp ce urcau, ziua devenea mai luminoasă. Barr reuşea să distingă, în faţă şi în stânga, siluetele avioanelor Phantom.

Undeva, la optzeci de kilometri în faţă şi la aceeaşi altitudine, se aflau cele două Hercules.

Şi undeva, la opt sute de metri în faţa lor, erau Yucca Cinci şi Şase, zburând ca vârfuri ale formaţiei de luptă. Cele două RPV-uri trebuiau să zboare la o distanţă de trei kilometri între ele, pentru a preveni ciocnirile accidentale.

Cronometrul luminat în roşu de pe panoul lui de instrumente afişa: 0454.

— Unu, observi că suntem cu şase minute în urma orarului, zise Barr. Destul de neglijent.

— CIA vă dă note proaste? întrebă Formsby.

— Numai dacă cheltuim banii guvernului pe şampanie, zise Barr.

— Paraşuta asta funcţionează? întrebă Formsby.

Capitolul 16

La ora şapte seara, Janice Kramer prăjea *burrito* în cuptorul cu microunde.

Sună telefonul.

Renunţă să mai urmărească cuptorul şi merse lângă bufetul

opus, ca să ridice telefonul. Prin fereastră, vedea umbrele alungindu-se, învingând încet ziua.

— Da.

— Domnişoară Kramer, sunt prietenul dumneavoastră de pe Coasta de Est. M-aţi rugat să vă telefonez.

I se păru că era vocea lui Church, pe care nu-l putea descrie încă şi poate că nu avea să o facă niciodată – drept prieten. Oricum, măcar îi telefonase, după ce ea îi lăsase mesajul pe robotul telefonic.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă el.

— Vreau un raport al situaţiei.

— Domnişoară Kramer, nu putem să…

— Acolo sunt oamenii mei, zise ea. Vreau să ştiu dacă au aterizat în siguranţă.

Church oftă, ezită, şi apoi spuse:

— Acţiunea e în plină desfăşurare.

— Cum! Dar…

— Da. A avut loc o schimbare. Oricum, totul se va termina în câteva ore.

Kramer simţi un nod în stomac.

— O să mă sunaţi când veţi avea noutăţi?

— Sigur.

El închise şi Kramer puse încet receptorul în furcă.

Nu-i mai era foame.

Opri ceasul cuptorului cu microunde, se duse în camera de zi şi se ghemui pe canapea.

Se ghemuise în poziţia unui fetus. O durea stomacul.

Dumnezeule! Crezuse că mai erau cinci zile.

O altă schimbare.

Încă o şansă de eroare.

Vino înapoi, Andy. Vino acasă, la mine.

— Vrei să-l preiei tu puţin, Neil? întrebă Demion.

— Grozav, James! Mi-ar plăcea.

În afara câtorva avioane mici pe care le închiria în week-end-uri, Formsby nu avea prea des ocazia să piloteze. Şi, mai ales, nu avea ocazia să piloteze un avion militar, fie chiar şi un Hercules greoi, cu patru motoare.

— Ce zici de un tonou? întrebă el.

— Cred că ai provoca nişte plângeri, spuse Demion, ridicându-se de pe scaunul pilotului.

— Unii nu au simţul aventurii.

Demion coborî de pe puntea de zbor, găsi cana de cafea pregătită de Littlefield şi aduse două ceşti înapoi în carlingă.

— Ai fi putut să te gândeşti şi la mine, zise Kriswell.

Era aşezat pe locul mecanicului de zbor, aplecându-se în faţă, ca să privească prin parbriz avionul C-130 F. Cisterna era la vreo opt sute de metri în faţa lor, la acelaşi nivel, de şase sute de metri AGL[1].

— Tu eşti prea ocupat, Tom, iar eu am mâinile pline, spuse Demion.

— Nu i-am mai spus lui Denny să facă vreo corecţie de treizeci sau patruzeci de secunde, zise Kriswell.

Maal, aşezat la consolă, la manetele de control, pilota avionul cisternă cu ajutorul reacţiei telemetrice şi al instrucţiunilor verbale primite de la Kriswell, prin ICS.

Demion îi întinse una din căni şi apoi se întoarse în compartimentul echipajului, ca să mai ia una.

Sam Vrdla care era şi el la consolă, ocupându-se de radar, întrebă:

— Pilot comandant, pot să fac o verificare radar?

— Două baleieri, Sam, îi spuse Demion. Dar păstrează puterea redusă.

— Înţeles.

Câteva secunde mai târziu, când Demion era din nou pe scaunul lui, Vrdla raportă prin interfon:

— Toate sistemele verificate, Jim. Ar trebui să facem scanarea de trei-zero-zero kilometri la zece mii de metri.

Pe modelul E-2 original, cu antena radar masivă inclusă în cupola radarului, aria de căutare se întindea până la patru sute de kilometri. Cu antena modificată, protejată de o protuberanţă din fibră de sticlă, montată pe partea superioară a fuzelajului avionului C-130, nu obţineau decât trei sute de kilometri. Nu era chiar atât de mult cât speraseră, dar Wyatt considera că era suficient.

---

[1] AGL – Above Ground Level – Deasupra nivelului solului. (n.tr.)

MiG-urile împotriva cărora se îndreptau aveau o scală radar de treizeci şi cinci de kilometri, mai mică decât cea de pe F-4. După spusele lui Kriswell, radarul modificat al avionului de vânătoare îi oferea o rază de acţiune de o sută şaizeci de kilometri. Posibilitatea aceasta de „a-i vedea primii” putea fi tot ce era necesar pentru asigurarea succesului. Cu toate că, din punct de vedere al greutăţii şi razei de acţiune, avioanele Phantom aveau rachete pentru distanţe mici, superioritatea radar le mărea timpul de pregătire şi posibilitatea de eschivare.

Formsby simţi, înainte să vadă, o umbră în partea dreaptă şi, privind pe fereastra laterală, văzu avioanele F-4 venind lângă el. Wyatt era în poziţia conducătoare, ceilalţi eşalonându-se lângă aripa lui dreaptă. Privi în sus şi văzu cele două RPV la câteva zeci de metri deasupra lui, zburând la distanţă unul de celălalt.

— De fapt, James, este destul de palpitant. Mă bucur că m-am hotărât să vin.

— De fapt, Neil, mă mir că am reuşit să ajungem aici cu toate cele opt avioane, în configuraţie corectă. Conform instinctului meu şi câtorva legi ale probabilităţii, ar fi trebuit să avem cel puţin un echipament defect, până acum.

— Un punct bun pentru echipa de proiectare, zise Formsby.

— Chiar aşa.

Discuţiile prin interfon se stinseră, în timp ce zburau în continuare, prin ziua tot mai strălucitoare. Formsby ştia că tensiunea echipajului de pe Hercules creştea, chiar dacă acel avion avea să rămână la cel puţin două sute douăzeci de kilometri de ţinte. Era o distanţă extrem de scurtă pentru un MiG-23. Mai ales ţinând cont de faptul că apărarea lor se limita la indicaţiile echipamentelor de contramăsură. În scurt timp aveau să-şi piardă escorta de avioane de vânătoare-bombardiere.

Treizeci de minute mai târziu, Wyatt spuse, pe calea undelor:

— Wizard Trei, Yucca Unu.

— Spune, Unu, zise Vrdla, care era Wizard Trei.

— Sunt la doi-doi-zero de P.I.

Punctul Iniţial de pornire a bombardierelor era la douăzeci şi şapte de kilometri vest de Baza Aeriană Marada şi de uzina chimică.

— Recepţionat, Unu. Pornim.

— În regulă, spuse Wyatt. Wizard, Thirsty, mergeţi pe poziţiile voastre. Yucca Cinci şi Şase, începeţi apropierea.

— Wizard, recepţionat, spuse Demion.

— Thirsty începe să urce, zise Maal, de la consolă.

— Cinci, răspunse Zimmerman.

— Şase porneşte, spuse şi Jordan.

— Îl preiau eu din nou, Neil.

— Tocmai când începusem să-l cunosc, zise Formsby. Povestea vieţii mele.

Când simţi că Demion atinsese manşa, Formsby luă mâna de pe manete şi îşi ridică picioarele de pe pedalele de direcţie. Îl durea glezna, dar asta nu-l deranja prea tare.

— Hai să ridicăm puterea la nouăzeci la sută, îi spuse Demion.

— Nouăzeci la sută.

Formsby manevră manetele de admisie, fiind atent la tahometre, aşa încât să nu se îndepărteze prea mult de sincronizare. După ce le aranjă, îşi căută masca de oxigen, îşi trecu legăturile peste cap şi o lăsă să-i atârne în jurul gâtului. La zece mii de metri, o lovitură rătăcită a unei rachete putea avea ca rezultat o decompresiune bruscă, şi poate chiar distrugerea totală.

— Trebuie să te mişti puţin mai repede, Denny, spuse Kriswell prin ICS.

Avionul cisternă rămăsese destul de mult sub ei şi Maal crescu puterea cu ajutorul sistemelor de reglaj de la distanţă, pentru a mări rata de urcare.

— E mai bine acum, Tom?

— Mult mai bine, zise Kriswell. Ce face restul echipajului? Aveţi toţi la îndemână măştile de oxigen?

Potter, Borman, Cavanaugh şi Littlefield răspunseră afirmativ.

Avionul cisternă rămase la şapte mii cinci sute de metri, pilotul automat conducându-l pe un cerc cu diametrul de cinci kilometri. În sfârşit, acum Maal putea să lase manetele şi să se relaxeze.

Asta depinzând de ce înţelegea fiecare prin relaxare, îşi reaminti singur Formsby.

Avionul Hercules continua să urce spre nord.

Ibrahim Ramad stătea cu colonelul Ghazi în centrul de control, urmărind cum luminiţele îşi schimbau poziţia pe peretele de plexiglas. Avioanele C-130 ale lui al-Qati, Escadrila Neagră, se aflau deasupra Oazei Kufra, în sud-estul Libiei. Mai aveau aproximativ trei sute de kilometri până să pătrundă în spaţiul aerian al Sudanului. Escadrila Portocalie, escorta aeriană a transportoarelor, era împrăştiată deasupra şi în faţa lor. Avioanele cisternă îşi ocupau poziţiile.

— Nu mai e mult, domnule colonel Ghazi.

— Într-adevăr.

Ghazi părea foarte retras în dimineaţa aceea. Faţa lui reflecta nişte gânduri sumbre.

— Sunteţi sigur că nu doriţi să mă însoţiţi în misiune? propuse Ramad. Vă putem găsi un loc într-unul din bombardiere.

— Pot să văd tot ceea ce e de văzut şi de aici, spuse Ghazi.

Pe înregistrarea canalului tactic secundar, auzeau cele opt MiG-uri 23 conversând cu cisternele de lângă Tripoli. Urmau să realimenteze peste vreo patruzeci de minute. După aceea trebuiau să coboare la o mie de metri, rămânând în faţa şi deasupra transportoarelor care aveau să traverseze Sudanul la o altitudine de cinci sute de metri, simulând un atac la joasă înălţime, pentru evitarea radarului.

Două MiG-uri 23 – Formaţia Alif – erau la şase sute de kilometri în vest. Ele ar fi trebuit să patruleze împotrivă oricărei incursiuni a vreunui avion din acea direcţie, dar Ramad le ascultase conversaţiile radio şi era sigur că se jucau cu o altă formaţie, de lângă Tripoli. Le dăduse un ordin ferm împotriva acestei prostii.

MiG-urile care aveau numele de cod Bā şi supravegheaseră graniţa sudică se apropiau acum pentru aterizare. Urmau să aterizeze pentru realimentare.

Patru MiG-23, nume de cod Tā, aşteptau să decoleze. Ele urmau să patruleze în zona din jurul bazei până când bombardierele decolau, iar apoi se alăturau acestora. Până atunci, Formaţia Bā avea să-şi încheie realimentarea şi să se ridice din nou în cer. Bombardierele şi escadrila Jā urmau să întâlnească cisternele deasupra Sudanului.

Totul mergea perfect.

Lângă harta transparentă, panoul de situaţie îi arăta că nouă Su-24 erau acum remorcate şi scoase din hangare. Auzi la difuzorul de deasupra cum controlorul de la sol le spunea să se alinieze pe drumul de rulare, în spatele MiG-urilor.

Câteva minute mai târziu, controlorul spuse:

— Conducătorul Tā, Marada. Avioanele sosite au aterizat şi au eliberat pista. Aveţi liber pentru decolare.

— Conducătorul Tā, cu o formaţie de patru, pornim.

Ramad traversă camera şi se opri lângă operatorul radar. Supraveghetorul, care prin căştile de la urechi era în contact cu avioanele, stătea şi el lângă caporal. Ramad văzu pe ecranul radar cum primele două avioane decolară spre nord, după care începură un viraj dreapta. Cea de a doua pereche le urmă curând.

Vru să se întoarcă cu spatele la ecranul radarului, când observă două impulsuri mici la baza acestuia, la vreo sută cincizeci de kilometri depărtare. Probabil că erau de mult timp acolo, căci raza de căutare a radarului era fixată la două sute douăzeci de kilometri.

— Ce sunt acelea, caporal? întrebă el.

— Ah, acelea, domnule colonel? Oh! Abia au apărut.

— Idiotule! Identifică-le!

— Nu avem nici un avion în regiunea aceea, acum, domnule colonel.

Supraveghetorul intervenise deja la staţia radio, cerând perechii de avioane să se identifice, pe frecvenţele primare. Avioanele care zburau în formaţie-pereche nu erau turişti ocazionali.

— Nu transmit pe IFF, domnule colonel, spuse caporalul.

— Spune-mi poziţia, porcule!

— Se îndreaptă aproape direct spre noi, domnule colonel. Unu-patru-opt kilometri, altitudine două mii de metri.

Allah cel Îndurător! Era posibil ca Ghazi să fi avut dreptate? Dar nu, nu se putea!

— Cât de repede? întrebă.

— Ah, cu aproape nouă sute de noduri, domnule colonel.

Supersonice!

Ramad îi aruncă o privire lui Ghazi, care urmărea activitatea de pe radar cu o neplăcere pasivă.

Radarele avioanelor care se apropiau începură să emită brusc, impulsurile de pe ecran devenind strălucitoare. Toţi ochii din vecinătatea echipamentului radar se îndreptară spre ele.

— Emit, spuse caporalul.

— Văd!

Mintea lui Ramad trecu imediat într-o postură defensivă. Smulse căştile supraveghetorului şi vorbi în ele.

— Conducător Tā, Marada.

— Aici Conducătorul Tā.

— Ai o formaţie de două avioane necunoscute pe direcţia unu-nouă-doi, altitudine doi-zero-mii, distanţă unu-patru-zero, viteză nouă-zero-zero. Ia-le!

— Ah, Marada, vreţi să le identificăm?

— Conducător Tā, vreau să le dobori!

Ramad lăsă căştile şi alergă spre uşă, urlând:

— Spune echipei mele să-mi pregătească avionul!

Ghazi îl opri, ridicând o mână.

— O să anunţi Tripoli, colonele?

— Mă voi ocupa de asta, Ghazi.

— Da, sunt sigur că o vei face.

— Ţine-mă la curent, Yucca Cinci, îl auzi Barr pe Wyatt cerându-i lui Zimmerman.

— RPV-urile sunt la o sută zece kilometri în faţa noastră, spuse Zimmerman, direcţie şapte-cinci. Dispozitivul meu cu reacţie spune că Cinci a fost găsit de radarul de căutare.

— Nu mai e mult, zise Jordan.

— La naiba, o să le ofer o distracţie pe cinste, chiar şi la distanţă mare, promise Zimmerman.

Barr îşi verifică panoul de instrumente şi HUD-ul. Toate afişajele erau corecte. Ardea de nerăbdare să deschidă radarul şi să găsească ceva de urmărit.

— Yucca Unu, Doi, spuse Barr. Cred că e timpul.

— Suntem suficient de aproape, aprobă Wyatt. Să lăsăm canalul deschis.

Barr comută pârghia de pe panoul de comunicaţii, care menţinea deschis canalul de transmisie. Uşura astfel conversaţia inter-avioane pe durata manevrelor febrile.

— Patru, eşti cu mine? întrebă Barr.

— Recepţionat, Doi. Ia-o înainte.

Barr făcu o corecţie uşoară cu manşa şi pedalele de direcţie, ieşi din formaţie şi vira pe o rută nordică. Gettman, cu Zimmerman pe scaunul din spate, îl urmă şi luă poziţia din dreapta aripii lui.

Îşi putea imagina intensitatea concentrării pe care trebuiau să o menţină Jordan şi Zimmerman. Ei trebuiau să ignore schimbările de poziţie ale avionului în care se aflau şi să se concentreze asupra celor ce se întâmplau în RPV-uri.

Deşertul de dedesubt era acum complet luminat, deşi înceţoşat. Părea la fel de ameninţător. Văzu câteva lumini la vreo şaisprezece kilometri spre vest şi le identifică drept localitatea Zella. „Nu era un punct de atracţie turistică”, se gândi Barr.

Erau deja mult în interior. Graniţa sudică rămăsese atât de mult în spate, încât putea fi trecută în alt atlas. Barr se întrebă de ce nu se gândiseră să se retragă spre Mediterană, să se descotorosească de avioane şi să se urce pe un iaht de lux.

Apoi îşi aminti că iahturile erau lente şi că oricine le putea prinde din urmă.

Şi să afle nişte nume adevărate.

Ceea ce nu trebuia să se întâmple.

Aruncă o privire în dreapta. Wyatt şi Hackley dispăruseră. Probabil că erau la mai puţin de trei kilometri distanţă, dar camuflajul îi făcuse să se contopească cu deşertul de dedesubt.

Rămaseră la şase sute de metri AGL şi era destul de sigur că „băieţii răi“ nu-l reperaseră încă.

— Unu, zise el, putem avea o verificare AWACS?

— Dă-i drumul, Wizard Trei, spuse Wyatt.

— Recepţionat.

Două secunde.

Trei.

— Văd patru „bandiţi” în direcţia zero-patru-trei, apropiindu-se de RPV-uri. Şapte-doi kilometri faţă de ele şi se apropie.

— Înţeles, spuse Wyatt. Ţineţi-i în stare de alertă pe Cinci şi Şase.

Cinci şi Şase emiteau energie radar numai ca să atragă atenţia. Radarele lor nu puteau fi citite de Zimmerman şi Jordan.

— Yucca Cinci şi Şase sunt la nouă-trei kilometri de ţintă, spuse Vrdla. Vedeţi ceva, băieţi?

Zimmerman raportă:

— Am o imagine clară şi frumoasă pe camera video, dar nu văd decât praf.

— Formaţia Yucca, Unu. Pregătiţi armele. Încărcaţi.

Barr se întinse spre tabloul de armament şi deblocă siguranţa. Nu mai avea copilot, aşa încât selectă „Pilot“ pentru tragere. Selectă şi o Super Sidewinder, doar ca să fie pregătit pentru un atac aerian.

Racheta Ford Aerospace/Raytheon AIM-9 L avea o rază de acţiune de optsprezece kilometri, la o viteză de zbor de 3 Mach. În comparaţie cu racheta Sparrow, a cărei rază maximă de acţiune era de nouăzeci şi nouă kilometri şi cu care era echipat un F-4 în mod normal, era ca şi cum ar fi folosit un cuţit într-o luptă de stradă, în locul unei puşti cu lunetă. Cu toate acestea, Wyatt şi Barr hotărâseră să folosească Sidewinder din două motive. Folosea *homing*-ul infraroşu pentru ţintire, şi nu o ghidare prin radar semi-activ, iar sistemul în infraroşu era preferabil, în absenţa unui copilot. În plus, avionul era mai uşor cu şase sute de kilograme, ceea ce creştea semnificativ datele cruciale: viteză şi/sau consumul de combustibil.

Sidewinder, deşi avea un focos de doisprezece kilograme, în locul celui de patruzeci de kilograme al rachetei Sparrow, putea totuşi distruge un avion inamic suficient pentru ca să-i tempereze agresivitatea. Fiind „căutătoare” de radiaţii în infraroşu, racheta descoperea de obicei o ţeavă de eşapament fierbinte pe care să o ia drept ţintă şi, atunci când se întâmpla aşa ceva, asta era suficient.

— Unu şi Trei daţi-i drumul, zise Wyatt. Porneşte arderea finală, Trei.

— Eşti sigur că nu aveţi nevoie de ajutor? întrebă Barr.

— La naiba, Barr, nu sunt decât patru, răspunse Hackley. Andy poate să aştepte şi el aici, dacă vrea. Mă întorc imediat.

— Doi şi Patru ne îndreptăm spre coastă, spuse Barr. Putem să luăm un hotdog sau vreo fată în bikini?

— Mă îndoiesc că ai putea găsi aşa ceva, zise Formsby.

— Ce pesimist, spuse Barr, selectând arderea finală.

Privind în dreapta, văzu cum Gettman accelera şi el, cu un zâmbet larg.

Ramad era în carlingă, executând verificarea dinaintea zborului. Aripile erau extinse şi blocate în configuraţia de şaisprezece grade. Tabloul de armament îi arăta disponibilitatea a trei sute de focuri cu proiectile de douăzeci şi trei milimetri, două rachete AA-7 şi patru rachete AA-8. Rachetele AA-7, numite Apex de NATO, erau bune pentru distanţe medii, de şaisprezece până la treizeci şi doi kilometri. Rachetele AA-8 erau proiectate pentru ţinte cu manevrabilitate ridicată, aflate în apropiere. Nu aveau o rază efectivă de ucidere de şapte kilometri, dar erau foarte precise. Toate rachetele erau cu *homing* în infraroşu.

Privi spre est, unde soarele tocmai se ridicase deasupra orizontului. În jurul rampei se aflau mulţi oameni, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Spre vest, avioanele Su-24 erau răspândite pe drumul de rulare, aşteptându-şi ordinele.

— Controlul la Sol Marada, Vulturul, spuse el.

— Vorbeşte, Vulture.

— Sunt gata de decolare.

— Vulturule, bombardierele sunt în poziţia de decolare.

— Mută-le. Eu plec primul.

Făcu semn spre echipa de la sol de lângă avionul lui şi deblocă frânele, îndreptându-se rapid spre drumul de rulare şi coborându-şi parbrizul în mers.

În timp ce se apropia de avioanele Su-24, le văzu retrăgându-se pe dreapta, ca să-l lase pe el să înainteze pe partea stângă a drumului.

Abia cotise pe piste, când auzi formaţia Tā pe frecvenţa de radiotehnică.

— Formaţia Tā, conducătorul Tā. Ţinte la doi-cinci kilometri. Am o ţintă centrală.

— Tā Trei, şi eu am o ţintă.

— Tā Patru, ţintă pe ecran. Acum, centrată.

— Câte două rachete fiecare, zise conducătorul Tā.

Ramad împinse manetele de admisie în faţă şi se lipi de scaun, o dată cu creşterea forţei gravitaţionale.

Păstraţi unul şi pentru mine.

În timp ce se rotea şi îşi retrăgea trenul de aterizare, îşi dădu seama că era incitat de perspectivă.

Dacă raportul lui Ghazi era corect, undeva în aer mai erau încă patru avioane ostile, iar el avea de gând să se ocupe de unul dintre ele.

— Yucca Şase. Rachetă centrată, spuse Jordan calm.

Îi era mai uşor să o spună, atunci când nu era el în avionul ţintă.

— La fel şi Cinci. Sunt „căutătoare" de infraroşu. Totuşi o să opresc radarul.

— Şase, opreşte radarul.

Wyatt se uită la HUD. Mergea cu o mie patruzeci de noduri, peste barieră, consumând combustibilul ca pe nişte ciocolată fierbinte într-o noapte de iarnă.

— Rămâi puţin mai în spate, Trei.

— Recepţionat, zise Hackley.

Trase puţin în spate de manetele de admisie. Erau la şase sute de metri AGL.

Wyatt încercă să-şi imagineze ce se întâmpla cu RPV-urile. Îşi porniseră radarele, ca să devină nişte ţinte atrăgătoare, şi asupra lor se trăsese cu rachete cu *homing* în infraroşu. Faptul că îşi comutaseră radarele pe modul pasiv nu însemna mare lucru.

— Cinci şi Şase, zise el. Lansaţi-vă toate rachetele.

— Cinci, recepţionat.

— Şase.

Nu puteau să ţintească efectiv, dar era păcat să-şi irosească rachetele. Cele opt proiectile puteau măcar să împrăştie formaţia libiană.

— Aici Wiz Trei. Cerul e plin de rachete. Băieţii se risipesc. Nici o victimă încă, pentru nici una din părţi.

— Raportul situaţiei, Cinci?

— Fac nişte lucruri pe care nu le-aş fi crezut, dacă nu aş fi fost aici, Andy, zise Zimmerman. Lupinguri şi tonouri. Le-am arătat coada pentru câteva secunde, fără să vreau. Imaginea de pe ecran a înnebunit. Nu ştiu dacă urc sau cobor. Am pierdut reacţia la indicatorul aerian…

— Cinci?

— Cred că sunt mort. Totul a devenit alb sau zero.

— Şase?

Jordan raportă:

— Zbor inversat, la o sută cincizeci AGL. Cred că am evitat vreo şase sute de rachete. Acum urc pe verticală. Oh, la naiba! Avertisment de ameninţare cu rachete IR. Cred că două. Tonou.

— Wizard Trei, raportează! ordonă Wyatt.

— Trei, spuse Vrdla de pe Hercules. Toate impulsurile radar au înnebunit. Cred că Cinci se învârte. A dispărut. În regulă, văd cinci inamici. Lângă sol trebuie să fie Yucca Şase. Rachete peste tot, dar dispar. Şase virează brusc la dreapta şi urcă.

— Virez brusc la dreapta! strigă Jordan. La naiba, viteza scade. Trebuie să cobor.

— Viraj stânga.

— Stânga. Am ieşit din calare.

— Formaţia lor e ca un abator, raportă Vrdla. Sunt peste tot. Yucca Unu, te văd la doi-zero faţă de contact.

— Cred că l-am recuperat, zise Jordan. Viteza creşte din nou.

— Trei, scapă de rezervoarele de rezervă, spuse Wyatt.

— Recepţionat.

Apăsă butonul de aruncare peste bord a rezervoarelor externe şi simţi prin manşă cum urca puţin, o dată cu căderea rezervoarelor.

Wyatt trase în spate de manşă şi botul avionului se ridică. Împinse în faţă manetele de admisie. Privi în dreapta.

Hackley era lângă el.

Adrenalina creştea. Privirea devenea parcă mai ascuţită. Claritatea lucrurilor din jur, din interiorul şi din afara carlingii, erau uimitoare. Avionul se mişca în ritmul gândurilor lui. Era o singură fiinţă, şi nu mai avusese de mult această senzaţie.

— Yucca Unu, Wizard Trei. Am încă un „bandit“ care tocmai a decolat de la Marada, şi văd unsprezece avioane la sol.

— Pe acelea le vrem noi, spuse Wyatt.

— Ne ocupăm mai întâi de astea? întrebă Hackley.

— De ce nu?

Ramad urmărea pe staţia radio acţiunea formaţiei Tā, virând pe direcţia 194 şi îmboldindu-şi MiG-ul la o viteză supersonică, cu

aprinderea întârziată.

Îşi activă radarul de căutare şi descoperi imediat cinci impulsuri. Patru dintre ele se îndreptau convergent spre al cincilea, din unghiuri diferite.

Încercă să împingă manetele de admisie în faţă, dar erau deja la maxim. Spărsese bariera sonică şi indicatorul de viteză aeriană arăta 1,8 Mach.

— Un necunoscut distrus, raportă Conducătorul Tā.

Lui Ramad i se păru ceva mizerabil. Un singur avion doborât, după ce fuseseră trase opt rachete, toate AA-7, judecând după distanţa de la care fuseseră lansate.

Când racheta lui rată ţinta, unul din piloţii formaţiei Tā strigă:

— Fiu de capră!

Ramad era la cincizeci de kilometri de locul luptei. Îşi armă rachetele AA-7.

Apoi privi din nou ecranul.

Apăruseră dintr-o dată alte două ţinte, venind dinspre sud-vest şi îndreptându-se spre locul bătăliei aeriene. Zburară jos şi acum începură să urce.

Vroia să-l alerteze pe Conducătorul Tā, când interveni Baza Aeriană Marada.

— Vulturul, Marada. Avem contact radar cu un avion neidentificat care emite energie radar la doi-doi-zero kilometri, o sută şaptezeci şi opt grade faţă de tine, altitudine zece mii de metri.

Privi involuntar spre ecran, dar ţinta se afla în afara razei de acţiune a radarului.

Avea să o ignore, pentru moment.

— Formaţia Tā, Vulturul. Vă atacă două neidentificate, pe direcţia doi-şase-zero, raportă el. Degajaţi şi întâmpinaţi atacul. Mă ocup eu de ţinta voastră actuală.

— Dar…, se plânse Conducătorul Tā.

— Acum! ordonă Ramad.

Se apropie rapid de ţintă, iar ecranul radar îi arătă că Formaţia Tā se îndepărta de ea. Selectă o AA-7, o armă şi apoi viră spre dreapta, ca să centreze ţinta pe ecran.

Focosul rachetei începu să-i ţiuie în căşti, în timp ce „căutătorul” de infraroşu încerca să se centreze pe ţintă. Se

apropia din flanc şi încă nu era destul de aproape ca sursa de căldură să fie suficient de puternică.

Observă două noi impulsuri apărând pe ecran. Erau în nord, îndreptându-se aproape direct spre est.

Spre uzina chimică.

Allah cel Atotputernic! Veneau de peste tot!

Număra, inconştient. Acum erau şapte avioane neidentificate.

Iar Ghazi spusese că vor fi şase.

Ceva nu era în regulă.

Asta era o invazie masivă. Aveau să mai vină şi altele, apărând din toate punctele compasului.

Comută pe al doilea canal tactic şi apelă escadrila care survola transportoarele.

— Escadrila Portocalie, Vulturul. Reveniţi imediat la bază!

— Nu putem, Vulturule. Trebuie să realimentăm, mai întâi.

Ramad înjură în barbă.

— Realimentaţi pe drum. Acum!

Reveni pe canalul tactic unu şi spuse Controlorului Aerian Marada:

— Rechemaţi Formaţia Alif.

— Imediat, Vulturule.

Tonul strident din căşti îl anunţă că racheta se centrase pe ţintă.

Apăsă trăgaciul şi racheta ţâşni de pe şine, flacăra fierbinte şi strălucitoare de la eşapamentul ei aproape orbindu-l.

Ridică botul avionului şi începu să urce, ca să evite fragmentele produse de lovitura rachetei sale.

— Yucca Unu, treisprezece kilometri până la ţintă, spuse Vrdla. Sunt la şapte „îngeri“ şi urcă.

— Recepţionat, Wizard.

Wyatt activă radarul de căutare şi examină HUD-ul. Altitudine: trei mii şapte sute cincizeci metri AGL. Viteză: 1,1 Mach. Direcţie: 086.

Coborî botul avionului.

Deşertul îi apăru pe HUD, trecând în viteză pe sub el. Vedea şase ţinte pe radarul său de căutare. Patru, într-o dezordine aparentă, se apropiau de el din poziţii foarte diferite. Cea de a

cincea părea să fie Yucca şase, pe o direcţie estică, încercând să urce. Cea de a şasea traversa ecranul pe o direcţie perpendiculară şi cu o viteză aproape dublă. Văzu lansarea unei rachete.

— Vine una spre tine, Şase.

— Recepţionat, spuse Jordan. Tai admisia.

Jordan încerca să păcălească racheta ce ataca avionul RPV reducând sursa de căldură şi apoi virând spre rachetă, pentru a-şi scoate ţeava de eşapament fierbinte din viziunea în infraroşu a rachetei.

— Iisuse! spuse Jordan. O văd pe video pe blestemată.

Wyatt nu mai acordă atenţie vocii lui Jordan şi se concentră asupra celor patru ţinte care se apropiau de ei.

— Le iau pe cele două din stânga, Yucca Trei.

— Recepţionat, Unu. Eu le iau pe cele două din dreapta.

Aştepta să audă în orice clipă sunetul de avertisment al apropierii rachetei. MiG-urile erau la şase sute de metri sub ei, urcând, la zece kilometri depărtare.

Presupuse că folosiseră rachetele Apex de distanţă medie împotriva avionului RPV, iar acum rămaseră cu cele Aphid, pentru distanţă scurtă.

Ceea ce însemna că tactica lui şi a lui Barr dădea rezultate. Rolul principal al avioanelor RPV era să atragă armamentul cu rază de acţiune mare şi medie. Pe lângă asta, dacă supravieţuiau, tot ce realizau era un supliment.

Recepţionară un ton ferm de centrare a ţintei de la prima Sidewinder. Pe HUD apărură cuvintele „ŢINTA CENTRATĂ”.

Iar acum ţintele erau vizuale, puncte negre pe fondul terenului.

— Pe ei, Trei!

— Îi văd, zise Hackley.

Se îndreptau frontal împotriva avionului inamic, ceea ce nu reprezenta cea mai eficientă configuraţie pentru rachetele „căutătoare” de căldură, care preferau o sursă de energie mai fierbinte. Totuşi, rachetele Super Sidewinder acţionau la o lungime de undă mai mare, de 10,6 microni, şi „vedeau” toate ţintele a căror peliculă era încălzită de frecarea generată de trecerea prin atmosferă.

Apăsând butonul de declanşare, Wyatt închise ochii pentru o clipă, ca să evite strălucirea de la eşapamentul rachetei, care cădea din poziţia ei pe jumătate afară din fuzelaj, se aprindea şi ţâşnea.

Apăsă puţin pe pedala stângă de direcţie.

Selectă a doua Sidewinder.

Auzi imediat tonul de centrare a ţintei şi trase.

Verifică din nou în dreapta.

Apăsă puţin direcţia şi eleronul.

Se apropie atât de repede încât secundele parcă zburau.

Racheta lui lăsa o urmă de vapori în timp ce se îndrepta spre ţintă, pe care putea să o identifice clar acum, ca fiind un MiG.

Pilotul de pe MiG ştia că era în pericol. Cu toate că era în secvenţa de lansare a rachetelor, ridică botul avionului ca să evite racheta Sidewinder.

Wyatt selectă cea de a treia rachetă.

Pilotul de pe MiG scăpă de Sidewinder, dar cele două proiectile lansate de el porniră într-un unghi ciudat şi se îndreptară spre o direcţie în care nu era nimic.

„ŢINTA CENTRATĂ”.

Wyatt lansă numărul trei.

Numărul doi lovi MiG-ul în partea stângă.

Un boboc strălucitor, galben-portocaliu, înflori brusc, fragmente de şrapnele ţâşnind din centrul avionului.

Încă un kilometru şi jumătate.

Wyatt trase în spate de manetele de admisie, apăsă pedala stângă de direcţie şi eleronul şi vira ca să evite traseul de cădere cu capul înainte al primului său MiG. Având încă pe suporţi bombele de o tonă şi jumătate, avionul Phantom era greoi. Wyatt spera să nu piardă bombele. Numerele de pe G-metru crescură până la opt.

Racheta Sidewinder lovi tubul de aspiraţie a aerului al MiG-ului, explodă şi avionul îşi pierdu toată partea dreaptă şi aripa. Ceea ce rămase intră imediat într-o cădere rapidă, în spirală.

— Am fentat racheta! strigă Jordan prin staţie. Şase trece pe direcţia originală. Wizard, ajută-mă.

Vrdla îi comunică direcţiile.

— I-am doborât pe doi dintre ticăloşi, spuse Hackley, cu o

voce plină de entuziasm şi agitaţie.

— Eu număr patru doborâte, zise Vrdla.

— Recepţionat, patru doborâte, spuse Wyatt.

Vederea îi era diminuată din cauza virajului cu G mare, dar îşi revenea.

Viră spre dreapta, îşi verifică poziţia cu coordonatele programate pentru Baza Aeriană Marada pe HUD şi intră pe direcţia 095. În timpul luptei, se abătuse spre nord.

Nivelul combustibilului nu era impresionant.

Altitudinea de trei mii de metri AGL era suficientă. Nu vroia să piardă combustibil încercând să urce mai mult.

Viteza scăzuse la şase sute şaizeci de noduri. Şi ea era suficientă.

Hackley se apropie, lângă el.

— Foarte frumos, spuse Formsby, din Hercules. Aş vrea să fi fost şi eu cu tine.

— Să nu uităm că mai ai un avion neidentificat acolo, zise Vrdla. În plus, avioanele de la bază au început să se mişte.

Capitolul 17

Lui Ramad nu-i venea să creadă ce ghinion avea.

Numai norocul îi permisese porumbelului din faţa lui să scape nevătămat.

Trase în spate manşa, virând şi scăzând viteza. Poate că înaintase prea repede.

În timp ce întorcea spre sud, realiză că conversaţia însufleţită de pe canalul tactic a piloţilor încetase.

Cercetă ecranul radar.

Dispăruseră.

Cele patru MiG-uri ale lui dispăruseră.

Nu mai rămăsese decât impulsul jos şi rapid al avionului pe care-l ochise – văzuse că era, într-adevăr, un F-4 – şi care se îndrepta spre bază.

Şi era urmat de alte două impulsuri, cu vreo douăzeci de kilometri mai în spate.

Era singur împotriva lor.

— Vulturul! Vulturul! strigă un controlor îndurerat.

— Marada, aici Vulturul. Comandă bombardierelor să decoleze imediat. Formaţia Bā să le urmeze.

Se auzi vocea lui Ghazi.

— Vulturule, ai făcut cea mai regretabilă greşeală.

Nu avea nevoie de un om al armatei să-i spună asta.

Ghazi continuă:

— Am comandat bateriilor defensive să intre în alertă totală. Vom reuşi să-i oprim pe atacatori.

După modul în care pilota aviatorul de pe primul F-4, Ramad se îndoia de asta, însă nici el nu avea alte alternative.

— Cea mai importantă e uzina chimică, spuse Ghazi. Ei nu au acelaşi număr de rachete sol-aer ca noi. Trebuie să-i opreşti pe atacatori.

Fără să-şi dea seama că accepta un ordin de la un membru al armatei, Ramad ridică aripa dreaptă a avionului şi intră într-un viraj strâns la dreapta. Câteva secunde mai târziu, radarul lui reperă cele două avioane de vânătoare care se îndreptau aproape direct spre est, spre uzina chimică. Estimă că înaintau cu aproape nouă sute de noduri, la trei mii de metri altitudine, şi că erau la şaptezeci de kilometri de ţinta lor.

El se afla la treizeci şi cinci de kilometri sud-est de calea lor de zbor.

Împinse manetele de admisie în ardere finală şi selectă ultima rachetă AA-7. Aceasta era suficientă pentru prima ţintă, dar de a doua trebuia să se apropie mai mult.

Iar timpul era critic.

Ahmed al-Qati se sprijinea de batardoul compartimentului de zbor, stând în spatele pilotului, lângă mecanicul de zbor. Avea casca prinsă de cureaua paraşutei, şi pe cap avea un set de căşti radio.

Pilotul tocmai raportase superiorilor săi, comandanţii transportului aerian din Tripoli, că MiG-ul 23 care le asigura protecţia aeriană tocmai se întorsese, împreună cu avioanele

cisternă.

Se pare că vestea produse o oarecare consternare la cartierul general din Tripoli.

Al-Qati ascultase dialogul prescurtat, puţin descriptiv, de pe canalul tactic unu, încă de la începutul atacului. Era derutant, dar dedusese că cele patru MiG-uri fuseseră doborâte, că protecţia lor aeriană alerga în ajutorul lor şi că bombardierele decolau abia acum.

Iar Tripoli abia acum devenise conştient de criză.

Încercă să nu se gândească la faptul că Sophia avusese succes. Îşi dorea să vorbească cu ea. Dacă folosea staţia radio a avionului, putea ajunge la ea prin cartierul general din El Bardi, dar asta ar fi pus-o în pericol atât pe ea, cât şi pe el. Nu avea de gând să îndrepte pe nimeni în direcţia ei.

— Ce trebuie să fac? întrebă pilotul, poate pentru a treia oară. Vom trece graniţa Sudanului în câteva minute.

După o clipă de tăcere, controlorul din Tripoli transmise:

— Continuă misiunea.

Sofia avusese succes, dar nu suficient. Idioţii aveau încă de gând să continue farsa aceea.

Dar nu toţi erau idioţi.

Al-Qati îşi desfăcu tocul, scoase pistolul automat şi sprijini aproape cu blândeţe ţeava acestuia pe umărul pilotului.

Surprins, acesta întoarse capul, văzu gura ţevii pistolului şi ridică privirea spre al-Qati, cu gura deschisă şi cu ochii de două ori mai mari decât ar fi fost normal.

Al-Qati spuse copilotului.

— Comută staţia pe canalul secundar.

Omul ezită, până în clipa în care al-Qati frecă gâtul pilotului cu pistolul.

Ahmed aruncă o privire mecanicului de zbor, dar acesta se retrăsese cât de mult putea, pe scaunul lui.

Al-Qati întinse mâna şi apăsă butonul de transmisie al microfonului său în consolă, după care spuse:

— *Mooglow*.

— *Sundown*, veni răspunsul.

— Plec.

— Iar noi vă urmăm, zise Shummari.

Al-Qati spuse, acoperind mugetul motoarelor.

— Nimeni nu va atinge staţiile radio. Copilot, treci din nou pe canalul primar, ca să putem asculta Marada.

Bărbatul schimbă, ezitând, poziţia comutatorului.

— Pilotule, ieşi din formaţie şi apoi întoarce spre vest Vreau un cap compas de doi-opt-zero grade.

Al-Qati ştia destul de bine unde se aflau, geografic. Dacă invadatorii se întorceau spre sud, era posibil ca el să reuşească să-i intercepteze.

Era pregătit chiar să le distrugă avioanele – care era probabil să rămână dezarmate în momentul întoarcerii – cu avionul lui C-130. Deşi nu era de acord cu bombardarea chimică a civililor, al-Qati era un patriot, şi nu avea de gând să lase nepedepsită acea incursiune în teritoriul ţării sale.

Îl împunse pe pilot în ureche cu pistolul, ca să-l grăbească să asculte. Acesta împinse în faţă furca şi transportorul ieşi din formaţie, după care vira spre dreapta.

Aplecându-se şi privind prin fereastra laterală, al-Qati văzu cum transportorul lui Shummari îi urma.

La mai puţin de un minut după ieşirea lor din grup, o ploaie de întrebări se abătu asupra lor, din partea celorlalte transportoare.

Însă, atâta timp cât el avea pistol, nimeni nu avea să răspundă.

Barr îşi strânse mai tare harnaşamentul, tardiv.

Auzise rapoartele însufleţite despre doborârea MiG-urilor, pe canal deschis, dar se abţinuse să intervină cu vreo replică spirituală. Era posibil să aibă nevoie de un canal liber, curând.

Se hotărî să-l folosească acum.

— Patru, dă drumul rezervoarelor.

— Recepţionat, zise Gettman.

El comutase pe rezervoarele principale mai devreme, când rezervoarele de sub aripi consumaseră, tuşind, ultimele picături din preţiosul lichid, iar acum le abandona fără regrete.

— Patru, preia conducerea.

— Recepţionat!

Yucca Patru trecu pe lângă el şi preluă conducerea. Zimmerman care îşi pierduse RPV-ul, se întorsese la rolul de

coechipier din spate, şi urma să ghideze ambele avioane de vânătoare spre ţintă.

Barr selectă două din cele trei bombe de pe fiecare suport. Vroia să păstreze două bombe de două sute cincizeci de kilograme pentru o a doua trecere, dacă era necesară, sau ca să le arunce asupra bazei aeriene, la plecare.

— IP când voi anunţa eu, spuse Zimmerman.

Punctul Iniţial era un oraş abandonat la vreo douăzeci şi şapte de kilometri vest de Baza Aeriană Marada, dar la sud de linia lor de zbor spre uzină. Zimmerman îşi calcula traseul de bombardare bazându-se pe extensii de navigaţie.

— Acum.

Distanţă: douăzeci şi şapte de kilometri.

Viteză aeriană: opt sute patruzeci şi cinci de noduri.

Trebuiau să înceapă să reducă viteza, în curând. Viteza optimă pentru lansarea bombelor era patru sute cincizeci de noduri, pentru o sporire a preciziei.

— Toată lumea să vireze dreapta, pe zero-nouă-trei, ordonă Zimmerman.

Barr intră în viraj şi apoi stabiliză pe direcţia corectă.

— Nu-mi place să o spun, zise Zimmerman, dar am un inamic la nouăsprezece kilometri în sud, pe rută de interceptare.

— E al meu, spuse Barr.

Reselectă o Sidewinder, în timp ce ridica botul avionului şi creştea mult admisia. Nu se mai gândea la conservarea combustibilului.

Inamicul se vedea clar pe ecranul radar şi, după ce Barr viră câteva grade spre dreapta, apăru pe HUD.

Douăzeci şi unu kilometri până la ţintă.

Inamicul se întoarse spre el.

Cu vitezele lor combinate, aveau să se întâlnească peste treizeci de secunde.

Racheta Sidewinder începu să murmure.

MiG-ul lansă o rachetă. Barr presupuse că era o Apex.

Ţiuitul de avertizare a pericolului.

Pe HUD clipea mesajul: „RACHETA FIXATĂ”.

Îl ignoră.

Şaisprezece kilometri până la ţintă.

Racheta Sidewinder ţiuia fericită.

Apăsă butonul de lansare.

Racheta căzu de pe suport şi ţâşni în faţă.

Barr trase de manşă în spate şi în dreapta, apăsă pedala dreaptă de direcţie, trase în sus şi începu să zboare cu capul în jos.

Lansă două semnale de contramăsură în infraroşu.

Smuci din nou manşa în spate şi plonjă spre pământ.

Racheta Apex care îl urmărea porni în sus, după semnalele luminoase, se răzgândi, întoarse şi porni din nou spre el, în jos, dar prea târziu.

Trecu peste coada lui, explodând la patru sute de metri distanţă.

Barr reveni sus, printr-un luping şi stabiliză avionul, întorcându-se pe direcţia spre uzină.

MiG-ul virase spre nord şi dansa un balet, încercând să scape de Sidewinder.

Şi Barr văzu o nouă rachetă venind spre el. Presupuse că de data asta era vorba de una cu rază mică de acţiune.

Viră brusc în stânga.

Coborî botul avionului.

— Rachetă lansată! strigă Gettman.

Trăsese şi el în atacator.

Se învârti pe verticală.

Racheta venea spre el, din lateral.

Întoarse şi el spre ea.

Lansă două semnale.

Apoi coti pe lângă ea.

Racheta ratăimpactul direct cu avionul Phantom.

Dar focosul ei de apropiere o detonă lângă aripa lui.

Avionul F-4 se cutremură în urma şocului.

Şi se rostogoli imediat spre dreapta.

Barr îl prinse, îl forţă să revină pe verticală şi privi aripa stângă.

Ce mai rămăsese din ea.

Aproape un metru din vârful aripii era sfâşiat.

— Eşti bine, Bucky? întrebă Gettman.

— Parcă trebuia să folosim nume de cod, spuse el.

— La naiba! Cum stai.

— Zbor. Găleţile astea vechi sunt mai tari ca bunicul.

— Fir-ar să fie! Fă un raport al situaţiei.

Acest apel era al lui Formsby.

— Am pierdut ceva din vârful aripii, raportă Barr. Mai pot încă să-mi descarc muniţia, cu condiţia ca inamicii să stea de-o parte.

Îşi echilibră admisia, alimentând cu mai multă putere motorul drept, pentru a compensa rezistenţa aeriană creată de faptul că aripa era mai lungă în partea aceea.

— Banditul a plecat spre nord, raportă Gettman.

— Aici Wizard Trei, spuse Vrdla. Inamicul vostru a scăpat de amândouă rachetele Sidewinder, dar a ieşit din joc pentru vreo cincisprezece secunde. Făceţi-vă treaba.

— Spune, Yucca Cinci, zise Barr.

— Suntem exact pe direcţie, spuse Zimmerman. Doi, vino la stânga trei grade. Micşorează viteza.

— Uită chestia cu viteza, zise Vrdla. Inamicul o să vă ajungă.

— Menţine opt-zero-zero noduri, spuse Zimmerman.

Să menţină opt sute? Barr coborâse la şase sute şaptezeci. Mări admisia, continuând să menţină mai multă putere pentru motorul drept.

Peisajul din faţă era tot pustiu. Dacă exista vreo uzină chimică acolo, atunci fusese vopsită în stilul schemei de culori folosite de Barr pentru avioanele Phantom.

Coordonatele geografice ale uzinei fuseseră pre-programate în computer, şi Barr le solicită.

Nu primi nimic.

— Aici Doi. Maşina mea de calculat a intrat în grevă.

— Rămâi cu mine, zise Gettman.

Yucca Patru trecuse în faţa lui, în timp ce se străduia să recâştige viteză aeriană, şi putea să o vadă la patru sute de metri în stânga lui.

Forţă un viraj mai mare. Rezistenţa suplimentară din dreapta îi îngreuna manevrele.

Gândindu-se că era posibil să nu reuşească să mai ajungă din nou deasupra bazei aeriene şi că avea nevoie să fie cât mai uşor posibil, şi cât mai curând posibil, Barr selectă toate bombele. Comută pe sistemul de ochire electro-optic. Se părea că acesta

mergea, căci pe HUD apăru imediat reticulul ţintei.

— Computerul de ochire îşi merită încă salariul, raportă Barr.

— Asta este etica americană a muncii, în acţiune, îi spuse Formsby.

Barr verifică cronometrul, îndemnându-l să meargă mai repede. Secundele parcă se târau.

Privi în faţă şi i se păru că vede formele câtorva blocuri apărând la orizont.

— Iat-o, spuse Zimmerman.

Pierduseră din altitudine fără să-şi dea seama, de când îl urma pe Gettman. Altimetrul radar raporta o mie de metri AGL.

Barr văzu uzina câteva secunde mai târziu, privind prin HUD. Computerul nu-i oferea o ţintă, dar o vedea în imaginea reală. Zări un complex de opt sau nouă clădiri, şi bănui, după stilul construcţiei, că existau câteva nivele subterane sub clădirile cu un singur etaj ce se vedeau la suprafaţă.

Folosi manşa ca să centreze reticulul pe a doua structură din dreapta şi apoi îl fixă. Apăsă butonul ca să permită lansarea.

Din acel moment, computerul – dacă funcţiona – avea să accepte ceea ce se vedea din punctul de vedere al bombei, să adauge factorii altitudinii şi vitezei şi să elibereze încărcătura la momentul potrivit.

Nu conta ce făcea Barr cu avionul.

Poate.

— Mai am 6,5 kilometri până la ţintă, spuse Zimmerman. Patru lansează.

— Doi lansează.

— Inamicul e în spatele vostru, adăugă Vrdla.

— Vin SAM-uri! urlă Gettman.

Barr văzu lansarea a trei proiectile sol-aer, dar erau prea întârziate. Avioanele Phantom zburau jos, cu o viteză aproape dublă faţă de viteza de bombardare, iar SAM-urile trecură vâjâind pe lângă ele, inofensive, spre partea din spate.

Cinci sau şase tunuri antiaeriene aflate mai aproape de ţintă deschiseră focul, obuzele lor ultra-explozive erupând în boboci negri-cenuşii peste tot în jurul lor.

Trebuia să reziste, pur şi simplu, antiaerienei.

Imaginea uzinei chimice crescu repede pe ecran.

Un set de jucării Lego.

O casă de păpuşi în curtea din spate.

Un abur alb plutea în aer, deasupra ei.

Şi iat-o, dispărând sub botul avionului.

Avionul Phantom zvâcni puţin, când bombele se desprinseră.

Şi uzina dispăru, iar Barr zbura din nou pe deasupra unor ruine.

Lui Ramad nu-i venea să creadă.

Aproape ajunsese în raza de lansare a ultimelor trei AA-8 pe care le mai avea, când bombele începură să cadă din avioanele din faţa lui.

Timpul se opri în timp ce număra loviturile. Zece sau douăsprezece bombe loviră clădirile numărul doi, trei şi cinci. Se părea că bombele găureau acoperişurile, numărau până la zece şi apoi explodau.

O undă de şoc vizibilă se ridică din clădiri, urmată de gheizere uriaşe care aruncau vapori negri şi sfărâmături. Pereţii se încovoiau în exterior, acoperişurile se prăbuşeau şi pereţii se surpau peste ele. Prima, a patra, a şasea şi a opta clădire începură şi ele să se încovoaie.

Probabil că bombele care loviseră clădirea numărul cinci trecuseră prin etajul întâi la nivelul de sub suprafaţă, unde erau construite focoasele, căci o explozie secundară făcu să ţâşnească flăcări roşii-portocalii, urmate de o minge de foc galbenă.

Fu nevoit să se abată spre stânga, ca să evite sfărâmăturile care umpleau cerul.

Se întrebă dacă focul avea să consume toate chimicalele eliberate, înainte ca ele să invadeze nervii şi minţile compatrioţilor săi.

Şi se înfurie, din cauza distrugerii. Viitorul Libiei, în mâinile lui, devenise nesigur. Trebuia să-i ucidă pe necredincioşi, pe toţi.

Pe toţi.

Îşi dădu seama că impulsul radar încă neidentificat, din sud, trebuia să fie controlul lor aerian.

Unul dintre cele două avioane Phantom din faţa lui era lovit rău. Din câte cunoştea el despre raza lor de acţiune, nici unul dintre ele nu avea să ajungă la graniţa Libiei. Piloţii puteau fi

capturaţi cu uşurinţă.

El îi va doborî pe comandanţii vinovaţi.

— Baza Marada, Vulturul.

— Vulturule, ne atacă!

— Dă-mi un vector de direcţie pentru ţinta sudică, Marada.

— Dar, Vulturule… ah, urmează direcţia unu-nouă-şase.

Neil Formsby se simţea neputincios, ascultând conversaţia de la staţia radio şi încercând să nu intervină fără rost. Avea zeci de sugestii extrem de pozitive, dar el nu era la locul bătăliei.

— La naiba, la naiba, la naiba! zise Demion. Haideţi! Raportaţi ceva!

— Wizard, Doi, spuse Barr. O uzină chimică doborâtă în praf.

— Pierderile estimate? întrebă Formsby.

— Să zicem nouăzeci la sută, Neil. Mai sunt două clădiri mai mici în picioare, dar nu cred că fac parte din uzina principală.

— Frumos spectacol, Bucky.

— La naiba, Karl a lovit două clădiri. Eu, numai una.

— Care sunt pierderile voastre structurale? întrebă Formsby.

— Eu sunt bine. Nu ştiu ce e cu avionul. Oricum, am hotărât să mă îndrept spre sud. Cred că o să sar peste petrecerea de la Marada.

— Rămâi cu el, Patru, comandă Demion.

— Lipiţi ca puricii de un câine, zise Gettman.

— Aici Wizard Trei, interveni Vrdla. Inamicul vostru o să vă lase în pace, Doi.

— O veste bună, zise Barr.

— Nu chiar. Vine spre noi.

— Am fost lovit! strigă Jordan.

Raportul îl surprinse o clipă pe Wyatt, până când acesta îşi aminti că Jordan nu era în Yucca Şase. Operatorii RPV-urilor aveau tendinţa să gândească că erau efectiv în avioanele lor.

Wyatt şi Hackley erau la optsprezece kilometri de ţintă, dincolo de Punctul Iniţial, şi se apropiau de Yucca Şase, care ar fi trebuit să se afle la vreo trei kilometri de ţintă.

Ecranul radar înnebunise, raportând radare SAM care emiteau în întreaga bază. Uitându-se prin parbriz, zări la distanţă cum

tunurile antiaeriene deschideau focul asupra lui Yucca Şase.

Era îngrijorat pentru Bucky Barr. Auzise discuţia acestuia cu Wizard.

— Cât e de rău, Şase? întrebă Formsby.

— Stai o clipă. Cred că am încă controlul. Nu cred că mai am eleronul drept. Se scutură al naibii de tare.

— Te rog să-mi spui ce vezi, Clifford, zise Formsby. Eu nu aflu prea multe, în rolul meu de chibiţ indirect.

Wyatt îşi selectă toate bombele, precum şi sistemul de ochire electro-optic. Toate LED-urile verzi corespunzătoare se aprinseră.

— Cred că sunt la vreo sută cincizeci de metri AGL, zise Jordan. Altimetrul s-a defectat, dar am o imagine clară. Văd baza.

— Bombele sunt armate? întrebă Formsby.

— Nu ştiu. Am acţionat comutatoarele, dar nu primesc nici o reacţie. Cred că am primit şrapnel în fuzelaj. Nu-mi dau seama de distanţă. Urcă rapid. Hopa! Încearcă să se rostogolească în dreapta. Oh, Iisuse!

— Ce este? Ce vezi? ţipă Formsby.

— Su-24. Două Su-24, în eschivă. Virez în stânga. Avionul nu vrea să asculte. Aşa. Se apropie. Botul în jos. Două bombardiere pe ecran. Eu…

— Ce s-a întâmplat, Şase? strigă Wyatt.

— A dispărut totul, Andy. Probabil că am primit o SAM.

— Acum eşti din nou copilot. Ocupă-te de asta.

Trecură câteva secunde până când Jordan se reorientă, apoi acesta spuse:

— Trei, vino la dreapta cu două grade. Unu, rămâi în spate cu câteva sute de metri.

— Recepţionat, zise Wyatt şi reduse rapid admisia.

Prin parbriz, vedea o coloană de fum cenuşiu ridicându-se la distanţă, înălţându-se dintr-o minge de foc roşiatică. Probabil că acelea erau rămăşiţele lui Yucca Şase.

— E o zonă formidabilă de SAM-uri, spuse Jordan. Coboară cu o sută cincizeci de metri. Treci la şase sute de noduri.

Wyatt retrase şi mai mult manetele de admisie. Altimetrul indica acum nouă sute de metri AGL.

Zece kilometri până la ţintă.

— Yucca Unu, câte rachete mai ai? întrebă Jordan.

— O singură Sidewinder.

— Noi avem trei. Hai să le lansăm pe toate, să vedem dacă mai putem distruge nişte radare SAM.

— Spune-mi când, zise Wyatt, reprogramând panoul de armament.

La şase kilometri şi jumătate, cu obuzele antiaeriene explodând în jurul lor, Jordan zise:

— Acum!

Wyatt îşi lansă imediat racheta Sidewinder şi selectă încărcătura de bombe, pregătind patru bombe pentru prima lansare şi două pentru a doua.

Rachetele lui Gettman ţâşniră imediat după a lui.

Se părea că o parte dintre operatorii radarelor SAM se alarmaseră de ecourile noi apărute brusc pe ecranele lor şi şase proiectile ţâşniră de la lansatoarele lor. Dârele de vapori ale rachetelor se încrucişau pe cer, în faţa lor. Rachetele Sidewinder se învârteau, căutând cele mai bune surse de căldură, după care plonjară spre pământ. Wyatt nu le mai zări şi nu-şi dădu seama unde explodaseră.

Manevră manşa încet, într-o parte şi în alta, pentru a-i scoate din ritm pe trăgătorii antiaerienei. În faţa lui, Hackley făcea la fel.

— La naiba! strigă Jordan. Uită-te la asta.

Wyatt învârti rotiţa de sub deget şi îşi centră obiectivele video asupra bazei.

Imaginea mărită de pe HUD îi înfăţişa o pistă unică, care părea să fie într-un haos absolut.

Probabil că Yucca şase lovise pista exact peste două Su-24 care decolau. Tot capătul nordic al pistei era un covor de fragmente arzânde de fuzelaje, aripi şi motoare. Peste tot era împrăştiat moloz. Focurile separate contribuiau cu un fum negru ce se unea cu pâlnia care urca spre cer. Dinspre ruine se împrăştia rapid un abur alb, disipându-se pe toate direcţiile, în afară de verticală.

Se întrebă ce tip de gaz era.

În capătul sudic al pistei erau alte şase bombardiere, aliniate frumos pe pistă şi pe drumul de rulare. La două sute de metri distanţă de drumul de rulare, erau două MiG-23, care erau alimentate de cisterne cu combustibil. Şi ele erau abandonate de

siluetele care se îndepărtau în fugă de ele.

Drumul bombardierelor spre libertate şi spre înălţimi era blocat de avioanele distruse pe pistă.

Dacă furnicile pe care le vedea gonind pe ecran erau oameni, atunci aceştia părăseau bombardierele în care se aflaseră, alergând panicaţi spre deşert, probabil împotriva vântului. Şi mai multe furnici urcau în grupuri pe rampele hangarelor subterane.

Wyatt îşi centră reticulul pe primele trei bombardiere aliniate şi pregăti bombele.

HUD-ul raportă: „BOMBE PREGĂTITE”.

Pe ecran apăru brusc uşa deschisă a unui hangar. Fixă rapid reticulul şi apoi apăsă din nou butonul de pregătire a bombelor.

Semnalul „BOMBE PREGĂTITE” clipi de două ori.

Aşteptă două secunde.

Coborî amplificarea în normal.

Se apropia de ţintă.

Furnicile deveniră oameni îngroziţi, alergând în viteză maximă spre deşertul deschis.

— Bombe lansate, raportă Jordan.

Ţevile de eşapament ale avionului Phantom din faţa lui deveniră brusc albe-fierbinţi, când Gettman intră în ardere finală şi ridică botul avionului în sus.

Încă o secundă.

WHUMP!

Avionul zvâcni în lateral, când un obuz antiaerian explodă chiar lângă el.

În ciuda harnaşamentului strâns, Wyatt fu aruncat puternic în partea dreaptă a carlingii.

Prima serie de bombe eliberată.

Avionul Phantom încercă să se rotească pe partea stângă, iar Wyatt se luptă cu manşa de control ca să-l readucă spre dreapta.

A doua serie de bombe eliberată.

Lui Wyatt îi ţiuiau urechile, din cauza exploziei obuzului antiaerian.

Avionul se balansa.

Un zgomot pătrunzător şi îngrozitor izbucni în spatele lui, în partea dreaptă.

Aruncă o privire tabloului de instrumente. Vederea îi era mai

slabă decât de obicei.

Turboreactorul drept se desfăcea în bucăţi, „vomitând” palele elicei ca un nou-născut. Un şir întreg de lumini roşii clipea pe tablou.

Opri motorul.

Avionul se stabiliză.

Se uită în oglinda retrovizoare.

Baza Aeriană Marada – ceea ce mai rămăsese din ea – era la câţiva kilometri în spatele lui. Acum ardeau cu furie zeci de focuri.

Intră într-un viraj dreapta.

Viteza scădea rapid.

— Dumnezeule, Andy, spuse Gettman, cred că ai băgat două în interiorul hangarului. Nişte explozii secundare tocmai zguduie pământul. Deşertul s-a surpat în vreo sută de locuri.

— Ce se întâmplă cu bombardierele, Karl?

Wyatt îşi uita propriul ordin în privinţa numelor de cod.

Îşi simţea capul greu şi leneş.

Şocul. Un şoc teribil. Asta era tot.

— Care bombardiere? Nu au decât o grămadă de fier vechi, acolo. Putem număra unsprezece distruse la suprafaţă şi nu putem decât presupune ceea ce se întâmplă sub pământ.

— O să-l redenumească Centrul de Colectare şi Reciclare al lui Ramad, spuse Gettman.

Wyatt încercă să evalueze stricăciunile pe care le suferise. Pelicula fuzelajului de pe partea dreaptă era înfiptă în carlingă cu doisprezece-cincisprezece centimetri.

Se părea că toate comenzile de zbor funcţionau. Le verifică cu grijă pe fiecare.

Înregistrările motorului pentru turboreactorul stâng erau încă operative, ca şi motorul. Indicatorul de viteză se defectase, totuşi, şi Wyatt era nevoit să estimeze că zbura cu aproximativ trei sute de noduri.

Asta nu mai putea dura prea mult.

Nici altimetrul, de altfel.

Privind prin partea dreaptă a parbrizului, care avea în el o fisură ce se mărea tot mai mult, văzu că bordul de atac al aripii drepte era plin de găuri. O gaură cu un diametru de vreo şaizeci de centimetri, trecea direct prin aripă. Vopseaua de camuflaj se

armoniza frumos cu ceea ce putea să vadă prin gaură.

Se întrebă dacă nu cumva gândea iraţional.

Îşi simţea partea dreaptă a feţei amorţită. Se părea că nu mai auzea cu urechea dreaptă.

Desfăcu masca de oxigen şi îşi pipăi obrazul drept. Nu sângera, dar era clar că tocmai se ridicase de pe scaunul dentistului.

— Hei, Unu, Trei.

— Unu.

— Urci aici, lângă mine?

— Nu cred, spuse Wyatt.

Martin Church era încă în biroul lui Embry.

Se săturase să o mai studieze pe Madonna.

Embry trimisese după o pizza mare, dar fiecare dintre ei nu mâncase decât o bucată din ea.

Pierduse şirul cafelelor pe care le băuse, după numărul şase.

— Dacă m-aş fi gândit mai de mult la asta, zâmbi Embiy, aş fi pus un decodificator în circuitele satelitului nostru, aşa încât să putem asculta tot ce se întâmplă.

— Crezi că se întâmplă multe, în clipa asta?

— Nu trebuie decât să te uiţi aici, ca să îţi dai seama, zise Embry, arătând spre monitor.

Fumul gros de deasupra uzinei chimice şi a Bazei Aeriene Marada era foarte vizibil în imaginea prin satelit. După o cercetare atentă a monitorului şi câteva convorbiri cu analiştii de la NSA, Embry şi Church erau siguri că nici unul dintre bombardiere nu se ridicase de la sol.

Obiectivele satelitului nu puteau prinde avioanele camuflate în timpul apropiat de real, de fapt virtual, aşa încât nu ştiau sigur ce avioane erau încă în aer. Embry sunase la NSA şi le spusese să comute pe urmărirea în infraroşu pentru câteva momente. Reuşiseră să numere cinci urme în infraroşu, toate îndreptându-se spre sud. În plus, unghiul camerei video le oferise urmele în infraroşu ale celor două C-130 care se învârteau pe loc, la aproximativ trei sute douăzeci de kilometri sud de zona ţintei.

Din punctul de vedere al lui Church, erau trei aspecte îngrijorătoare.

În primul rând, se vedeau două avioane mari care se apropiau dinspre est. În al doilea, o formaţie de opt avioane, identificate prin amprentele lor în infraroşu ca probabile MiG-uri 23. Viraseră de pe cursul lor original, cu toate că se părea că se îndreptau direct spre Baza Aeriană Marada.

În al treilea rând, era extrem de îndurerat de pierderea a două dintre avioanele lui Wyatt.

— Crezi că putem face ceva pentru familiile acelor piloţi, George? În mod secret, bineînţeles.

Ochii lui Embry se îngustară, iar apoi acesta spuse:

— Oh, Marty, am uitat să-ţi spun. Nu era nici un pilot în avioanele acelea.

— Ticălosule!

Embry zâmbi.

— Când joc cu tine, trebuie să am întotdeauna o carte în mânecă, Marty.

Capitolul 18

Nelson Barr descoperi că avionul său înainta încă cu o viteză de aproape şase sute de noduri. O folosi în totalitate, căută un cap compas de două sute zece şi urcă la patru mii cinci sute de metri.

Avionul F-4 părea să prefere zborul într-o parte, înclinat spre dreapta, şi Barr folosi la maxim cârma din stânga pentru a contracara rezistenţa suplimentară a aripii din dreapta, mai lungă cu un metru.

Karl Gettman se apropie de aripa din stânga şi examină pagubele.

— Ce crezi, Karl?

— O să dansezi din nou, Bucky. Ţi se bălăngăne nişte cabluri şi ceva ce pare a fi mufa hidraulică pentru voletul la bordul de atac. Acolo unde era înainte voletul.

Barr îşi încărcă computerul de navigaţie.

Negativ.

Dar avea toate sistemele de bază şi el învăţase să zboare cu ele.

— Unde e MiG-ul acela, Dave?

— La vreo nouăzeci şi cinci de kilometri în sud, consumând combustibil ca şi cum ar avea propria lui sondă de ţiţei, spuse Zimmerman.

— Luaţi-o înainte, băieţi! S-ar putea ca Herc să aibă nevoie de ajutor.

— Eşti sigur? întrebă Gettman.

— Plecaţi.

Formsby îi ascultase.

— Să ştii că noi suntem bine, spuse el.

— La fel şi eu, zise Barr. Dă-i drumul, Patru.

Gettman urcă pe verticală, se depărtă de avionul lui Barr şi declanşă arderea finală. Nici el nu-şi făcea probleme pentru combustibil, în această etapă.

Barr începuse să fie îngrijorat din cauza asta.

— Unu, nu te-am mai auzit de mult, spuse el.

— Tragem din greu, răspunse Wyatt. Trei e lângă mine.

— Cât de apropiaţi sunteţi? întrebă Barr.

— Au fost şi zile mai bune. Am pierdut turboreactorul de la tribord, dar reuşesc să merg cu… cu cât, Trei?

— Doi-şapte-zero noduri, zise Hackley. În clipa asta!

— Ai aruncat toată muniţia? întrebă Barr.

— Am aruncat tot ce se putea arunca.

— Spune-mi coordonatele, Norm. Vă găsesc eu.

— La naiba! zise Wyatt. Te vei duce acolo unde trebuie.

Barr tăcu.

Trecea prin partea sudică a bazei aeriene şi îşi dorea să fi luat o cameră video cu el. Pagubele erau spectaculoase. Peste tot, pe pistă şi pe drumul de rulare, erau resturi arzânde. Pământul se scufundase mult în vreo şase locuri, deasupra hangarelor subterane, iar prin câteva puncte ieşeau flăcări şi fum. Deasupra întregii zone plutea o ceaţă albă. Văzu mai mulţi oameni strânşi în grupuri în deşert, departe de complex, şi pe alţii alergând încă, încercând să iasă din bază.

Era şi un număr de cadavre răspândite peste tot, iar Barr

încercă să treacă cu vederea peste ele.

Dar nu reuşi.

Wyatt zbura cu putere maximă la turboreactorul rămas şi urmărea cu atenţie temperaturile. Echilibrase comenzile cât de mult reuşise, ca să echilibreze avionul, dar tot trebuia să ţină apăsată pedala stângă de direcţie. Se gândi că, în curând, avea să-l doară gamba stângă.

Huckley îi spuse că se menţinea la şapte sute de metri AGL, iar el începu să creadă că pentru o vreme va reuşi să menţină acea amplitudine. Combustibilul nu era o problemă în clipa aceea. Îşi pierduse jumătate din capătul consumator.

— Poţi să vii puţin mai la dreapta? întrebă Hackley.

— Sigur.

Wyatt micşoră presiunea pe pedala stângă de direcţie şi avionul Phantom vira ascultător spre dreapta.

— Foarte bine, Andy. Acum eşti pe doi-unu-cinci.

— Pleacă, Norm.

— În nici un caz. E vorba de viaţa ta, nu? Atunci când o să te prăbuşeşti, vreau să-ţi ştiu coordonatele, iar ţie nu ţi-a mai rămas nimic care să-ţi comunice care sunt ele.

Era un punct greu de contrazis.

— Wizard Trei, zise Wyatt.

— Spune, Unu.

— Ce vezi în zonă? Vine ceva dinspre Tripoli sau Benghazi?

— Dacă da, eu nu-i văd. Nu vedem decât MiG-ul acela, la vreo sută şaizeci de kilometri, şi atât.

— Luaţi-o din loc, băieţi.

— Am rezolvat asta, spuse Demion. Aveţi grijă ce faceţi.

Wyatt se concentră asupra pilotatului.

Ramad încercă să contacteze Baza Aeriană Marada, dar nu-i răspunse nimeni. Probabil că proştii se ascundeau sub mese. Se gândi să schimbe comanda de întoarcere la bază a Escadrilei Portocalii, dar ştia că va avea nevoie de ei pentru atacul asupra unei ţinte care se deplasase încet.

Se gândi să introducă frecvenţa centrului de comandă din Tripoli, însă se hotărî să nu o facă. Nu vroia să vorbească cu

nimeni din conducere decât după ce termina cu asta.

Altimetrul indica zece mii de metri.

Viteza lui aeriană era de 1,7 Mach.

Brusc, o ţintă apăru în partea de sus a ecranului radar. Era la treizeci şi cinci de kilometri distanţă şi părea să zboare într-un cerc larg.

Era clar că era avionul lor de comandă, iar el avea să-l spulbere de pe cer.

Îşi verifică tabloul de armament. Cele trei AA-8 care-i rămăseseră îşi indicau disponibilitatea.

În timp ce reducea admisia îşi aminti de cineva cu care ar fi trebuit să vorbească. Folosi canalul tactic secundar.

Ahmed al-Qati auzi apelul lui Ramad.

Răspunse, după a patra încercare.

— Vulturule, aici e colonelul al-Qati.

Ramad ignoră folosirea numelui.

— Care e poziţia ta?

— Avioanele C-130 au fost rechemate, colonele, şi se întorc la El Bardi. O parte din MiG-uri realimentează încă. Tripoli a revocat întreaga operaţiune.

Al-Qati nu menţionă că transportoarele pe care le comandau acum el şi Shummari nu mai făceau parte din grupul de C-130 ce se retrăgeau spre coastă. Ei se aflau acum la o sută de kilometri la vest de graniţă şi se îndreptau spre vest-sud-vest.

— Imposibil! Nu am anulat *Atacul Test*.

— Nu mai există nici un *Atac Test*, colonele. Bombardierele tale sunt distruse, pe pistă. Baza ta aeriană e distrusă. Pierderile sunt mari. Ultimul raport menţiona şaptezeci de morţi şi un număr şi mai mare de răniţi. Colonelul Ghazi a fost omorât.

Al-Qati îşi dădu seama că vorbea singur. Ramad nu-l mai asculta.

Dar, în definitiv, făcea asta de multe luni.

— Nu o să ai nevoie de mine aici, nu-i aşa, James?

— Dă-i drumul, Neil, spuse Demion.

Formsby îşi scoase căştile şi îşi deconectă masca de oxigen, iar apoi se ridică de pe scaunul copilotului.

Demion scoase deja avionul Hercules din cercul programat şi se afla pe un cap compas de o sută nouăzeci de grade. Cele patru motoare se învârteau la putere maximă.

Abia se ridicase Formsby de pe scaun, când Kriswell se aşează în locul lui.

— Întotdeauna am dorit să pilotez într-o misiune de luptă, spuse Kriswell.

— Poţi să o faci, Tom. Numai să nu atingi nimic, îi zise Demion.

Formsby coborî scăriţa spre compartimentul echipajului şi acolo descoperi o mulţime. Potter, Borman, Cavanaugh şi Littlefield nu avuseseră răbdare să se termine, stând în nişa pentru încărcătură. Erau grupaţi în jurul lui Maal şi Vrdla, care stăteau unul lângă celălalt, la consolă.

Potter improvizase un furtun de distribuţie a oxigenului pentru toţi oamenii în plus, şi Formsby se conectă la el. Borman îi întinse o cască suplimentară. Vorbeau cu toţii prin sistemul intern de comunicaţii al avionului.

— Mulţumesc, Benjamin.

Formsby se străduia încă să-şi amintească numele tuturor.

Se uită la ecran, peste umărul lui Vrdla.

— Explică-mi şi mie, Samuel, te rog.

Vrdla întinse un deget butucănos spre fiecare impuls de pe ecran. Nu foloseau echipamentul „Identifică: Prieten sau Inamic”, aşa încât nici unul dintre impulsuri nu era etichetat direct de către computer.

— Aici sunt Andy şi Norm. Merg cu doi-şapte-zero şi sunt la două sute treizeci de kilometri la nord de noi. Aici – la vreo şaizeci şi cinci kilometri vest de Wyatt – este Bucky. El e bine şi la o sută nouăzeci kilometri distanţă. În faţa lui, aici, sunt Karl şi Dave. Ei sunt la o sută şaizeci kilometri. Ticălosul ăsta este MiG-ul. Încetineşte puţin, dar tot e foarte rapid. E la treizeci şi trei de kilometri. Aici, la sud de noi, este cisterna.

— Gettman nu are nici o şansă să prindă MiG-ul, nu-i aşa?

— Ce zici, Neil? întrebă Maal.

— Cred că e timpul. Poate că e chiar prea târziu.

— Jim? întrebă Maal.

— Sunt de acord cu Neil, Denny, spuse Demion.

Maal se aşează mai drept pe scaun, îşi îndreptă umerii şi apoi puse mâinile pe cele două manete din faţa lui. Cea din dreapta comanda eleroanele şi profundoarele. Cea din stânga comanda direcţia şi admisia. O cutie mică din bachelită, plasată în faţa manetelor, avea câteva comutatoare etichetate cu bandă neagră – LNDG GEAR, FLAPS, AUTOPIL, FUEL SET. Erau câteva comenzi suplimentare pentru selectarea pilotului automat.

În consolă era montat un tub cu raze catodice care afişa datele importante ale avionului C-130 F, printr-o reacţie radio. Afişajele principale erau viteza aeriană, direcţia, altitudinea, poziţia aeriană (un indicator „întoarce şi virează“) şi rata de urcare, dar erau indicate şi releele tahometrelor motoarelor şi de presiune a uleiului.

Un dispozitiv similar fusese folosit şi pentru controlarea avioanelor F-4 RPV, care aveau în plus şi un releu video.

Maal întinse mâna şi deconectă pilotul automat. Folosind manşele, continuă virajul RPV-ului.

— Unde vrei să mergem, Neil?

Formsby aruncă o privire poziţiilor avioanelor de pe ecranul radar.

— Cred că zero-cinci-zero ar fi corect, Dennis.

Maal ieşi din viraj când ajunse pe direcţia potrivită.

— Cinci-zero, chiar acum.

Formsby verifică altitudinea avionului cisternă. Şapte mii cinci sute de metri.

— Acum, aş vrea să-l cobori puţin.

— Vrem o viteză mai mare, nu-i aşa?

— Exact.

— Cred că pot scoate vreo patru sute de noduri, zise Maal.

Coborî botul avionului până când indicatorul ratei de urcare arătă minus şapte metri pe minut. Apoi împinse la maxim în faţă maneta din stânga.

— Nu obţinem aceeaşi turaţie de la toate motoarele, spuse el. Probabil că se zdruncină destul de zdravăn.

Formsby se uită la indicaţiile tahometrului şi văzu că erau diferite cu vreo două sute de rotaţii una faţă de celelalte.

— Dacă asta va fi o problemă, opreşte-le, zise el.

Cei cinci bărbaţi care erau în compartiment, stând în spatele

operatorilor consolei, priveau în tăcere afişajele şi ecranul radar.

— Cum arată, Sam? întrebă Demion, de pe locul pilotului.

— Denny a urcat viteza la trei-nouă-zero noduri, spuse Vrdla. Îl văd la zece kilometri depărtare, apropiindu-se repede. E la trei mii de metri sub noi.

— Şi MiG-ul?

— Doi-şapte kilometri.

— După cum văd eu acţiunea, spuse Formsby, cred că MiG-ul mai are doar rachete Aphid. Trebuie să se apropie la mai puţin de opt kilometri de noi.

— Cred că poate să o facă, zise Kriswell.

— Cisterna e la cinci kilometri distanţă, spuse Vrdla.

— Pornesc acum, zise Demion. Prindeţi-vă bine de ceva stabil.

Oamenii din compartiment întinseră mâinile spre barele de susţinere. Formsby se prinse de spătarul scaunului lui Maal, care era fixat de podea.

Demion coborî brusc botul avionului şi începu o coborâre abruptă.

— A văzut asta, raportă Vrdla. Şi nu cred că i-a plăcut. Se apropie mai repede. Are unu-virgulă-cinci Mach. La nouăsprezece kilometri distanţă.

— Eşti gata, Lucas? întrebă Demion.

— Gata, şefu', spuse Littlefield.

Ţinea un cablu care avea un mâner şi două comutatoare la capătul acestuia. Comutatoarele comandau distribuitoarele de bruiere ale dispozitivelor de contramăsură.

— Nu cred că are rachete ghidate prin radar, dar nu strică să fim prudenţi, spuse Formsby.

— Bruiază-l, zise Demion.

Vrdla conectă comutatoarele de bruiere radar ale ambelor dispozitive de contramăsură.

— Cisterna tocmai a trecut pe sub noi, Jim, spuse Vrdla. Avem un spaţiu liber de vreo şase sute de metri.

— Mă bucur să aud asta, spuse Demion.

— Cisterna a accelerat la patru-sute-şase, zise Maal. Dar bruiajul interferă cu comenzile mele.

— Să nu ne facem griji pentru comenzi în clipa asta, spuse Formsby.

— Patru-zero-şase noduri? întrebă Demion. La naiba, pot mai mult de atât.

Nu ieşi din picaj.

Ibrahim Ramad observă al doilea punct de pe ecranul radar cu câteva minute înainte. Era uimit, din nou. Atacatorii aveau cel puţin opt avioane. Informaţia lui Ghazi fusese total incorectă.

Avionul cel nou se mişca şi el încet, iar Ramad presupuse că era un transportor.

Doar nu încercau să debarce trupe la Baza Aeriană Marada şi să încerce să o captureze intactă?

Şi totuşi, el debarcă trupe în Etiopia.

Orice era posibil.

Distanţa până la ţintă: douăzeci de kilometri.

Ţinta lui fugea, dar încet. Şi cobora.

Noua ţintă avansa spre el, la o altitudine mult mai mică.

Impulsurile se suprapuseră când trecură unul peste celălalt, iar noua ţintă continua să se apropie.

„Un pilot prost, foarte prost“, se gândi Ramad.

Altitudinea două-mii-două-sute de metri.

Tinta era acum la zece kilometri distanţă.

Începu să tragă în spate manetele de admisie.

Prima ţintă continua să coboare.

A doua ţintă continua să se apropie de el.

Un adevărat idiot.

Va doborî întâi ţinta originală şi apoi se va întoarce la a doua.

Coborî viteza la 1,1 Mach. Trebuia să înainteze mai încet ca să poată întoarce.

Distanţa până la ţintă: opt kilometri.

Reduse din nou admisia.

Un ţiuit când coborî sub bariera sonică.

Şapte kilometri. A doua ţintă trecuse pe sub el şi rămăsese în urmă.

Ţinta lui principală reveni din picaj la nouă sute de metri altitudine şi începu să meargă în zigzag. Ştia ce urma.

Ramad rânji, încântat.

Şase kilometri.

Curând.

Viteză aeriană: şase sute de noduri.

Cinci kilometri.

Îl văzu în faţă, pe fondul deşertului. Un C-130 luminos şi strălucitor, vira în dreapta şi în stânga, în încercarea de a zădărnici lovitura lui.

Menţinu MiG-ul stabil şi, când transportorul îi trecu prin faţă, lansă două AA-8.

Ştia, în adâncul inimii şi sufletului, că era o lovitură perfectă împotriva unui C-130 neînarmat. Cei care comandaseră acea incursiune trădătoare împotriva imperiului personal al lui Ramad aveau să plătească scump. Vor arde în iad pentru veşnicie.

Iar el va aduna probele care le vor dovedi trădarea, şi se va dezvinovăţi în Tripoli.

Dezvinovăţi?

Nu avea nevoie de nici o dezvinovăţire.

Îşi îndeplinea sarcinile numai pentru bunăstarea ţării sale natale.

Totuşi, pentru prima dată, recunoscu posibilitatea că la Baza Aeriană Marada puteau exista pierderi. Poate chiar şi la uzina chimică. Nu credea că erau scumpe, iar atunci când va arăta conducătorului că salvase această zi, că îi distrusese pe comandanţi, va fi primit cu onoruri.

Ramad viră în dreapta şi trase mult spre el manşa de control.

MiG-ul răspunse agresiv, întorcându-se rapid spre nord.

Se concentră să descopere pe ecranul radar al doilea transportor.

Iată-l.

Şi acesta cobora, dar mai încet. Era la douăzeci şi cinci de kilometri în faţa lui, spre nord, dar avea să-l prindă cu uşurinţă.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, la timp ca să vadă cele două flăcări alb-gălbui care izbucniseră în clipa în care rachetele lui dezintegraseră avionul C-130.

Prin vene îi trecu o plăcere absolută şi se simţi mândru, un războinic adevărat susţinând cauza lui Allah.

Cincisprezece kilometri.

Îşi verifică panoul de armament, asigurându-se că ultima AA-8 era selectată.

Degetul lui mângâie butonul de declanşare, fără să îl apese.

Era atât de senzual.

WHOOF!

MiG-ul sări puţin în lateral.

Cutremurarea avionului îl smulse din reverie. Mişcă rapid capul în toate direcţiile, căutând explicaţia pe instrumente.

Turboreactorul stâng nu mai funcţiona. Turaţia lui scădea rapid.

WHOOF!

Turboreactorul drept se opri şi el.

Privirea lui Ramad se îndreptă spre indicatorul de combustibil.

Indica: 0 KILOGRAME.

Imposibil! doar nu rămăsese fără combustibil!

Dar aşa era.

Folosise arderea finală majoritatea zborului, mult prea mult timp.

Se uită repede la ecran.

Ţinta se îndepărta, la şaisprezece kilometri de el.

Furios, lansă racheta.

Aceasta ţâşni urlând de pe suport, dar nu avea nici o ţintă în faţa lui. Căută o pradă, dar, negăsind nici una, se autodetonă, inofensivă.

Nu i se putea întâmpla asta chiar lui! Viteza începu să scadă puternic, şi Ramad coborî botul avionului, ca să o restabilească.

Cu toate acestea, coborî foarte rapid la patru sute de noduri. Ignorând operarea automată a computerului, extinse aripile din configuraţia retrase în spate, ca să crească rezistenţa la coborâre.

Altitudine două mii de metri.

Privi înnebunit în jur, încercând să se orienteze.

Nu era nimic. Nici un drum, nici un deal, nici o oază, nici un reper.

Cercetă ecranul radar.

Ţinta lui era acum departe în faţă, iar pe ecran apăruse un alt impuls, apropiindu-se rapid de el. Probabil că era unul din avioanele F-4 care scăpaseră.

Plana rapid, dar nu putea executa multe manevre evazive fără să piardă din rezistenţa la coborâre şi din altitudine.

Viră puţin spre dreapta, îndreptându-se spre est, în încercarea de a mări distanţa dintre el şi avionul F-4 ce se apropia.

Câteva secunde mai târziu, văzu cum avionul care se apropiase de el încetinea şi cotea, ca să ajungă pe aceeaşi direcţie cu el.

Viteza scăzuse la trei sute treizeci de noduri.

Avionul F-4 coborî, ajungând în spatele lui.

Aştepta racheta.

N-ar fi trebuit să se ajungă la asta, Allah cel Îndurător. Nu am făcut-o decât ca să-ţi împlinesc voinţa.

Avionul F-4 acceleră rapid şi veni lângă aripa lui stângă.

Ramad îl privi.

În faţă se vedea o faţă neagră, iar pe locul din spate, una albă.

Negrul ridică degetul mijlociu al mâinii drepte, după care urcă brusc, mărindu-şi viteza, execută o întoarcere exact deasupra carlingii lui Ramad şi dispăru.

Uşurarea lui Ramad era atât de mare încât, pentru câteva clipe preţioase, nu îşi dădu seama cât era de aproape de pământ.

Când văzu dunele în faţa lui, fără nici o zonă plată disponibilă, privi altimetrul: şase sute treizeci şi cinci metri deasupra solului.

Nu mai avea timp.

Îşi trase coatele în interior, prinse mânerul de catapultare dintre picioare şi trase.

Scaunul de catapultare îi zdrobi coloana vertebrală, în momentul declanşării.

Capitolul 19

— Pur şi simplu n-am avut inima să-l dobor pe ticălos, zise Gettman.

— Karl i-a făcut semn cu degetul, aşa încât asta i-a doborât ego-ul, probabil, adăugă Zimmerman.

— Ai văzut vreo paraşută? întrebă Formsby.

— Mda, a scăpat, zise Gettman, dar chiar dacă merge o sută de kilometri în orice direcţie, tot nu găseşte nimic. Ar fi bine ca fraierul să aibă la el o staţie radio bună şi multă apă.

— Orice tâmpit care nu-şi dă seama că rămâne fără combustibil merită o plimbare, spuse Zimmerman.

— Voi cum staţi cu combustibilul? întrebă Formsby.

— Hm, zise Gettman. Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să-l însoţim curând.

— Economiseşte cât de mult poţi, spuse Demion.

— Voi ce faceţi, băieţi? întrebă Gettman.

— Am aruncat în aer o grămadă de rachete de bruiere, spuse Formsby. Lucas ne-a făcut să fim mândri de el.

Îl privi pe Littlefield, care îi adresă un zâmbet larg, şi ridică în sus dispozitivul de lansare a rachetelor de bruiere.

— Va trebui să reducem viteza acum, spuse Demion, aşa încât să ne poată ajunge din urmă toţi ceilalţi. O să o menţin în jur de doi-doi-zero noduri.

— La naiba, Jim, nu e nevoie să faceţi asta, interveni Barr. Pot să vă prind când vreau. Cu aripi sau fără aripi.

Maal îi făcu semn lui Formsby să se apropie şi îi spuse, prin interfon:

— Îl las să plece, acum?

— Cred că şi-a făcut bine treaba, nu, Dennis? Cred sincer că i-a distras atenţia de la un atac serios împotriva noastră.

— Nu-mi place să o fac, Neil.

— Dacă-l lăsăm să zboare şi ei nu-l doboară mai departe, în nord, s-ar putea să ajungă la Mediterană, spuse Formsby. Dar s-ar putea să nu se izbească suficient de tare ca să detoneze explozibilul plastic.

Maal împinse maneta profundorului în faţă şi urmări indicaţiile. Când ajunse la o rată de urcare de minus o sută cincizeci de metri pe minut, centră maneta.

Nu avură mult de aşteptat.

După câteva minute, toate afişajele reacţiei dispărură.

Barr interveni, prin staţia radio.

— L-am văzut prăbuşindu-se. Am spus o rugăciune.

— Explozibilul a detonat, Nelson? întrebă Formsby.

— Cred că da, împreună cu rezervoarele de combustibil. E un adevărat infern.

Maal se ridică de pe scaunul pe care stătea de atât de mult timp şi zise:

— Ţi-a mai rămas ceva din cafeaua aceea groaznică, Lucas?

— Nu cred, Denny, dar mai fac. Cât de groaznică o vrei?

— Cât de rea poţi.

Cei mai mulţi dintre ceilalţi se duseră pe punte ca să se aşeze, iar Formsby urcă scara înapoi pe puntea de zbor şi se aşeză pe scaunul mecanicului de zbor (navigator). Îşi puse casca, dar nu se mai obosi să conecteze masca de oxigen. Acum zburau la nouă sute de metri altitudine.

Era destul de multă linişte pe interfon şi pe canalul tactic.

Presupuse că ceilalţi se gândeau la Wyatt.

Până când Vrdla vorbi:

— S-ar putea să avem o problemă majoră.

— Ce anume? întrebă Demion.

— Tocmai am reperat două ţinte în est. Distanţă trei-patru-cinci şi se apropie. Se mişcă încet. Aş zice că au trei-cinci-zero noduri.

— Asta e o evoluţie neaşteptată, spuse Demion. Credeam că am acoperit toate întâmplările neprevăzute.

— Trebuie să fie două dintre transportoarele de trupe care au decolat mai devreme, zise Formsby. Nu sunt înarmate.

— Aşa e, zise Kriswell. Ce naiba pot ele să facă?

Martin Church se dusese pe hol, la toaletă. Când se întoarse, văzu că Embry contactase NSA şi ceruse din nou o imagine în infraroşu.

Se aşeză la masă şi privi petele albastre-verzui-portocalii de pe monitor.

— Unde suntem acum, George?

Embry apăsă cu degetul pe ecran.

— Vezi punctul roşu strălucitor de pe ecran. Cisterna a fost doborâtă.

— Iisuse!

— Nu avea oameni la bord, Marty.

— La naiba! Vrei să termini cu prostiile astea, George? Sunt oameni în vreunul din ele?

— În toate celelalte. Şi sunt încă toate în aer. Ultimul avion ostil din zonă este la sol. Nu ştiu dacă a fost doborât sau nu, dar nu a explodat.

— Deci, toate punctele acelea fierbinţi sunt avioanele noastre?

— Cu excepţia celor două de aici, din est. Pe ele le urmăream.

— Minunat. Poţi să le urmăreşti cum dispar?

— Mă îndoiesc, Marty.

Telefonul sună, surprinzându-l. Se concentrase atât de intens şi atât de mult timp asupra ecranului – părea mult mai mult de o oră şi patruzeci de minute – încât se izolase de restul lumii.

Embry se lăsă pe spate în scaun şi ridică telefonul de pe birou.

— Mda, fă-mi legătura.

Îi întinse telefonul lui Church.

— Trebuie să vorbeşti cu ea, Marty.

— Cine e?

— Kramer.

Church luă telefonul şi îl lipi de ureche.

— Da.

— Spuneţi-mi ce se întâmplă, zise ea.

Nelinişstea din vocea ei era palpabilă.

— Nu putem raporta prea multe, încă, spuse el.

Doar distrugerea unei baze aeriene, a unei uzine chimice, a unei escadrile de bombardiere şi a unei escadrile de interceptare. Bineînţeles, nimic din toate acestea nu putea fi spus pe un canal care nu era al Agenţiei.

— Sunt sigur că i-aţi urmărit, zise ea. Aveţi toate dispozitivele acelea secrete.

— În mod indirect, recunoscu el.

— Spuneţi-mi, la naiba!

— Toţi cei care ne interesează sunt încă în aer, dar asta e tot ce pot să spun acum.

— Mulţumesc, zise Kramer şi închise.

Church privi ecranul şi poziţiile relative ale punctelor fierbinţi. Două dintre ele rămaseră mult în spate, dar nu ştia cine le pilota şi, categoric, nu avea de gând să-i transmită lui Kramer presupuneri.

Introduseseră în luptă avioane de vânătoare de apărare din Tripoli şi Benghazi, dar, din câte auzea al-Qati la staţia radio, forţele defensive se adunau în lungul coastei şi se deplasau spre graniţa egipteană. Cele trei companii din batalionul său rămase la

El Bardi fuseseră alertate şi ele.

Presupuse că Conducătorul se aştepta la atacuri suplimentare din partea israelienilor. Era o reacţie impulsivă, iar al-Qati nu credea că se va întâmpla aşa ceva. Decât în cazul în care israelienii erau în spatele atacului asupra Bazei Aeriene Marada.

Era posibil.

Dar puţin probabil, date fiind bănuielile lui referitoare la Sophia. Ştia că ea vorbea fluent italiana şi engleza. Era cam egală cu el la franceză, ceea ce însemna doar o cunoaştere rudimentară. Araba ei era spartană, iar ei doi conversau, de obicei, în engleză. Era posibil ca ea să fi ştiut ebraica, dar al-Qati se îndoia de asta.

Îşi dorea să fi putut să iasă din propriul corp şi să-şi tragă un picior.

Şi-ar fi tras un picior direct în testicule, căci ele îl făcuseră să se comporte ca un idiot.

Dar o iubise.

O iubise?

O iubea încă.

Iar ea îl folosise.

Şi el o folosise, în încercarea de a împiedica atacul iraţional din Etiopia.

Şi reuşise în mod strălucit.

Atât de strălucit, încât ţara lui pierduse o cantitate incredibilă din resursele şi personalul ei militar. Se gândea cu amărăciune la cât de mulţi oameni muriseră la bază şi la uzina chimică.

Compatrioţii lui.

Ştia, bineînţeles, că în război trebuia să te aştepţi ca orice situaţie să fie infinit mai rea decât o anticipai. Dar greşelile de calcul apărute în acea dimineaţă erau incalculabile.

Putea să dea vina pe Ramad pentru apărare, dar nu putea să îl considere singurul vinovat. Ar fi trebuit să recunoască faţă de Ghazi legătura sa cu spionul şi să accepte condamnarea la moarte pe care ar fi primit-o.

Nu o făcuse. Şi nu o va face.

Nu putea face decât ceea ce făcuse.

Din fericire, nu mai aveau nici o veste de la Ibrahim Ramad, de la o vreme.

— Unde sunt eu acum? îl întrebă pe pilot.

Al-Qati nu îşi mai ţinea pistolul îndreptat spre capul omului. Se părea că pilotul şi echipajul îşi acceptaseră soarta, mai ales după ce se răspândiseră veştile suplimentare despre atacul asupra Bazei Aeriene Marada.

— E greu de spus, cu radarul nostru limitat, domnule colonel. Cred că suntem la vreo trei sute de kilometri de locul în care am estimat că se află avionul AWACS. Vă amintiţi că estimarea se baza pe informaţia primită de la Controlul Aerian Marada. Bănuiesc că AWACS a părăsit regiunea.

— Când vom intra în raza radarului?

— Cred că peste încă vreo jumătate de oră, domnule colonel.

— Foarte bine. Mulţumesc.

În loc să ameninţe copilotul cu un pistol, întinse mâna spre selectorul de pe batabordul de lângă el şi comută de pe interfon, pe canalul tactic secundar. Primul canal era un talmeş-balmeş de ordine şi contraordine de la Tripoli. În birourile guvernamentale şi militare domnea haosul.

— *Moonglow*, *Sundown*.

— Spune, *Sundown*.

— În ce situaţie sunteţi?

— Destul de relaxată, raportă Shummari. Au fost văzute toate erorile.

— Şi echipajele elicopterelor?

— Putem coborî din transportoare şi decola în cincisprezece minute. Probabil că ajutorul din partea soldaţilor tăi va fi mai bun atunci.

— Foarte bine. Poţi să te aştepţi la ajutor.

Al-Qati nu ştia încă ce va găsi când vor ajunge acolo unde se duceau.

Spera doar că atacatorii foloseau o bază de operaţiuni pe care el o va putea distruge.

După ceea ce se întâmplase la Marada, invadatorii meritau să fie măcelăriţi şi el avea şansa să o facă.

Barr auzi vocea lui Wyatt, pentru prima dată după cincisprezece minute.

— Spuneţi-mi un raport al situaţiei, zise Wyatt.

Toate avioanele anunţară situaţia combustibilului. Cu excepţia lui Hercules, nici unul din numere nu era încurajator.

— Poziţiile? întrebă Wyatt.

— Patru e lângă Wizard, răspunse Gettman.

— Iar Doi le are pe amândouă în câmpul vizual, zise Barr.

Vedea pelicula strălucitoare a lui C-130 de câteva minute. Estimă că era la zece-doisprezece kilometri în spatele lor.

— Suntem puţin mai interesaţi de situaţia ta, Andy.

— Am coborât sub două sute de noduri şi patru sute cincizeci de metri distanţă de sol. Îl trimit pe Norm acum.

— La naiba! zise Hackley.

— Ştii ce direcţie am acum. Şterge-o!

— Fir-ar! Am înţeles!

— Jim? întrebă Barr. Ce ai obţinut despre teren?

— Nu e prea rău, Bucky. Văd zonă plată la vreo trei kilometri în urmă. Nu-mi dau seama cât e de moale.

— Ei bine, sunt sigur că nu o să reuşim să ajungem înapoi în Ciad. Voi învârtiţi-vă căruţele acolo unde sunteţi şi vă spun eu cât de moale e. Andy?

— Tu hotărăşti, zise Wyatt. Tu ai cel mai puţin combustibil.

— Lasă-mă pe mine, spuse Gettman. Am minţit. Eu am cel mai puţin combustibil.

— Dar ai şi un pasager, zise Barr.

— Nelson, interveni Formsby, de ce nu sari, şi gata? Ai putea încerca suprafaţa cu picioarele.

— Am rău de înălţime, cu paraşuta, spuse Barr.

— Înţeleg. Întâmplător, şi eu la fel.

Văzu, în faţă, cum transportorul intra pe o traiectorie circulară. Câteva secunde mai târziu, în timp ce se apropia de el, văzu avionul Phantom al lui Gettman zburând aproape de transportor. Cele două avioane rămaseră la două mii de metri, în timp ce Barr începu să-şi reducă viteza şi altitudinea.

— Doi, Wizard Trei.

— Spune, Sam.

— Ar fi bine să o iei la stânga cu cinci grade.

— Recepţionat.

După câteva secunde pe acea direcţie, Vrdla spuse:

— Acum vino la unu-nouă-opt, Doi.

Barr viră pe noua direcţie, continuând să coboare.

Când ajunse la patru sute cincizeci de metri AGL, Vrdla spuse:

— Asta e.

Barr examină suprafaţa pământului, în timp ce zbura pe deasupra lui, cu două sute cincizeci de noduri.

— Iisuse, Jim! Asta numeşti tu plat?

— Vroiam să folosim duna din vest ca rampă de lansare, zise Demion.

— Ai o mulţime de dune dintre care să alegi, îi spuse Barr.

Terenul, ca tot ce văzuse în ultimele două zile, era gol şi deprimant. Pe o întindere de trei kilometri erau denivelări de câţiva metri. Dacă se oprea să numere, ar fi putut găsi vreo şase tufe, pe toată lungimea.

Totuşi, mai important era că suprafaţa nu părea să fie în totalitate de nisip. Părea compusă din pământ uscat, iar el trebuia să vadă cât de tare era acea crustă datorită lipsei de umezeală şi a căldurii soarelui.

Făcu o rotaţie, întorcându-se spre est.

— Ce crezi, Nelson?

— Merită încercat, categoric.

Pilotă avionul Phantom opt kilometri spre est, după care întoarse din nou spre vest, scoţându-şi flapsurile. Din cauza vârfului de aripă lipsă, nu avea volete ale bordului de atac pentru creşterea rezistenţei la coborâre, iar viteza de aterizare avea să fie puţin mai mare decât îi plăcea lui.

Poate că de data aceasta nu avea să i se facă rău la coborârea cu paraşuta?

— Nu.

— Ce ai zis, Bucky? întrebă Demion.

— Am căscat, Jim. E o chestiune plictisitoare.

Punctul plat al lui Demion avea cam patru sute de metri lăţime şi era mărginit la nord şi la sud de dune mai înalte decât cele obişnuite. Barr alese partea dreaptă a zonei. Vroia ca, dacă el rata, ceilalţi să aibă loc să aterizeze.

Se gândi să aterizeze pe burta avionului. Ar fi fost preferabil, din punctul lui de vedere, dar nu ar fi spus nimic celorlalţi despre capacitatea suprafeţei de a susţine cauciucurile.

Apăsă comutatorul trenului de aterizare şi văzu trei luminiţe

verzi.

Trase în spate manetele de admisie.

Simţi cum coada se încovoia şi o lăsă.

Vroia o suprafaţă de zbor cât mai mare pentru a menţine rezistenţa la coborâre până în ultima clipă.

Avionul F-4 plană.

— Ca o pană, zise el.

— Cum? întrebă cineva.

Nu-i răspunse.

Botul puţin în jos.

Dunele mici săreau spre el.

Se apropia o pantă descendentă lungă şi netedă.

Tăie admisia.

Avionul Phantom ateriză mai lin ca oricând.

Era un adevărat coregraf.

Roţile începură să se învârtă pe suprafaţa solului.

Apoi să se cufunde în el.

Botul atinse pământul.

Viteza coborî mult.

Avionul se ridică şi se lipi de teren, dar asperităţile solului nu erau chiar atât de mari.

Încetini.

Acţionă frânele.

Nu mai existau.

— La naiba!

— Ce e?

Avionul se opri abia după vreo doi kilometri şi jumătate.

Barr răsuflă.

Opri turboreactoarele.

— A fost frumos, Bucky, zise Demion.

Barr deschise parbrizul şi simţi cum căldura pătrundea înăuntru.

— Hei, Karl.

— Da.

— Vrei să scapi de rachetele rămase, înainte să încerci şi tu? Eu am uitat

— Trebuie să te gândeşti la astfel de lucruri, Bucky.

— Jim, blestematele tale de frâne nu au funcţionat.

— Mi-ai spus că nu ai nevoie de ele.

— Oh! Aşa e!

— Deci, ce recomanzi, Nelson? întrebă Formsby.

— Coborâţi coada la apropiere şi ţineţi sus trenul de aterizare de la bot, cât mai mult posibil. O dată ce roata de la bot atinge solul, nu prea mai puteţi coti. Încă ceva: odată ajunse jos, avioanele Phantom nu vor mai decola din nou.

— Dar Herc? întrebă Demion.

— Aşteptaţi să mă dezleg şi să sar jos, şi apoi vă voi spune.

Barr îşi desfăcu masca şi legătura de sub bărbie, îşi scoase casca şi o agăţă deasupra HUD-ului.

Se desfăcu din harnaşament, îşi salvă echipamentul de supravieţuire, împingându-l afară din carlingă, alunecă peste bordura carlingii şi se lăsă să alunece pe pământ.

Părea destul de solid, sub picioarele lui.

Examină făgaşele din spatele trenului de aterizare principal.

Şi apoi se chinui destul de mult ca să se urce din nou pe aripă, să treacă peste dispozitivele de admisie şi să intre în cabină.

Când reuşi, în sfârşit, să ajungă, trase casca mai aproape şi vorbi în microfon.

— Aici Doi. Calculele mele spun că o să reuşiţi, Jim.

— Cât de bune sunt calculele tale?

— Sunt cel mai bun consultant, pe o rază de opt-nouă kilometri.

— Asta e tot ce vroiam să ştiu.

Barr îşi deconectă casca. O primise de la Forţele Aeriene ale Statelor Unite ale Americii şi avea de gând să o ia acasă cu el, la naiba.

După douăsprezece minute, Gettman şi apoi C-130 ajunseră pe sol. Avionul Hercules, cu design-ul lui pentru teren accidentat şi cauciucurile mari şi moi, avea mai puţine probleme decât se aşteptase, dar, din cauza distanţei mici dintre sol şi fuzelaj, reuşi să niveleze câteva deluşoare mici. Imediat ce încetini suficient, Demion îl întoarse şi se îndreptă din nou spre est.

Şapte minute mai târziu, Hackley apăru dinspre est, zburând jos, şi făcu o trecere pe deasupra pistei.

Execută un circuit şi apoi apropierea. Aterizarea fu perfectă, dar imediat ce roata de la proră atinse solul, nimeri un punct

moale şi avionul se înclină spre dreapta, aripa dreaptă se îndreptă în jos, atinse solul şi se răsuci.

Se învârti în lateral, o aripă şi stabilizatorul vertical se desprinseră, avionul se înfipse cu botul în pământ şi se opri.

Vertical, din fericire.

Barr alerga deja când avionul se oprise şi, slavă Domnului, auzi turboreactoarele oprindu-se. Hackley le întrerupsese alimentarea în clipa în care pierduse controlul.

Parbrizul din spate nu mai exista, dar cel din faţă se ridica încet, în timp ce Barr se apropia.

Acesta se opri lângă fuzelaj care, îngropat în praf, îi permitea o imagine clară a interiorului carlingii.

— Nu o să mă mai vezi niciodată călătorind cu tine, Norm, spuse Cliff Jordan.

Amândoi bărbaţii erau destul de zdruncinaţi, iar Hackley avea o zgârietură mare pe frunte, însă se părea că nu se rupsese nimic. Barr şi Formsby îi scoaseră de pe scaune, iar Littlefield şi Potter îi conduseră spre Herc.

Barr oftă.

— Aşa zic şi eu, spuse Formsby.

— Sper că valiza şi hainele mele civile sunt încă la bordul lui Herc, spuse Barr. Demisionez de la *Noble Enterprises*.

Îşi desfăcu costumul gravitaţional şi costumul de zbor cenuşiu-albăstrui al *Noble Enterprises*, iar apoi le îndesă pe amândouă în carlinga avionului F-4.

Rămas numai în şort, se aplecă peste bordura carlingii, găsi cronometrul de declanşare a exploziei şi îl programă.

Întorcându-se la Hercules, Formsby programă cronometrele din celelalte două avioane de vânătoare. Barr nu vroia să-şi distrugă propriul avion.

Capitolul 20

Wyatt îl privi cu părere de rău pe Hackley plecând.

Se simţea îngrozitor de singur, în pustietatea imensă care-l înconjura.

„Ah, Jan! Aş vrea să nu-ţi fi dat nici o speranţă.“

Nu se considera un tip deosebit de pesimist, dar situaţia nu se prezenta prea bine.

Se afla la aproximativ două sute cincizeci de metri deasupra unui pământ învolburat de vreo furtună de nisip recentă. Presupunea că viteza lui scăzuse la o sută optzeci de noduri, pentru că avionul muncea din greu. Îşi extinsese flapsurile şi voletele mai înainte, într-un efort de a mări rezistenţa aeriană. Flapsurile parcurseseră numai o treime din drum, după care se opriseră cu un scrâşnet.

Totodată, credea că era cu o sută, o sută cincizeci de kilometri în urma celorlalţi.

Asta reprezenta o distanţă foarte mare în orice deşert, dar mai ales în acela, unde era posibil să fie urmărit. Era îngrijorat din cauza transportoarelor pe care le urmărise Vrdla.

Pe de altă parte, era uşurat la gândul că ceilalţi reuşiseră să aterizeze, chiar dacă Hackley o făcuse într-un mod mai puţin convenţional. Fără îndoială, începând cu acea zi, Kriswell avea să-l tachineze neîncetat pe Hackley, pe acea temă.

Străduindu-se să vadă cât mai departe în faţă, nu reuşi să zărească nimic promiţător pentru coborârea la sol a unui avion într-o manieră care să se apropie măcar de stilul lui Hackley.

La patru sute de metri în dreapta lui era o vale secată, care părea că nu mai văzuse apă de două sau trei decenii. Cu toate acestea, era singura depresiune pe kilometri întregi şi s-ar fi simţit mai bine dacă sărea la adăpostul ei. Spre sud era un şir de dune care puteau servi ca ascunzătoare de rezervă.

Pentru orice eventualitate.

Avionul vroia să coboare şi mai mult, iar el nu-şi permitea să mai piardă din altitudine.

— Andy?

— Aici, Bucky!

— Ce mai faci?

— Dansez pe aceeaşi direcţie. Cred.

— Noi am aterizat cu toţii.

— L-am auzit pe Sam dirijându-vă. Toată lumea e bine? Cliff şi

Norm?

— Fii liniştit. Tu o să reuşeşti?

— Sincer să fiu, Bucky, o să sar, peste vreo cinci secunde.

— Să nu te plimbi prea departe de locul în care cobori, da?

— Fii sigur!

Avionul se forţa din răsputeri acum, încercând să-şi coboare coada, încetinind, zbătându-se să rămână în aer. Tuburile de aspiraţie a aerului erau în depresiune totală, încercând să menţină o circulaţie corectă a aerului în turboreactorul care funcţiona.

Wyatt căută în scobitura de lângă scaun, ridică şi capacul cutiei şi acţionă comutatorul detonatorului cu ceas.

— Îmi pare rău, scumpule, zise el. Ai fost un băiat de treabă.

Se asigură că scosese bolţurile de siguranţă ale scaunului, îşi trase călcâiele cât mai în spate, dădu drumul manşei şi trase de mânerul de catapultare.

Timp de un sfert de secundă avu impresia că scaunul avea să rămână pe loc.

Apoi explozia îl aruncă afară din carlingă, tensionându-i şira spinării.

Rafalele de vânt îl loviră peste faţă şi îi izbi masca de oxigen peste bărbie.

Scaunul se rostogoli pe spate şi cerul îi umplu câmpul vizual. Începu să numere, dar ştia că o face prea repede, grăbind eliberarea.

După câteva eternităţi, scaunul începu să cadă şi paraşuta ieşi din pachet, trăgând în spatele ei calota principală.

Se deschise cu un trosnet, încetinindu-i brusc căderea, când era la mai puţin de treizeci de metri deasupra solului. Calota paraşutei rămase concavă câteva secunde, după care se umflă.

Pământul de dedesubt părea dur şi Wyatt prinse cu mâinile sforile paraşutei şi se autodirijă spre valea secată.

Nu ajunse la ea, dar atinse solul încet, alergând, apoi se împiedică de o rădăcină şi căzu la pământ, rostogolindu-se peste umărul stâng. Pistolul Browning automat îl împungea în coaste. Calota paraşutei căzu în jurul lui şi Wyatt se întinse pe spate şi rămase aşa, epuizat. Menţinerea avionului în aer fusese mai obositoare decât crezuse.

Avionul Phantom nu aşteptă declanşarea detonatorului cu ceas. În clipa în care lovi pământul, comutatorul de impact închise circuitul dintre baterii şi detonatoare.

Explozia hurui prin pământ, zguduindu-l puţin.

Se ridică şi privi spre sud. Nu vedea locul prăbuşirii, dar o coloană de foc ce se înălţa la un kilometru şi jumătate îi indica locul de veci al avionului.

Asta îl întristă enorm.

Se ridică cu greu în picioare, îşi scutură de pe umeri harnaşamentul paraşutei şi întinse calota pe sol, fixând-o cu grămezi de pământ pe care le scotea săpând cu mâna. Avea să ofere un reper de aterizare pentru avionul Hercules.

Aşa spera.

Îşi scoase casca, trecu cureluşa de sub bărbie prin centură şi o lăsă să atârne lângă şoldul drept.

Soarele părea deosebit de intens. Căldura îl făcea să transpire şi mai mult, şi fruntea umedă se umplu de noroi, în contact cu praful existent deja pe ea.

Îşi păstră echipamentul de supravieţuire şi îl prinse de centură.

Scoase pistolul din toc, extrase încărcătorul şi îl verifică. Nu era sigur de ce făcea asta. Nu avea de gând să-l folosească.

Obişnuinţa.

Armata îi crease tot felul de obişnuinţe.

Echipamentul de supravieţuire conţinea un bidon cu apă şi Wyatt îl scoase şi luă o sorbitură, doar atât cât să-şi ude gura.

Nu vroia să irosească apa, înainte să zărească avionul Hercules.

Se duse la marginea văii secate şi privi în jos. Avea vreo doi metri adâncime.

Se aşeză pe margine şi începu să-şi legene picioarele.

O zi de repaus la birou, se gândi.

Şi apoi începu să se gândească la Jan Kramer.

Probabil că nici ea nu avea o zi prea grozavă, şi îi părea rău de asta.

Kriswell pierdu amândouă locurile.

Maal ocupă locul copilotului, iar Barr – acum în blugi şi cu o

cămaşă albastră de golf, dar încă încălţat cu cizme de zbor – urcă pe scaunul mecanicului.

Jordan dorise să piloteze el transportorul, dar Demion îi spusese că suferise în urma şocului, ceea ce era posibil să fie adevărat, după părerea lui Formsby. Demion îi consemnase pe Jordan şi pe Hackley în sacii lor de dormit, în compartimentul pentru încărcătură.

Formsby preferă să se ţină de un mâner pe puntea de zbor, ca să poată privi prin parbriz.

— Ar trèbui să te legi, Neil, spuse Demion.

— Am o încredere nemăsurată în tine, James.

Se aplecă în faţă, ca să poată vedea prin parbriz. Trebuiau să traverseze o cărare îngustă, printre cele două avioane Phantom din stânga şi cel zdrobit, al lui Hackley, din dreapta.

Barr se uită la ceas. Treizeci şi două de minute până când cele trei F-4 aveau să se transforme în şrapnele.

Demion împinse în faţă manetele de admisie.

Ţiuitul strident al elicelor crescu în intensitate.

Avionul Hercules începu să se mişte.

Rulă şase metri, viteza crescând permanent.

Şi botul se înţepeni.

Trenul de aterizare de la proră se scufundă într-o zonă de teren moale şi transportorul zvâcni, încetini şi se opri.

Demion forţă manetele de admisie.

Nimic.

Trase manetele în spate.

— La naiba! spuse Barr. În regulă, luaţi fiecare câte o lopată şi haideţi afară.

Kramer sună din nou.

Church răspunse la telefonul lui Embry. Era fericit că soţia lui nu stătea lângă telefon, ca un automat de formare a numărului în mână, de fiecare dată când exista câte o criză în biroul lui.

— Nu este încă nimic de raportat, zise el.

— Ştiu să număr minutele, spuse ea. Nivelul combustibilului e critic.

Church se uită la monitor, care era din nou în timp real, căci reflecţiile în infraroşu dispăruseră. Forma mică şi argintie a

transportorului C-130 care stătea la sol era vizibilă, dar nu şi cele ale avioanelor F-4 camuflate. Transportorul începuse să se mişte, apoi se oprise. Embry încerca să-şi dea seama de ce. Nu se mai mişcase de cincisprezece minute.

De asemenea, se vedeau două C-130, care se apropiau dinspre est.

— Sunt cu toţii la sol, îi spuse lui Kramer, ezitând.

Nu menţionă că NSA raportase că unul dintre avioanele Phantom se prăbuşise la o sută şaptesprezece kilometri nord de ceilalţi.

— Unde?

— În ţara gazdă.

— Dar nu e bine!

— Probabil că combustibilul a fost unul din motive. Dar se pare că acum schimbă avionul.

— Să mă sunaţi, zise ea şi închise.

Church nu era sigur că va dori să dea următorul telefon.

Coloana de fum devenea tot mai mare, pe măsură ce transportorul C-130 cobora şi îşi centra botul spre ea. Ahmed al-Qati stătea în spatele scaunului pilotului şi cerceta terenul.

Când ajunseseră, în sfârşit, în raza de acţiune a radarului, acesta urmărise avionul până la prăbuşirea lui. Căpitanul Rahman urlase triumfător, în clipa în care impulsul dispăruse de pe ecran.

Radarul mai urmărise şi un alt avion, care se aflase lângă primul. Se despărţise de el şi zburase spre sud, după care dispăruse şi el de pe ecran. Al-Qati hotărâse să-l examineze mai întâi pe primul, înainte să pornească în urmărirea celuilalt.

— Acolo! exclamă pilotul.

Trecând repede la ferestrele de pe cealaltă parte, al-Qati privi în jos şi văzu paraşuta întinsă pe pământ.

— A ieşit din avion înainte ca acesta să se prăbuşească, explică inutil copilotul.

Trecură pe deasupra epavei în flăcări. Al-Qati se gândi că pilotul era un om foarte norocos. Nu mai văzuse niciodată un avion atât de distrus în urma prăbuşirii. Mii de piese mici erau răspândite pe un diametru de jumătate de kilometru. Era imposibil să-ţi dai seama ce tip de avion fusese.

— Aterizează, locotenente! îi spuse pilotului.

— Nu pot, nu aici!

— Caută cel mai bun loc.

Transportorul viră în dreapta şi al-Qati fu nevoit să-şi îmbrăţişeze genunchii.

— *Sundown?*

Împingându-se înapoi spre batardoul opus, al-Qati comută pe canalul tactic radio.

— *Moonglow*, o să aterizăm şi vom scoate elicopterele.

— Înţeles.

Trebuiră să zboare aproape cincisprezece kilometri spre nord, înainte să găsească un loc în care pilotul să încerce să aterizeze. Aterizarea fu dificilă şi ar fi putut fi executată mai bine, după părerea lui al-Qati, dar era, cu siguranţă, superioară celei realizate de avionul de vânătoare inamic.

Când, în sfârşit, transportorul se opri, al-Qati, Rahman şi comandantul Plutonului de Atac, locotenentul Hakim, coborâră primii, ieşind prin trapa compartimentului echipajului. Apoi fu coborâtă rampa şi soldaţii Primei Forţe Speciale se revărsară din avion. Mulţi dintre ei păreau uşuraţi.

Transportorul lui Shummari ateriză două minute mai târziu şi rampa lui începu să coboare aproape înainte să oprească. Echipele desfăceau deja cablurile care fixau elicopterele. Soldaţii Plutonului de Atac săriră să ajute la debarcarea elicopterelor Mi-8.

Ofiţerii se întâlniră în spaţiul dintre cele două avioane. Praful ridicat de aterizări plutea în aer şi li se depunea pe faţă, dar nu-i proteja de căldură.

— Khalil, vreau un elicopter pentru locotenentul Hakim şi Plutonul de Atac. Mă voi duce cu ei să-l găsim pe pilotul acestui avion. Ceilalţi vor merge cu căpitanul Rahman în al doilea elicopter, să caute cel de-al doilea bombardier.

— Acest elicopter îl voi pilota chiar eu, Ahmed.

În zece minute, primul Mi-8 era coborât de pe rampă, rotoarele lui extinse şi asigurate şi plutonul îmbarcat. Al-Qati îşi puse deoparte echipamentul de război chimic, verifică încărcătorul pistolului, luă un bidon şi se urcă la bord.

Maiorul Shummari se legă pe scaunul pilotului şi parcurse secvenţa de pornire a motoarelor elicei.

Se ridicară într-un nor învolburat de praf şi botul elicopterului se roti şi se îndreptă spre sud.

Urmau să găsească pilotul, iar al-Qati avea să afle în curând numele şi naţionalităţile oamenilor care cauzaseră atâtea pagube ţării sale.

Putea fi foarte brutal, dacă era necesar.

Wyatt auzi mai întâi sunetul binevoitor al motoarelor de C-130, se ridică, şi se întoarse cu faţa în direcţia din care se apropiau, spre est.

Decisese că fumul avionului Phantom arzând era suficient ca reper, şi îşi lăsase staţia radio şi radiofarul de poziţie în pachetul de supravieţuire.

Apoi auzi huruitul amestecat al turboreactoarelor suplimentare şi se gândi că nu strica să fie prudent. Se lăsă din nou la pământ, îşi trecu picioarele peste buza văii secate, se rostogoli pe burtă, se împinse în spate şi se lăsă să alunece în jos.

Se lipi puternic de marginea râpei şi aşteptă. Îl durea spatele, în urma catapultării. Şi îi era din nou sete.

Zgomotul tunător dinspre est se apropia rapid, iar apoi îl învălui.

Două avioane Hercules, amândouă având numere de identificare arabe.

Nu era bine.

Zburară peste epava aflată la un kilometru şi jumătate distanţă, apoi virară spre nord.

Nu se mai întoarseră.

Dar era sigur că îi văzuseră paraşuta.

Sunetul motoarelor se stinse, iar Wyatt nu ştia dacă să se simtă uşurat sau nu.

Se hotărî că era mai bine să se gândească la asta în altă parte.

Nu atât de aproape de epavă.

Se întoarse spre stânga, merse spre mijlocul văii secate şi se îndreptă spre est, alergând, deşi zguduiturile dureroase din momentul în care călcâiele îi loveau pământul se transmiteau direct spre partea inferioară a spatelui.

Fundul văii era neregulat, răsucindu-i gleznele în direcţii

ciudate şi făcându-l să se poticnească. Lăţimea fundului văii varia, în alergarea lui, de trei la cinci metri. Braţele uscate ale tufişurilor bătrâne se agăţau de marginea canalului. Valea era atât de adâncă, încât nu putea vedea peste marginea ei.

Îşi aminti, fără să vrea, unul din primele filme pe care le văzuse, când era copil: „Podurile de pe Toko Ri“. William Holden şi Mickey Rooney într-un şanţ, luptându-se cu soldaţii chinezi comunişti.

Nu avusese „happy end“.

Şi în clipa aceea, auzi zgomotul rotoarelor.

Grăbi pasul.

Pilotul îşi plasă elicopterul Mi-8 lângă paraşută şi al-Qati şi soldaţii primului său pluton coborâră.

Se răspândiră într-un cerc larg, depărtându-se cu prudenţă de elicopter, atenţi la eventualul trăgător care se putea afla în vale sau pe dealurile din jur.

Nimic nu se mişca în peisajul pustiu.

Al-Qati examină paraşuta. Pe colţurile ei fusese pus pământ proaspăt, ca să o menţină la sol. Pilotul aştepta ajutor. Perspectiva era promiţătoare.

Puteau întâmpina misiunea de salvare cu foc deschis.

Se întoarse, se aplecă pe fereastra laterală a pilotului şi strigă, ca să acopere mugetul motoarelor.

— S-ar putea să încerce o salvare, Khalil! Întoarce-te la transportoare şi aşteaptă!

Shummari aprobă din cap şi, după ce al-Qati se aplecă şi ieşi de sub elice, se înălţă în aer.

— Locotenent Hakim, ia primele două echipe şi îndreptaţi-vă spre epavă. Anunţaţi-mă imediat dacă găsiţi pe cineva. Trebuie prins în viaţă.

Comandantul de pluton aprobă din cap, făcu semn oamenilor săi să se grupeze în linie de trăgători şi porni spre vest.

Aici, pământul se întărise într-o crustă care nu prea permitea imprimarea paşilor. Cu toate acestea, din loc în loc, erau zone mai moi, în care cizmele grele lăsau urme. În zona în care aterizase paraşutistul, de exemplu. Acolo, pământul era zdrobit sub tălpi în urma impactului şi, se pare, în urma căderii lui.

Valea secată era suspectă, bineînţeles. Oferea cea mai bună acoperire din zonă. Omul ar fi putut alerga spre dealurile joase din sud, dar dacă o făcuse, avea să fie încă acolo, la sosirea echipelor de căutare.

Al-Qati se duse pe marginea văii şi merse în lungul ei până când găsi un loc în care pământul era răscolit şi nişte bolovani căzuseră la vale. Nu văzu nici o urmă de paşi, dar nu credea că erau necesare.

— Sergent, spuse conducătorului primei echipe, ia-ţi oamenii şi mergeţi în cealaltă parte a văii. Vom merge pe ambele părţi ale ei, spre est

— Imediat, domnule colonel.

Al-Qati comandă unui grup de trei oameni din echipa rămasă să meargă pe fundul văii secate şi îi împrăştie pe ceilalţi patru în dreapta lui.

Porniră în acelaşi timp, cu puştile de asalt pregătite, hotărâţi şi cu o oarecare grabă.

Acel atacator nu avea să plece nicăieri, nici prea departe, nici prea curând.

Înfipseră planul vertical al cozii rupte de la avionul F-4 al lui Hackley sub perechea de roţi din faţă şi formară o rampă în spate, la nivelul deşertului. Trebuiră să sape destul de mult sub fuzelajul lat, ca să o plaseze la locul potrivit. Nu puteau săpa o gaură prea mare, fără să pună în pericol traseul trenului de aterizare principal.

Barr devenea tot mai nervos, din cauza declanşatoarelor cu ceas din avioanele F-4. Fiind nişte adevăraţi profesionişti, le proiectaseră astfel încât să nu poată fi oprite, aşa încât, dacă umbla cineva la ele, se producea o detonare prematură. Cel mai apropiat Phantom, al lui, era la mai puţin de zece metri de aripa stângă a avionului Hercules. Dacă exploda, sfărâmăturile aveau să străpungă celulele de combustibil de sub aripi, şi atunci totul se termina.

— Nu o să reuşim mai bine de atât, Bucky, spuse Winfield Potter.

— În regulă, să mergem!

În timp ce oamenii se căţărau din nou la bord, Bucky îl întrebă

pe Demion:

— Ai lua-o ca pe o insultă personală dacă ţi-aş cere să preiau eu comenzile, Jim?

Demion se opri cu piciorul drept în interiorul trapei.

— Ce vrei să spui, Bucky?

— Nu e o critică. Este o misiune în care vreau să pilotez eu. Trebuie să o fac.

Demion ridică din umeri.

— Nici o problemă. Mă vrei pe mine pe scaunul copilotului?

— Poţi fi sigur.

Urcară la bord, iar Borman închise trapa. Când trecură pe lângă Vrdla, Barr zise:

— Sam, imediat ce pornesc generatorul, dă drumul radarului şi vezi de la ce am lipsit.

— Am înţeles, Bucky.

Barr urcă pe puntea de zbor, ocoli soclul de comandă şi se aşeză pe scaunul din stânga. Denis Maal îi cedă lui Demion scaunul din dreapta.

— Neil, zise Barr, ştiu că îţi place să te uiţi pe fereastră, dar vreau ca toată lumea să fie jos, în compartimentul echipajului, pe punte, cu spatele lipit de batardou, până când îl ridic de la sol.

Formsby nu comentă. Coborî scara, împreună cu Kriswell. Maal ocupă poziţia mecanicului de zbor.

Parcurseră procedura de pornire mai repede ca oricând înainte.

Barr îşi privi ceasul.

Nouă minute până la detonare. Avionul lui Hackley avea să explodeze primul. Era în dreapta lui, la patru sute de metri, pe pista improvizată. Dacă Hercules se împotmolea din nou, trebuia să se asigure că aceasta avea să se întâmple dincolo de avionul distrus al lui Hackley.

— Ai putere bună, spuse Maal la ICS.

— Cât pot obţine, Denny?

— Cât vrei, Bucky. Nu te agita. Nu îl tensiona, cum ar spune Cliff.

— Dă-le drumul, Jim!

Demion fixă pasul elicelor Hamilton Standard, după care prinse setul de manete de admisie şi le mişcă încet în faţă.

Barr ţinea frânele apăsate, în timp ce puterea creştea. Urmărea tahometrele. Simţea cum structura avionului se zguduia, aripile vibrau, iar frânele se străduiau să-l ţină pe loc.

Optzeci la sută.

Nouăzeci la sută.

— O sută, spuse Demion.

Eliberă frânele.

Avionul Hercules ezită în faţa noii lui libertăţi, se legănă în faţă şi botul se ridică.

Se auziră câteva urale ale oamenilor din compartimentul din spate.

Fandând în faţă, botul avionului ameninţă de câteva ori să se scufunde din nou.

Întregul avion se înclină spre stânga, când trenul de aterizare principal scârţâi pe suprafaţă. Elicea de la exterior se apropie periculos de mult de sol.

Avionul săltă peste o ridicătură.

Se redresă.

— Treizeci şi doi de kilometri pe oră! strigă Maal.

Şaizeci şi patru.

O sută treizeci.

— O sută şaptezeci şi cinci, spuse Demion.

Avem suficientă putere ca să oprească presiunea trenului de aterizare principal.

Viteza crescu rapid, deşi avionul se ridica şi cobora pe pământul neregulat.

— Roteşte, spuse Demion.

Barr trase în spate furca şi trenul de la proră se ridică de la sol. Îl urmă şi trenul de aterizare principal.

Când ajunse la o distanţă de sol de trei metri, viteza aeriană continuând să crească, Barr spuse:

— Trage trenul, Jim!

Demion retrase trenul de aterizare.

La o sută de metri începu virajul spre stânga.

— *Una problema*, spuse Vrdla.

— Ce anume, Sam?

— Avem un OZN în spate.

— La naiba!

— Nici un „la naiba“. Se mişcă încet. Mai adăugă nişte noduri, Bucky.

Manetele de admisie erau deja împinse la maximum. Barr coborî puţin botul, pentru a creşte rata de accelerare, după care intră într-un viraj uşor spre dreapta.

Aştepta racheta.

Dar nu veni nici una.

Se întoarse cu 180 de grade, dar Demion, care se uita prin fereastra lui, spuse:

— E un elicopter! De unde naiba a apărut?

— Poţi să-ţi dai seama dacă e înarmat, Jim? întrebă Barr.

— Nu cred. E un Hip.

Mi-8. Dacă erau înarmaţi, atunci aveau dispozitive de lansare a rachetelor pe suporţii fuzelajului.

— Fă un cerc mai larg, Bucky, spuse Maal. Putem să-l depăşim pe ticălosul ăsta.

Barr reveni în viraj, apoi trase din nou furca în spate, încercând să câştige altitudine.

— Virează spre interiorul cercului nostru, dar pierde teren, raportă Demion.

— La naiba! zise Maal. Cine se aştepta la asta?

— Cred că pot să-ţi explic eu, spuse Vrdla. Transportoarele acelea din est au dispărut de pe ecranul meu. Pariez că elicopterul a venit cu unul din ele.

— Dacă e unul, atunci sunt mai multe, zise Barr. Ce vezi în jurul locaţiei lui Andy? Şi spune-mi direcţia, Sam, la naiba!

— Mergi pe trei-patru-cinci. Acolo nu zboară nimic. Aşteaptă. Am nişte răspunsuri slabe, dar în zona de paraziţi ai pământului. Nu pot decât să presupun că transportoarele sunt la sol, lângă Andy. Mai dă-mi câteva minute şi o altitudine mai mare, şi atunci poate că-ţi voi putea spune mai multe.

— În regulă, zise Bucky. Trebuie să ne ţinem ochii deschişi. Toată lumea la posturi. Neil, ia un detector de direcţie şi vezi dacă Andy transmite un semnal de poziţie. Dă-mi un timp, Sam.

— Douăsprezece minute până în zonă, spuse Vrdla.

Trebuiau să-l prindă viu.

Dacă vroiau să afle ceva de la el.

Asta era o oarecare consolare.

Dar nu prea mare.

Dacă era în viaţă, avea să urle mai mult.

Mintea lui Wyatt sărea la alt gând secundar, la fiecare bocănit al cizmelor lui pe pământ.

Se împiedică şi căzu, faţa zgâriindu-se de pământul dur, nisipos. Îl durea rău spatele, iar urechea dreaptă părea încă nefuncţională, în urma exploziei obuzului antiaerian. Respira cu icnete suspinate.

Se ridică în şezut. Dintr-o zgârietură de pe obraz îi curgea sânge, formând picături şi prelingându-se pe bărbie.

Se ridică în picioare.

Începu să alerge din nou.

Auzise aterizarea elicopterului, dar acesta plecase apoi, imediat. Nu credea că ei aveau să renunţe. Probabil că organizaseră o căutare la sol.

Avea gura uscată şi scoase bidonul din pachetul de supravieţuire şi, alergând în continuare, răsuci dopul şi îşi stropi buzele cu câteva picături.

Se opri, încercând să-şi recapete respiraţia.

Ei aveau să meargă în lungul văii. Nu exista altă acoperire pentru el, şi nici o altă urmă pe care ei să o poată urmări.

Asta doar dacă nu reuşea să scape, spre dealurile din sud. Estima că ei erau la vreo două mii de metri în spate. Suficient, noaptea, dar nu şi ziua.

Pe de altă parte, putea să se întindă pe pământ şi să-l împuşte pe primul care apărea, poate şi pe al doilea.

Ar doborî doi, iar ei doar unul.

Pentru moment, nu credea că şansele lui erau mult mai bune de atât.

În clipa în care vru să înceapă din nou să fugă, auzi zgomotul unor paşi în spatele lui.

Câteva strigăte înăbuşite, într-o limbă care nu era engleza.

Respirau greoi.

Sau poate că era doar imaginaţia lui?

Se apropiaseră foarte mult.

Privi în jur, în căutarea unei depresiuni pe marginea râpei, pe fundul ei, orice în care să se poată ascunde.

Nu era nimic.

Wyatt îşi scoase Browning-ul din toc şi îi trase siguranţa.

Auzi zgomot de elice, în depărtare.

Mai aduceau şi alte trupe?

Se gândi la staţia radio. Avea o rază de trei kilometri. Dacă ceilalţi erau aproape, era bine să afle.

Îşi scoase pachetul de supravieţuire de pe curea şi îl desfăcu. Scoase afară harnaşamentul, îl împinse într-o parte, şi găsi staţia radio.

Manevră comutatorul şi auzi imediat:

— … de-mi, Yucca Unu.

Wyatt reduse volumul şi apăsă butonul de transmisie.

— Unu.

— Te-am prins! spuse Vrdla. Înhamă-te! Venim!

Wyatt aruncă staţia, îşi înfipse pistolul la centură, îşi ridică harnaşamentul şi păşi în interiorul lui. Îl trase în sus, îl strânse între picioare şi îşi prinse curelele de pe umeri. De o buclă din partea de sus a curelelor de pe umeri era suspendat un cablu bobinat, fixat cu o legătură de plastic. La celălalt capăt al cablului de treizeci de metri era o punguţă.

Zgomotul de paşi se apropia.

Ridică punguţa, o scoase de pe balon, trase de şnurul de pe cartuşul de aluminiu şi auzi heliul intrând în balonul portocaliu strălucitor. Acesta se umplu rapid, se ridică din mâinile lui şi trase cablul subţire în urma lui, după ce scăpă din legătura de plastic.

Îl privea ridicându-se şi asculta elicele care se apropiau, când bocănitul cizmelor încetă.

Ridică privirea spre peretele văii.

Acolo stătea un soldat, un ofiţer, gâfâind puţin şi îndreptându-şi pistolul spre balon.

Simţi un zvâcnet, când balonul ajunse la capătul sforii lui.

Cu toate acestea, era puţin cam târziu.

Al-Qati le strigă soldaţilor săi, în arabă:

— Nu trageţi! Îl vrem viu!

Soldaţii se răspândiră pe ambele părţi ale depresiunii, ţinându-şi ţevile puştilor AK-74 îndreptate spre bărbatul în costum de zbor cenuşiu. Casca lui era agăţată de centură şi părea

nelalocul ei.

Cei trei soldaţi din vale se trântiră pe burtă, cu puştile întinse în faţa lor.

Pilotul avea şi el un pistol, pe care-l îndreptase spre al-Qati.

Fără să-şi coboare arma cu care ţintea balonul, al-Qati spuse, în franceză:

— Cine eşti?

Al-Qati era bine pregătit în strategia militară. Ştia ce însemna balonul şi ştia ce însemna şi zgomotul motoarelor de avion care se apropiau.

Mai ştia şi că, dacă împuşca balonul, avea să moară în câteva secunde.

Bărbatul nu răspunse.

Încercă din nou, în engleză.

— Cine eşti.

— Ştii engleză? Asta e frumos.

— Spune-mi numele tău sau trag.

— Ultimul tău foc, zise pilotul.

Părea foarte hotărât, stând cu picioarele larg depărtate şi cu pistolul îndreptat spre inima lui al-Qati.

— Poate, dar şi al tău la fel.

— Nu mă pricep prea bine la arabă, dar numele tău se citeşte: „al-Qati “?

— Da.

Motoarele de avion deveniră mai puternice. Ei îşi ridicară vocile, în compensaţie.

— Nu-mi vine să cred.

— Despre ce vorbeşti? întrebă al-Qati.

Incredibil, pilotul îşi coborî pistolul şi apoi îl introduse în tocul de sub braţ.

— Ea te iubeşte, ştii?

— Ce! Cine?

— Mi-a cerut în mod clar să nu te ucid. Aşa că nu o voi face.

Al-Qati era buimăcit.

Şi plin de speranţă.

Lăsă şi el pistolul în jos.

Şi rămase nemişcat, în timp ce masivul C-130 veni huruind deasupra văii secate, cele patru elice ale lui dispersând lumina

soarelui, la treizeci de metri deasupra solului, târând un laţ mare de sfoară, agăţat de rampa coborâtă.

Laţul prinse balonul.

Pilotul era acolo acum.

Iar în clipa următoare dispăruse.

REÎNCARNARE

Capitolul 21

Soarele apusese de câteva ore, lăsând Northfield, Maine, în întuneric. Luminile de pe pistă nu erau aprinse şi nu era nici un trafic.

La marginea pistei, transportorul C-130 era parcat lângă avionul comercial Falcon, al lui Church.

Vreo şase oameni trasau, la lumina proiectoarelor şi cu ajutorul scăriţelor, benzile albastre de pe partea laterală a fuzelajului şi schimbau numerele de înmatriculare.

În interiorul avionului Falcon, Wyatt stătea lungit într-unul din scaunele moi, sorbind dintr-un pahar mic de Chivas Regal.

Barr, care luase sticla şi îşi turna al doilea pahar, spuse:

— Probabil că ţi-a fost mărit bugetul, Marty. Ăsta este scotch veritabil.

— L-am cumpărat din banii mei, Bucky, zise George Embry. Dar asta numai pentru că am considerat că-l meritaţi.

— Ai gusturi bune, spuse Barr. Să-mi trimiţi o cutie, de Crăciun.

— Nu pot să cred că voi numiţi asta informare asupra misiunii, zise Jan Kramer.

Venise cu avionul de la Washington, imediat după ce Church o sunase ca să-i spună că ceilalţi ieşiseră din Libia, şi îi ceruse lui Church să o ia cu el la această întâlnire. Barr urma să plece înapoi

la Washington cu Church, ca să prindă un avion spre Lincoln. Avea de gând să ofere personal una din bursele lui şcolare lui Julie Jorgenson.

Kramer stătea pe scaunul de lângă Wyatt, şi el se întinse şi o prinse de mână.

— O luăm încet, zise el.

— Daţi-i drumul odată.

Vocea ei era dură, dar mâna cu care o strângea pe a lui era moale.

Barr făcu onorurile, sărind peste înfloriturişi condensând punctele esenţiale, ceea ce era ceva neobişnuit din partea lui.

— … şi acolo am făcut ultima oprire – zise el, privind-o pe Kramer – l-am cules pe Andy şi am pornit spre casă.

Wyatt puse paharul jos, pe rezemătoarea de braţ, şi îşi frecă barba. Amorţeala dispăruse şi auzul îi revenea în urechea stângă, dar obrazul stâng era plin de zgârieturi. Trebuia să nu se mai radă, pentru o vreme.

Spera să nu mai facă niciodată alte catapultări sau recuperări de la sol. Spatele avea să-l doară săptămâni întregi.

Embry îl privi şi spuse:

— Ahhhh, asta corespunde, în linii mari, cu primele voastre rapoarte. L-ai întâlnit pe al-Qati?

— Pentru o clipă extrem de scurtă, zise Wyatt.

— Fata mea îţi mulţumeşte. Apropo, a demisionat din Agenţie şi acum locuieşte la Roma.

— Şi al-Qati?

Embry ridică din umeri.

— Cine ştie? Nu am mai auzit nimic de el. Poate că va apărea la Roma, într-o zi.

— Care sunt primele reacţii? întrebă Wyatt.

Răspunse Church.

— Conducătorul a apelat la ONU, pentru ajutor în localizarea invadatorilor. Nu uitaţi, vorbim despre omul căruia nu-i face plăcere că ONU să se amestece în afacerile lui. Asta s-a întâmplat la câteva ore după ce insistase că exploziile de la uzină au fost un simplu accident industrial. Cred că şi-a schimbat părerea după ce a survolat zona. Uzina chimică e scoasă din afaceri. Oamenii noştri estimează că gazele s-au dizolvat deja, aşa că ei s-ar putea

să se întoarcă şi să încerce să o reconstruiască. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Baza Aeriană Marada. E greu să-i menţii la pământ pe oamenii aceştia.

— Ramad?

— Nu ştiu. Se pare că a dispărut, dar, de fapt, a mai dispărut pentru noi şi înainte. S-ar putea să fi fugit, dacă dezastrul de la Marada i-a fost pus în cârcă.

— Sunt nişte oameni hotărâţi, spuse Wyatt. Probabil că vor reconstrui.

— Nu-mi place gândul că s-ar putea să fim nevoiţi să ne întoarcem acolo şi să o facem din nou, peste câţiva ani.

Church zâmbea, în timp ce spunea asta.

— Dacă e necesar, Marty, dă-mi un telefon şi vom discuta problema, spuse Kramer.

Zâmbetul lui Church dispăru.

Kramer zâmbi şi îşi plimbă degetul arătător din palma lui Wyatt.

— Ieri a avut loc o şedinţa a consiliului, cu singurul membru disponibil al consiliului lui *Aeroconsultants*, şi s-au stabilit nişte schimbări. Acum eu mă ocup de contracte.

Wyatt îi zâmbi.

— Ce alte reorganizări s-au făcut? Mai sunt încă preşedinte?

— Bineînţeles.

— Şi eu? întrebă Barr.

— Tu nu faci prea multe, Bucky, aşa încât eşti perfect pentru postul de vicepreşedinte.

— Ce uşurare, spuse Barr. Mi-ar fi părut groaznic de rău să fiu nevoit să încep să muncesc.

— Mai există o singură schimbare, zise Kramer. Noul şef al securităţii este Ace „Motanul Minune“.

Sfârşit

EDITURA Z

Andy Wyatt, fost pilot de vânătoare în războiul din Vietnam, desfăşoară, sub acoperirea unei firme de consultanţă aeriană – „Aeroconsultants Inc." – diverse operaţiuni secrete, sub conducerea CIA. Ultima lui misiune, şi cea mai amplă de până atunci, este distrugerea bazei Marada, în care se presupune că libienii au depozitat cantităţi uriaşe de arme chimice.

În acelaşi timp, sadicul colonel Ibrahim Ramad primeşte permisiunea de a lansa un atac cu trei tipuri de agenţi chimici diferiţi împotriva a trei tabere de refugiaţi etiopieni, ca demonstraţie de forţă a libienilor, folosind armamentul chimic din baza Marada.

Deşi din această cauză este silit să devanseze data atacului, Wyatt şi echipa lui de aşi ai pilotajului pornesc raidul aerian cu şapte avioane recondiţionate. Vor reuşi în final să distrugă baza Marada şi avioanele libiene trimise împotriva lor, inclusiv pe cel pilotat de colonelul Ramad?

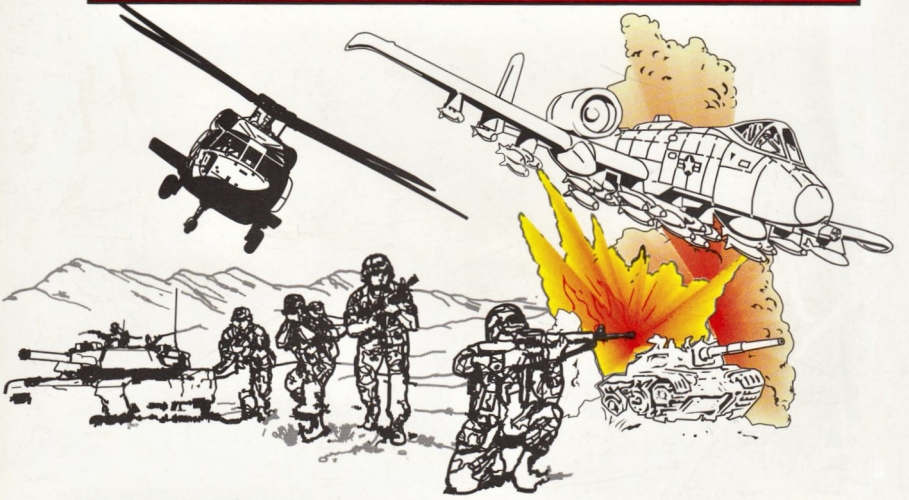

ISBN 973-9127-83-7

Lei 19.000

EDITURA Z EDITURA Z